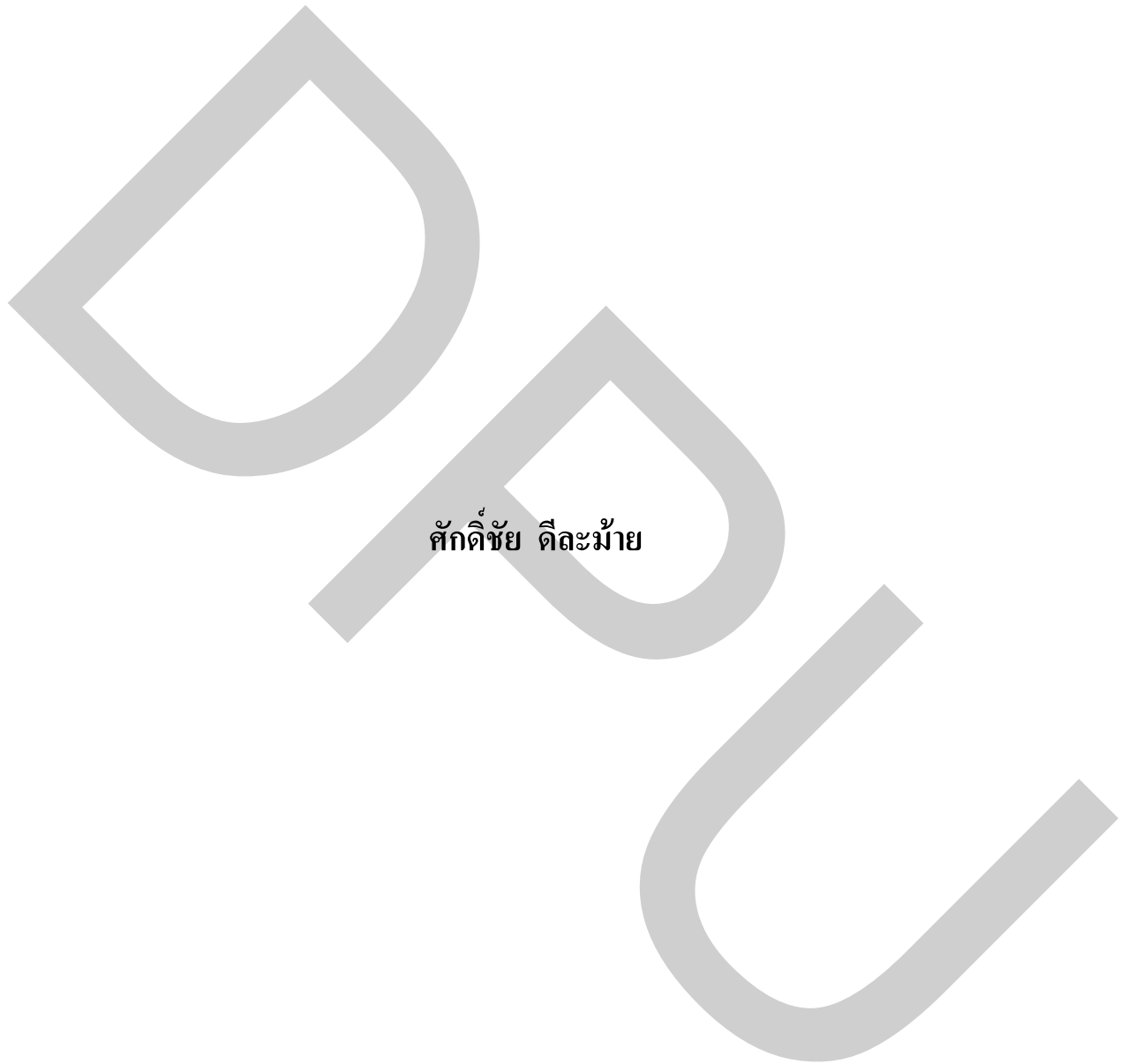

มาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตร

ศักดิ์ชัย ดีละม้าย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2549

ISBN : 974-9554-80-9

Legal Measure in Crop Insurance

Sakchai Deelamai

**A Thesis Submitted in Partail Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws**

Department of Law

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2006

ISBN: 974-9554-80-9

กิตติกรรมประกาศ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านรองศาสตราจารย์ชูศักดิ์ ศิรินิล ที่ได้กรุณาสละเวลารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และนายอำนาจ สุกเวชย์ ที่ได้กรุณาสละเวลารับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งทั้งสองท่านได้ให้คำปรึกษาแนะนำ ให้แนวคิดต่างๆ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลเอกสาร พร้อมทั้งตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสิ้นเรียบร้อยด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดมา

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านศาสตราจารย์ ดร.ธีระ ศรีธรรมรักษ์ ที่กรุณาให้เกียรติรับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และท่านรองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ ที่กรุณาให้เกียรติรับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เขียนอีกเช่นกัน

เหนือสิ่งอื่นใด คือความรัก ความเข้าใจ และกำลังใจจากบิดา มารดา และพี่ชายของผู้เขียน ซึ่งให้การส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาของผู้เขียนตลอดมา รวมทั้งกำลังใจจากเพื่อนๆ ที่คอยติดตามและเป็นแรงกระตุ้นการศึกษาของผู้เขียนจนประสบความสำเร็จสมความตั้งใจ และขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิอีกหลายท่านที่ไม่อาจกล่าวนามในที่นี้ได้หมด

หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ยังมีคุณค่าทางวิชาการอยู่บ้าง ผู้เขียนขอมอบให้แก่บุคคลสำคัญที่ได้กล่าวข้างต้น และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตอันเป็นที่รักยิ่งของผู้เขียน

สุดท้ายนี้หากมีข้อผิดพลาดหรือบกพร่องแต่ประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ศักดิ์ชัย ดีละม้าย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 สภาพปัญหาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย.....	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2. ทฤษฎีและแนวคิดความหมายประเภทการประกันพืชผลเกษตร.....	5
2.1 ความหมายของการประกันภัยพืชผลเกษตร.....	5
2.2 ประเภทของการประกันภัยพืชผลเกษตร.....	6
2.2.1 ภัยที่รับประกัน.....	7
2.2.2 ชนิดของพืชที่รับประกัน.....	8
2.2.3 ผู้บริหารงานรับประกัน.....	8
2.2.4 การสมัครเป็นผู้เอาประกัน.....	9
2.3 หลักและวิธีการทั่วไปในการประกันภัยพืชผลเกษตร.....	9
2.3.1 ประเภทการรับประกันภัยเฉพาะภัยใดภัยหนึ่ง.....	9
2.3.2 ประเภทการรับประกันภัยเฉพาะภัยใดภัยหนึ่ง.....	19
2.3.3 ประเภทการรับประกันภัยทุกภัย.....	21
2.4 หลักสำคัญของสัญญาประกันวินาศภัย.....	22
2.4.1 หลักส่วนได้ส่วนเสียในเหตุประกันภัย.....	22
2.4.2 หลักสุจริตอย่างยิ่ง.....	33
2.4.3 หลักการชดใช้ค่าเสียหายตามความเป็นจริง.....	38
2.4.4 หลักการเฉลี่ย.....	43
2.4.5 หลักการรับช่วงสิทธิ.....	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4.6 หลักสาเหตุใกล้ชิด.....	46
2.5 ความเสี่ยงในภาคเกษตรกรรมไทย.....	49
2.5.1 ความเสี่ยงในด้านการผลิต.....	49
2.5.2 ความเสี่ยงด้านการตลาด.....	50
2.5.3 การจัดการความเสี่ยงภัยทางการเกษตร.....	52
2.6 กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยงภัย.....	54
2.6.1 ยุทธศาสตร์ด้านการผลิต.....	54
2.6.2 ยุทธศาสตร์ด้านการตลาด.....	55
2.6.3 ยุทธศาสตร์ด้านการเงิน.....	55
2.7 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตร.....	55
2.7.1 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตรในต่างประเทศ.....	56
2.7.2 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทย.....	58
2.8 ประโยชน์ของการประกันภัยพืชผลเกษตร.....	61
3. มาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลในประเทศต่างๆ	
เปรียบเทียบประเทศไทย.....	64
3.1 การประกันภัยตามหลักกฎหมายต่างประเทศ.....	64
3.1.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	64
3.1.2 ประเทศแคนาดา.....	66
3.1.3 ประเทศญี่ปุ่น.....	68
3.1.4 สรุปหลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ.....	70
3.2 การประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักกฎหมายไทย.....	78
3.2.1 ความหมายของการประกันภัย.....	79
3.2.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย.....	79
3.2.3 รูปแบบการประกันภัย.....	79
3.2.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร.....	80
3.2.5 เบี้ยประกันภัย.....	85
3.2.6 สาเหตุที่ทำให้โครงการนำร่องการประกันภัยพืชผลเกษตร	
ในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ.....	85

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 เปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของไทยกับกฎหมาย ประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ.....	86
4. วิเคราะห์หลักเกณฑ์การประกันภัยพืชผลเกษตร.....	91
4.1 วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องทางกฎหมาย ว่าด้วยประกันภัยของไทย.....	91
4.2 วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องทางกฎหมาย ของร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ.	94
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	96
5.1 บทสรุป.....	96
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	101
5.3 แนวทางในการจัดให้มีกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตร.....	104
บรรณานุกรม.....	105
ภาคผนวก.....	109
ภาคผนวก ก. ตารางข้อมูล.....	110
ภาคผนวก ข. พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม)ของสหรัฐอเมริกา.....	117
ภาคผนวก ค. แผนการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น.....	159
ภาคผนวก ง. การระบุงูเกณฑ์ของรัฐพืชและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัย ของแคนาดา.....	177
ภาคผนวก จ. ร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ.	180
ประวัติผู้เขียน.....	193

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตร
ชื่อผู้เขียน	ศักดิ์ชัย ดีละม้าย
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ชูศักดิ์ ศิรินิล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	นายอำนาจ สุกเวชย์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์ (กฎหมายเอกชนและกฎหมายธุรกิจ)
ปีการศึกษา	2549

บทคัดย่อ

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมีรายได้จากการประกอบอาชีพเกษตรกรรม และผลิตผลทางการเกษตรส่วนหนึ่งก็ได้รับการส่งออกไปยังต่างประเทศเป็นรายได้ให้กับเกษตรกรอีกทางหนึ่ง ซึ่งประเทศไทยมีรายได้จากการส่งผลิตผลทางการเกษตรอยู่ในระดับต้นๆของภูมิภาคเอเชีย แต่เกษตรกรของประเทศไทยยังมีมาตรฐานการครองชีพที่อยู่ในระดับต่ำและมีฐานะยากจนแตกต่างจากการประกอบอาชีพอื่นๆ เนื่องจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมนั้นเกษตรกรต้องอาศัยธรรมชาติมาเป็นตัวกำหนดในส่วนของผลิตผลทางการเกษตร โดยที่ถ้าปีการเพาะปลูกใดสภาพดินฟ้าอากาศเอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูกไม่มีภัยพิบัติทางธรรมชาติที่รุนแรงผลิตผลทางการเกษตรก็จะมีคุณภาพและมีปริมาณมากเกษตรกรก็จะมีรายได้มากตามไปด้วย แต่ถ้าปีการเพาะปลูกใดสภาพดินฟ้าอากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูกเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติที่รุนแรงผลิตผลทางการเกษตรก็จะมีคุณภาพและมีปริมาณน้อยเกษตรกรก็จะมีรายได้ได้น้อยหรืออาจถึงขั้นขาดทุนเกิดขึ้นจากการลงทุน

การช่วยเหลือเกษตรกรจากทางรัฐบาลในกรณีที่เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาตินั้น เป็นการช่วยเหลือเกษตรกรภายหลังที่ภัยพิบัติเกิดขึ้นแล้ว และไม่สามารถเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เกษตรกรได้อย่างเพียงพอ ซึ่งถือว่าการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่เป็นการสร้างหลักประกันที่มั่นคงให้แก่เกษตรกรแต่อย่างใด

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะหาแนวทางหรือมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมและสอดคล้องกับประเทศไทย เพื่อที่จะให้การประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีหลักประกันที่มั่นคงเกษตรกรสามารถที่จะมีรายได้จากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมที่ดีขึ้นกว่าที่เป็นมาในอดีต โดยได้มีการศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการประกันภัยในการที่จะนำระบบประกันภัยมาใช้กับผลิตผลทางการเกษตร รวมถึงศึกษาปัญหาและอุปสรรคของกฎหมายว่าด้วยประกันภัยอันเป็นข้อขัดข้องในการนำผลิตผลทางการเกษตรเข้าสู่ระบบประกันภัย เช่น ในเรื่องภัยธรรมชาติที่มี

การแปรปรวนสูง ทำให้บริษัทรับประกันภัยไม่สามารถที่จะรับประกันความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติได้ เนื่องจากมีความเสี่ยงสูง แม้หากรับประกันภัยก็จะเรียกเบี้ยประกันที่มีอัตราสูงจนเกษตรกรไม่สามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้ ตลอดจนศึกษาถึงกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศว่ามีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่สำคัญอย่างไรบ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะนำมาปรับใช้กับการประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทย รวมทั้งศึกษาแนวทางในการลดความเสี่ยงภัยของเกษตรกรเพื่อลดปัญหาการขาดทุนและภาระหนี้สินของเกษตรกรไทยในปัจจุบันว่ามีวิธีการลดการเสี่ยงภัยใดบ้างที่จะเป็นวิธีการที่เหมาะสมและดีที่สุดในการทำให้เกษตรกรไทยมีหลักประกันที่มั่นคงและมีรายได้ที่ดีไม่ด้อยกว่าการประกอบอาชีพอื่นๆ

วิทยานิพนธ์นี้ได้ดำเนินการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยเอกสารเป็นหลัก รวมถึงการศึกษาเชิงวิเคราะห์ทางนิติศาสตร์โดยอาศัยเอกสาร ตำราทางวิชาการ บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนระเบียบข้อบังคับ แนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยพืชผลเกษตร

ผลการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรอันเป็นสาเหตุให้เกษตรกรไม่มีความมั่นคงในการประกอบอาชีพเหมือนเช่นการประกอบอาชีพอื่นๆ รวมทั้งศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการประกันภัย หลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ และแนวทางในการลดการเสี่ยงภัยของเกษตรกร พบว่าการนำผลิตผลทางการเกษตรเข้าสู่ระบบการประกันภัยนั้นสามารถดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ตามทฤษฎีและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเกี่ยวกับประกันภัย โดยการนำหลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศมาปรับใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับประเทศไทย นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ทางกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของไทยที่มีอยู่แล้ว จึงเป็นการสมควรที่ประเทศไทยจะจัดให้มีการออกมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้นเหมือนเช่นประเทศต่างๆ ที่ได้ดำเนินการจัดให้มีมาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตรและประสบผลสำเร็จ เพื่อเป็นการสร้างหลักประกันที่มั่นคงให้แก่เกษตรกรของประเทศไทยแทนการช่วยเหลือของรัฐบาลที่เป็นการให้ความช่วยเหลือภายหลังจากที่เกิดภัยธรรมชาติขึ้นแล้ว ซึ่งเป็นวิธีการช่วยเหลือที่ล่าช้าและไม่เพียงพอกับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เกษตรกร โดยผลดีที่เกิดจากการที่ได้มีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรก็จะตกแก่เกษตรกรไทยและส่งผลมาถึงประเทศชาติด้วย

Thesis Title	Legal Measure in Crop Insurance
Author	Sakchai Deelamai
Thesis Advisor	Assoc. Chousak Sirinil
Co-Thesis Advisor	Mr. Amnuay Suphawet
Department	Law
Academic Year	2006

ABSTRACT

Thailand is an agricultural country of which the people mainly earn their living from their crops. Apart from regular domestic distribution, a certain portion of those agricultural products is exported and helps bring in additional income for the farmers. Despite the fact that Thailand is one of the leading countries in Asia to generate a good amount of revenue by exporting agricultural products, Thai farmers have yet seen their fortune. That is to say, when compared with other professions, their standard of living is low as a result of being underpaid. The quantity and quality of crops rely immensely on natural conditions. In a crop year of good weather, in which natural disasters are scarce, the farmers can harvest a great number of good quality crop yields. On the other hand, if the weather conditions are so poor that severe natural disasters prevail, only poor quality of the crops can be harvested with small quantity. Hence, the farmers could earn only a small income or even face a loss on their investment, entailing some degree of debts.

Helps extended to the farmers from the Thai government in case of natural disasters are available only after a certain catastrophe. Not only are these relief aids insufficient to compensate the loss, but they are only a solution in the aftermath of a specific loss which by no means helps insure any stability in making a living as farmers.

The purpose of this thesis is to find appropriate legal measures for Thailand in order to help establish firmer economical and professional stability for Thai farmers. Thai farmers can therefore earn better income from their agricultural investment than ever before. This study examines theoretical frameworks of insurance in an attempt to implement its system with crop yields. In addition, this thesis researches many difficulties derived by the existing insurance law

that induces conflicts and even hinders the feasibility in making crop insurance. Those obstacles include, for example, natural disasters, which highly fluctuate and thus cause insurance companies to reject crop yields to be insured. This results mainly from uncontrollably high risks. Even though a decision in insuring such crops is made, the premium is so costly that the farmers cannot afford to make a deal. Moreover, this study also looks into various aspects of legal measures enacted in crop insurance laws in other countries. This will help draw up guidelines for the legislation of Thai crop law. Furthermore, this study also examines other appropriate options that can best help Thai farmers to manage and reduce their risks as well as their debt.

This thesis is conducted by means of a document research in conjunction with an analytical method in legal study. Data selected and analyzed include documents, textbooks, academic articles, research, relevant theses from both within and outside Thailand, rules and regulations as well as theoretical frameworks underlying the crop insurance system.

This study investigates problems and difficulties that prevent Thai farmers from having economical stability in their career, which is less than any other professions. Also central to this research is the examination of theoretical frameworks of insurance system, legal measures for crop insurance in other countries, and various approaches to risk reduction for the farmers. The findings reveal that insuring crop yields in Thailand can be made possible according to the theory and regulations of Thai Insurance Law. Thailand can adapt foreign crop insurance laws for the legislation of an appropriate crop Insurance Law in Thailand in addition to its declaring Insurance Law. It is therefore considered necessary for Thailand to enact legal measures for crop insurance in the same way as those prevalent and successfully effective in other countries. This is to establish firmer economical and professional stability for Thai farmers as opposed to governmental relief aids, which are case-specific and extended to the farmers only after a certain natural disaster erupts. In addition, these aids are also viewed as too slow and insufficient to compensate the loss. If Thailand passes such crop Insurance Law, the beneficiaries will include not only the farmers, but also the country itself.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม การดำเนินการเพาะปลูกจะต้องขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ รวมทั้งเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้ผลผลิตเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งถ้าการทำการเพาะปลูกในปีใดสภาพดินฟ้าอากาศเอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูกก็จะทำให้ผลผลิตในปีนั้นมีปริมาณที่มาก เกษตรกรก็จะมีรายได้จากการผลิตมากตามไปด้วย แต่ถ้าการทำการเพาะปลูกในปีใดสภาพดินฟ้าอากาศไม่เหมาะแก่การเพาะปลูก หรือกรณีที่มีภัยทางธรรมชาติเกิดขึ้นก็จะทำให้พืชผลทางการเกษตรได้รับความเสียหาย ทำให้เกษตรกรต้องได้รับผลกระทบจากความเสียหายที่เกิดขึ้น และต้องรับสภาพกับการขาดทุนเกิดขึ้นนี้เนื่องจากการลงทุนในการเพาะปลูก ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรก็จะส่งผลมาถึงเศรษฐกิจของประเทศด้วย เนื่องจากประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกผลิตผลทางการเกษตรที่อยู่ในระดับประเทศต่างๆ ของภูมิภาคเอเชีย เมื่อพืชผลทางการเกษตรได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติ หรือสภาพดินฟ้าอากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูก ผลผลิตที่ได้ก็จะมีปริมาณที่น้อยไม่เพียงพอต่อการส่งออก รายได้ที่เกิดจากการส่งออกพืชผลทางการเกษตรก็น้อยตามไปด้วย ประเทศไทยก็จะขาดรายได้ส่วนหนึ่งจากการส่งออกพืชผลทางการเกษตรที่จะนำมาพัฒนาประเทศ

จากการที่เกษตรกรได้รับผลกระทบจากสภาพดินฟ้าอากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูก หรือเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้น ส่งผลให้ผลผลิตนั้นมีปริมาณที่น้อย หรือไม่มีคุณภาพ เกษตรกรก็จะได้รับความช่วยเหลือจากทางรัฐบาลในเรื่องของการประกันราคาพืชผลเกษตร หรือการพักการชำระหนี้ให้แก่เกษตรกรที่ได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้น เป็นต้น

เกษตรกรจึงไม่มีความมั่นคงในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำให้ต้องเลิกอาชีพเกษตรกรรมเนื่องจากทนกับสภาวะการขาดทุนจากการประกอบอาชีพไม่ไหว จึงทำให้เกษตรกรหันมาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมมากขึ้น และที่ดินที่อยู่อาศัยเดิมมาอยู่ในเมืองหลวงมากขึ้น

ดังนั้นเพื่อให้เกษตรกรมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม จึงสมควรที่จะให้มีการนำระบบการประกันภัยมาใช้แก่อาชีพเกษตรกรรม เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ของประเทศก็ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเพราะภัยต่างๆ ที่เกษตรกรได้รับอันมีผลกระทบต่อการเพาะปลูก อาทิเช่น ภัยทางธรรมชาติ ภัยเกี่ยวกับโรคระบาดในพืช ภัยเกี่ยวกับแมลงและศัตรูพืช ภัยเกี่ยวกับราคาของพืชผลที่ตกต่ำเนื่องจากมาตรการกีดกันทางการค้าอันเนื่องมาจากพืชผลเกษตรไม่มีคุณภาพ เป็นต้น จึงถือว่าเป็นภัยที่เกษตรกรมีส่วนได้เสียก่อนหรือขณะที่จะเอาประกันภัย ซึ่งสามารถที่จะเอาประกันภัยในความเสียหายที่อาจจะได้รับจากภัยต่างๆที่เกิดขึ้น และชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนความเสียหายเท่าที่เสียหายจริง (Principle of Indemnity) ตามหลักของการประกันภัย อีกทั้งรายได้ส่วนหนึ่งของประเทศ ก็มาจากการส่งออกพืชผลทางการเกษตร เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงภัยและอุปสรรคที่จะเกิดกับเกษตรกรอันส่งผลกระทบต่อผลผลิตทางการเกษตร หรือการลงทุนในการเพาะปลูก แทนที่รัฐบาลจะมาให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรในภายหลังเมื่อเกษตรกรได้รับความเสียหายแล้ว ซึ่งไม่ทำให้เกษตรกรได้รับการชดเชยความเสียหายที่เพียงพอต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นและไม่ทำให้เกษตรกรมีหลักประกันแก่การประกอบอาชีพที่มั่นคง จึงควรหันมาสร้างมาตรการให้มีการนำระบบการประกันภัยมาใช้แก่พืชผลเกษตร เมื่อประชากรส่วนใหญ่ของประเทศที่ทำการเกษตรมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจดีขึ้น ประเทศก็ย่อมมีการพัฒนาตามไปด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกันภัย
- 1.2.2 เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยประกันภัย ในการนำมาปรับใช้กับการประกันภัยพืชผลเกษตร
- 1.2.3 เพื่อศึกษาถึงแนวทางในการนำรูปแบบของการประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ มาเป็นแนวทางในการปรับใช้กับการประกันพืชผลเกษตรในประเทศไทย
- 1.2.4 เพื่อศึกษาถึงวิธีการลดความเสี่ยงภัยของเกษตรกร เพื่อลดปัญหาภาวะการขาดทุนของเกษตรกรไทยในปัจจุบัน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาหลักเกณฑ์และบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยประกันภัย รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการประกันพืชผลของต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับการประกันภัยพืชผลเกษตรของไทย

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมนั้น ยังต้องอาศัยธรรมชาติมาเป็นตัวกำหนดผลผลิตทางการเกษตร เมื่อเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้นเกษตรกรก็จะได้รับผลกระทบทางด้านผลผลิตและรายได้ในการนำมาดำรงชีพ ทำให้เกษตรกรไม่มีหลักประกันที่มั่นคงในการประกอบอาชีพเกษตรกรต้องแบกรับความเสียหายที่เกิดขึ้นเอง การให้ความช่วยเหลือของภาครัฐภายหลังที่เกิดภัยธรรมชาติ ก็ไม่เพียงพอกับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เกษตรกร หากได้นำระบบการประกันภัยมาใช้กับผลผลิตทางการเกษตรโดยการหาแนวทางและมาตรการที่เหมาะสม จากการศึกษาและวิเคราะห์บทบัญญัติกฎหมายในเรื่องประกันภัยทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ อาจก่อให้เกิดประโยชน์ให้แก่เกษตรกรภาคธุรกิจ และภาครัฐมากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาและการทำการวิจัยเรื่องนี้ ใช้วิธีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก และใช้วิธีการศึกษาเชิงวิเคราะห์ทางนิติศาสตร์ โดยอาศัยเอกสาร ตำราวิชาการ บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนระเบียบข้อบังคับแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยพืชผลเกษตร

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ทำให้ทราบหลักเกณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยประกันภัยในการนำมาใช้กับการประกันพืชผลเกษตรอย่างสอดคล้องและเหมาะสมกับเกษตรกรไทย

1.6.2 ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคของกฎหมายว่าด้วยประกันภัย และนำมาแก้ไขให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรที่เหมาะสมกับประเทศไทย

1.6.3 ทำให้ทราบรูปแบบการประกันภัยพืชผลเกษตรที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพกับประเทศไทยเหมือนเช่นนานาประเทศ

1.6.4 ทำให้มีหลักประกันที่มั่นคงให้กับเกษตรกรไทย เมื่อประสบปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยมีการชดเชยค่าเสียหายให้กับเกษตรกรอย่างเหมาะสม เกษตรกรไทยมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดิม โดยไม่เลิกอาชีพเกษตรกรรม และไม่ละทิ้งถิ่นที่อยู่ในชนบทเพื่อเข้าไปทำงานในเมืองหลวง

บทที่ 2

ทฤษฎีและแนวคิดในการประกันภัยพืชผลเกษตร

การประกันความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการผันผวนต่างๆ เช่น ความผันผวนด้านภูมิอากาศ (Weather-Related Risk) ด้านผลผลิต (Yield Risk) และด้านราคา (Price Risk) เป็นเครื่องมือหรือกลไกที่สำคัญอันหนึ่งที่จะช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพของรายได้ และความมั่นคงให้กับอาชีพเกษตรกรรวมวิธีการจัดการความเสี่ยงภัยทางภาคการเกษตรที่นิยมใช้กันในต่างประเทศ และประสบความสำเร็จด้วยดีที่ทำให้เกษตรกรมีความมั่นใจในการลงทุนเพาะปลูก สามารถผลิตสินค้าทางการเกษตรที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นผลให้เกษตรกรมีรายได้ดีไม่น้อยไปกว่าอาชีพอื่นๆ ได้แก่ การกำหนดพื้นที่เพาะปลูกของพืชอย่างเหมาะสม (Zoning) การปลูกพืชหลายๆชนิดในลักษณะของการเกษตรแบบผสมผสาน (Diversification) การประกันภัยพืชผล (Crop Insurance) การประกันความเสี่ยงในด้านราคา และการส่งเสริมให้มีตลาดซื้อขายล่วงหน้า (Forward/Future Market) เป็นต้น¹

2.1 ความหมายของการประกันภัยพืชผล

การประกันภัย มิได้หมายความว่า ป้องกันมิให้เกิดภัยขึ้น หรือมิได้หมายความว่า ผู้รับประกันภัยให้คำรับรองว่าจะไม่มีภัยเกิดขึ้นแก่ผู้เอาประกันภัย แต่หมายถึง การโอนความรับผิดชอบจากผู้เอาประกันภัยไปยังบริษัทผู้รับประกันภัย โดยผู้รับประกันภัยสัญญาว่าเมื่อเกิดความเสียหายเกิดขึ้นตามที่ตกลงกันไว้ บริษัทจะจ่ายค่าเสียหายให้ตามจำนวนที่รับประกัน และเพื่อแลกกับความรับผิดชอบอันนี้ ผู้เอาประกันจะต้องส่งเงินจำนวนหนึ่งให้กับบริษัทเป็นเบี้ยประกัน²

การประกันภัยพืชผล หมายถึง การที่เกษตรกรสะสมเงินหรือผลผลิตเข้าด้วยกันเป็นกองทุน เมื่อเกิดความเสียหายจากภัยธรรมชาติขึ้นในเขตใด ก็จะเจียดจ่ายเงินหรือผลผลิตจากกองทุนไปช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งในหลักการจะเป็นการช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในระหว่างเกษตรกรด้วยกันเอง

¹ วิจิต หล่อจิระชุนท์กุล และ วิณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง. (2544). การประกันภัยต้นทุนการผลิตพืชผล (รายงานการวิจัย). หน้า 2.

² สุรพล สุขทรสนีย์. (2536). กฎหมายลักษณะประกันภัย. หน้า 16.

อาทิจ ตั้งกัลยานนท์¹ ได้ให้ความหมายของการประกันภัยพืชผลว่า เป็นระบบร่วมกันของเกษตรกร เพื่อลดความไม่แน่นอนต่อการสูญเสียทางเศรษฐกิจ เพราะการเก็บเกี่ยวพืชผลไม่ประสบผลดี ทั้งนี้เกษตรกรผู้ร่วมโครงการจะจ่ายเบี้ยประกันภัยเข้าสู่กองทุนเพื่อเตรียมไว้จ่ายให้กับสมาชิกในรายที่ได้รับความเสียหาย หรือหากการเก็บเกี่ยวปีใดได้รับผลดีมาก ก็จะสะสมกองทุนดังกล่าวไปจ่ายในปีที่ผลการเก็บเกี่ยวไม่ประสบผลดี¹

การประกันภัยพืชผล เป็นวิธีการที่เกษตรกรเสี่ยงภัยร่วมกัน โดยการสะสมพืชผลทางการเกษตร หรือเงินไว้เพื่อช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายซึ่งพืชผลได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติ อันเป็นภัยที่มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น ภัยที่เกิดจากน้ำท่วม ฝนแล้ง ลูกเห็บ ลมพายุ ไฟไหม้ เป็นต้น นอกจากนี้อาจรวมถึงความสูญเสียเนื่องจากการทำลายของแมลง ศัตรูพืชและโรคพืชต่างๆ ด้วย ในการดำเนินงานประกันพืชผลจะมีบุคคลฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้เอาประกันภัย” เป็นผู้จ่ายเงินหรือพืชผลจำนวนหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “เบี้ยประกันภัย” แก่บุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “ผู้รับประกัน” ตามสัดส่วนแห่งความคุ้มครองหรือจำนวนรับประกัน จำนวนเบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันจะต้องจ่ายมีจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับความคุ้มครองที่จะได้รับ จำนวนเงินหรือพืชผลที่เป็นเบี้ยประกันนั้นจะถูกรวบรวมสะสมไว้ เพื่อจ่ายเป็นค่าชดเชยความเสียหาย หรือที่เรียกว่า ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เอาประกันที่พืชผลถูกทำลายจากภัยธรรมชาติ การจ่ายค่าสินไหมทดแทนผู้รับประกันเป็นผู้จ่าย และจะจ่ายให้เฉพาะส่วนของพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้น้อยกว่าจำนวนรับประกันเอาไว้เท่านั้น²

2.2 ประเภทของการประกันภัยพืชผล

ในแต่ละประเทศและต่างท้องที่ มีการปลูกพืชและมีภัยธรรมชาติที่ทำลายพืชผลแตกต่างกัน อีกทั้งการบริหารงานรับประกันของแต่ละแห่งก็มีได้เหมือนกัน ฉะนั้น การจัดแบ่งประเภทของการรับประกันพืชผลจึงมีหลายแบบขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งที่เรานำมาพิจารณาซึ่งมีอยู่ 4 ประการดังนี้³

¹ พนิท เข้มทอง และคณะ. เล่มเดิม. หน้า 4.

² บุษรา อิงภากรณ์ ข. เล่มเดิม. หน้า 31.

³ แหล่งเดิม. หน้า 31-33.

2.2.1 ภัยที่รับประกัน แบ่งการรับประกันพืชผลออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

2.2.1.1 รับประกันเฉพาะภัยชนิดใดชนิดหนึ่ง (Specific-risk หรือ Specified-peril Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันความเสียหายจากภัยชนิดเดียวในแต่ละสัญญากรมธรรม์ เช่น จากไฟ ลูกเห็บ ลมพายุ ความแห้งแล้ง หรือน้ำท่วมอย่างใดอย่างหนึ่ง การรับประกันความเสียหายจากลูกเห็บ นับว่าเป็นแบบที่แพร่หลายและมีบทบาทมานานแล้ว ในประเทศแถบยุโรปและอเมริกาเหนือ ผู้รับประกันมีทั้งบริษัทเอกชน สมาคมรับประกัน สมาคมสหกรณ์การประกัน และองค์การรับประกันของรัฐบาล ประเทศเยอรมันตะวันตกและฝรั่งเศส มีการรับประกันประเภทนี้มานานแล้วเช่นกัน กล่าวคือ เยอรมันตะวันตก เริ่มมีตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 และฝรั่งเศสเริ่มมีในต้นศตวรรษที่ 19

2.2.1.2 รับประกันภัยหลายชนิด (Combined-risk Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันความเสียหายจากภัยหลายอย่างในแต่ละสัญญากรมธรรม์ เช่น การรับประกันความเสียหายของอ้อยจากลมพายุ น้ำท่วมและไฟป่า ถ้าอ้อยได้รับความเสียหายเนื่องจากภัยใดภัยหนึ่งหรือหลายภัยจากสามชนิดนี้แล้ว จะได้รับการชดใช้ความเสียหาย หากเสียหายเนื่องจากเหตุอื่น จะไม่มีการชดใช้ความเสียหายใดๆ ในสหรัฐอเมริกาเริ่มมีการรับประกันประเภทนี้ตั้งแต่ ค.ศ. 1956 โดยมีการรับประกันภัยเพิ่มขึ้นจากการรับประกันเฉพาะลูกเห็บชนิดเดียวเรียกชื่อว่า “Multiple-peril Crop-hail Insurance” ภัยที่รับประกันเพิ่มขึ้น คือ ความแห้งแล้ง น้ำท่วม ความชื้น ลมพายุ น้ำค้างแข็ง เป็นต้น และพืชที่รับประกันได้แก่ ข้าวฟ่าง ถั่วลิสง และยาสูบ

2.2.1.3 รับประกันภัยทุกชนิด (All-risk Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันความเสียหายจากภัยทุกชนิดในแต่ละสัญญากรมธรรม์ เช่น จากไฟ ลูกเห็บ น้ำท่วม ฝนแล้ง ศัตรูพืช เป็นต้น เมื่อพืชได้รับความเสียหายจากภัยใดๆ ก็ตาม ก็จะได้รับชดใช้ความเสียหาย วิธีการนี้ทำกันอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และรัสเซีย สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น เริ่มทำการรับประกันประเภทนี้ในปี ค.ศ. 1939 โดยสหรัฐเริ่มรับประกันข้าวสาลี และญี่ปุ่นรับประกันพวงข้าว (Mugi) และใบหม่อน ต่อมาประเทศอื่นๆ เห็นว่า สองประเทศนี้ประสบความสำเร็จจากวิธีการนี้จึงได้ทำการรับประกันประเภทนี้บ้าง ประเทศเหล่านั้นได้แก่ บราซิล แคนาดา ศรีลังกา และเม็กซิโก เป็นต้น

2.2.2 ชนิดของพืชที่รับประกัน แบ่งการรับประกันพืชออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.2.2.1 รับประกันเฉพาะแต่ละพืช (Simple-Crop Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันเฉพาะพืชใดพืชหนึ่งในแต่ละสัญญากรมธรรม์ ดังนั้น ถ้าเกษตรกรได้ปลูกพืชหลายๆ ชนิด และต้องการจะรับประกันพืชเหล่านั้น ก็ต้องทำสัญญาขึ้นหลายฉบับหรือหลายกรมธรรม์ เช่น เกษตรกรเพาะปลูกข้าว ข้าวโพด และอ้อย เมื่อต้องการประกันความเสียหายของทั้งสามพืชนี้ จะต้องทำสัญญา การประกันขึ้น 3 ฉบับ

2.2.2.2 รับประกันพืชหลายชนิดรวมกัน (Multiple-Crop Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันพืชหลายชนิด รวมคราวเดียวในสัญญาหรือกรมธรรม์หนึ่งๆ ไม่ต้องประกันทีละอย่างเหมือนการรับประกันภัยเฉพาะแต่ละพืช โดยวิธีนี้ถ้าผลิตผลบางชนิดได้รับความเสียหายได้ผลต่ำกว่าจำนวนปกติ แต่ผลิตผลรวมของพืชผลรวมทุกชนิดที่เอาประกันไว้ยังเกินกว่าจำนวนที่รับประกัน เกษตรกรจะไม่มีสิทธิได้รับการชดเชยค่าเสียหาย จะได้รับชดเชยค่าเสียหาย ต่อเมื่อผลิตผลรวมของทุกพืชต่ำกว่าจำนวนที่ประกันเอาไว้ ปัจจุบันการรับประกันประเภทนี้มีความสำคัญลดลง ส่วนใหญ่จะทำการประกันแยกแต่ละชนิดของพืช

2.2.3 พิจารณาตามผู้บริหารงานรับประกัน แบ่งการรับประกันพืชผลออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.2.3.1 รับประกันโดยเอกชน (Private Insurance) การรับประกันประเภทนี้รับประกันความเสียหายของพืชผลต่างๆ โดยบริษัทหรือสมาคมรับประกันของเอกชนต่างๆ ไป การรับประกันพืชผลโดยเอกชนจะมีก็เฉพาะพืชและภัยที่มีความเสี่ยงน้อย ซึ่งเห็นว่าพอจะมีกำไรจากการรับประกันนั้นอยู่บ้าง

2.2.3.2 รับประกันโดยรัฐบาล (Public Insurance) การรับประกันประเภทนี้ มีรัฐบาลเป็นผู้บริหารงานรับประกัน และเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน ส่วนค่าใช้จ่ายในการชดเชยค่าเสียหายได้จากเงินเบี้ยประกันที่เก็บได้ แต่หากปีใดเก็บเบี้ยประกันได้น้อยกว่าค่าเสียหายที่เกิดขึ้น และเงินสำรองไม่มีพอ รัฐบาลก็จำเป็นต้องจัดสรรเงินทุนจากที่อื่นมาช่วยเหลือ โดยวิธีการนี้เบี้ยประกันจะต่ำกว่ารับประกันภัยโดยเอกชน เพราะรัฐบาลประกอบการโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่ได้รับความเดือดร้อน ไม่ได้หวังกำไรดังเช่นบริษัทเอกชน

2.2.4 พิจารณาตามการสมัครเป็นผู้เอาประกัน แบ่งการประกันพืชผลออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.2.4.1 โดยสมัครใจ (Voluntary Insurance) การประกันประเภทนี้ เกษตรกรมีสิทธิที่จะทำการประกันพืชผลของตนหรือไม่ประกันก็ได้

2.2.4.2 โดยการบังคับ (Compulsory Insurance) เป็นวิธีการที่บังคับให้เกษตรกรทุกคนซึ่งมีพื้นที่เพาะปลูกอยู่ในเขตรับประกัน ต้องทำการประกันพืชผลของตนทุกคน รัฐบาลจะตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับให้ทำการประกันในลักษณะต่างๆ เช่น ใช้วิธีเก็บเบี้ยประกันร่วมกับภาษีที่เกษตรกรจะต้องจ่าย หักจากยอดเงินกู้ หรือรายได้จากการขายผลิตผลเมื่อเกษตรกรกู้หรือขายผลิตผลกับรัฐบาล เป็นต้น สำหรับผู้ที่ค้างชำระเบี้ยประกันจะถือว่าเกษตรกรผู้นั้นเป็นหนี้รัฐบาลซึ่งจะต้องจ่ายพร้อมดอกเบี้ยและรัฐบาลอาจตัดสิทธิการช่วยเหลือด้านต่างๆ เช่น เงินกู้ ปล่อย น้ำ ฯลฯ

2.3 หลักและวิธีการทั่วไปในการประกันภัยพืชผล⁴

การประกันภัยพืชผลเกษตรจะมีหลักเกณฑ์และวิธีการในการรับประกัน โดยแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ที่จะกำหนดให้มีผู้รับประกันภัยเลือกที่จะจัดให้มีการรับประกันภัยประเภทใด ดังนี้คือ

2.3.1 หลักและวิธีการทั่วไปในการรับประกันประเภทเฉพาะภัยชนิดใดชนิดหนึ่ง (Specific Risk)

เนื่องจากการประกันความเสียหายจากลูกเห็บมีความสำคัญและแพร่หลายที่สุดในการประกันประเภทเฉพาะภัยชนิดใดชนิดหนึ่ง ในทุกๆ ปีภัยจากลูกเห็บได้ทำลายพืชผลของเกษตรกรในประเทศแถบยุโรปและอเมริกา กรมธรรม์มาตรฐานที่ใช้รับประกันพืชผลในประเทศต่างๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่จึงเป็นกรมธรรม์สำหรับประกันภัยจากลูกเห็บ หากบริษัทหรือสมาคมใดประสงค์จะรับประกันภัยอื่นๆ ด้วยก็จะกำหนดเป็นเอกสารประกอบและแนบท้ายกรมธรรม์ (Endorsement) ระบุภัยต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น (เป็นประเภท Combined Risk) ฉะนั้นในเรื่องหลักและวิธีการทั่วไปในการรับประกัน ประเภทเฉพาะภัยชนิดใดชนิดหนึ่งจะได้กล่าวโดยอาศัยหลักและวิธีการ

⁴ บุชรา อิงภากรณ์ ข เล่มเดิม. หน้า 39-50.

ในการประกันภัยจากลูกเห็บเป็นพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจการประกันภัยพืชผลได้เข้าใจ การประกันประเภทนี้คือยี่งขึ้น

2.3.1.1 ลักษณะของสัญญา จะให้ความคุ้มครองเฉพาะความเสียหายอันเกิดจาก ภัยเพียงชนิดเดียวที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ ตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นการประกันภัยจากลูกเห็บ การจ่าย ค่าสินไหมทดแทนจะมีขึ้นเมื่อความเสียหายจากลูกเห็บ ทำให้เก็บเกี่ยวพืชผลได้น้อยกว่าจำนวน ที่รับประกันภัยเอาไว้ เงื่อนไขต่างๆ ในการรับประกันจะต้องระบุไว้อย่างชัดเจนในกรมธรรม์เพื่อ ป้องกันปัญหาใดๆ ที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้รับประกันและผู้เอาประกัน เงื่อนไขสำคัญๆ ที่สมควรระบุไว้ใน กรมธรรม์ ได้แก่ ชนิดของพืชที่รับประกันหรือไม่รับประกัน กรณีที่ไม่มีการจ่ายค่าสินไหม ความคุ้มครอง ระยะเวลาที่ให้ความคุ้มครอง การจ่ายเบี้ยประกัน การยกเลิกกรมธรรม์ การจ่ายค่าสินไหม ทดแทน เป็นต้น

2.3.1.2 คุณสมบัติในการประกัน

(1) พื้นที่ที่รับประกัน ในการประกันความเสียหายของพืชแต่ละอย่าง จะต้องกำหนดลักษณะของพื้นที่ที่จะรับประกันให้แน่นอน เพื่อเกษตรกรจะได้ตัดสินใจถูกต้องว่า ตนจะทำการประกันได้เพียงใด ตามปกติเงื่อนไขในกรมธรรม์จะให้พื้นที่ทั้งหมดที่เพาะปลูกพืชที่ รับประกันในฤดูนั้นๆ ทำการประกันได้ และจะระบุถึงลักษณะของพื้นที่ที่ไม่รับประกันไว้ด้วย ใน ประเทศเยอรมันมีกฎหมายให้เกษตรกรแต่ละคนต้องทำการประกันอย่างน้อยที่สุดต้องทำการ ประกันพื้นที่ทั้งหมดของพืชใดพืชหนึ่งที่ตนเพาะปลูกไว้กับบริษัทรับประกันภัย ในบริษัทหนึ่ง เพียงบริษัทเดียว ส่วนในสหรัฐอเมริกาให้เกษตรกรมีสิทธิเสนอขอประกันพื้นที่ทั้งหมดที่เพาะปลูก พืชที่บริษัทรับประกัน แล้วบริษัทจะพิจารณาว่ามีพื้นที่ส่วนใดบ้างที่จะไม่รับประกันโดยทั่วๆ ไป กรมธรรม์ของบริษัทรับประกันภัยจากลูกเห็บ มักจะระบุว่าจะให้ความคุ้มครองเมื่อเพาะปลูกจนมี ส่วนใดส่วนหนึ่งของพืชงอกมาเหนือพื้นดินแล้ว จะไม่มีการจ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่ ความเสียหายนั้นเกิดขึ้นก่อนและหลังเวลาที่รับประกัน

ส่วนในท้องที่ที่การประกันเป็นแบบบังคับ (Compulsory) พื้นที่ ทั้งสิ้นที่อยู่ในเขตรับประกันจะได้รับความคุ้มครองภัย นอกจากนี้พื้นที่นั้นเจ้าของได้ขอลอน ประกันก่อนเวลาหมดสิทธิการขอลอนประกันไปแล้ว

(2) ผู้เอาประกันในอเมริกา ผู้เอาประกันจะต้องเป็นเจ้าของที่ดินหรือ ผู้เช่าในอังกฤษต้องเป็นเจ้าของผู้ปลูกพืชผลนั้นๆ และถ้าบริษัทขอให้ระบุพืชส่วนที่เป็นของผู้รับ จำนวนที่ดินหรือเจ้าหน้าที่แล้วจะต้องระบุไว้ด้วย ส่วนในแคนาดานั้นผู้เอาประกันเป็นใครก็ได้ที่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับพืชนั้นๆ แต่เวลาทำการสมัครขอประกันจะต้องแจ้งเอาไว้ว่าเป็นเจ้าของที่ดินเอง ผู้เช่า ผู้ขาย ผู้ซื้อ หรือผู้รับจ้างongที่ดิน เป็นต้น

2.3.1.3 จำนวนรับประกัน (Production Guarantee or Amounts of Insurance)

จำนวนรับประกันหรือจำนวนความคุ้มครองของพืชจะต้องไม่สูงเกินกว่าจำนวนผลิตผลเฉลี่ยจากหลายๆ ปีในอดีตของพืชนั้น และจะต้องมีจำนวนสูงพอที่เกษตรกรจะสามารถมีทุนรอนดำเนินกิจการฟาร์มต่อไปได้ แม้ว่าพืชผลจะเกิดความเสียหายจากภัยที่รับประกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากการรับประกันมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยบรรเทาความเดือดร้อนในการสูญเสียรายได้ของเกษตรกร อันเนื่องมาจากภัยธรรมชาติได้ทำลายพืชผล การชดเชยจึงควรจะสูงพอที่จะเป็นทุนรอนประกอบกิจการฟาร์มต่อไปได้ แต่จะต้องไม่สูงจนเกินไปจนกระทั่งทำให้เกษตรกรขาดการเอาใจใส่ในพืชที่ได้เพาะปลูกไว้ เพราะคิดว่าถึงจะ เอาใจใส่หรือไม่ก็ตามหากพืชผลเสียหายก็จะได้รับการชดเชยในอัตราสูงพออยู่แล้ว นอกจากนี้การให้ความคุ้มครองสูงๆ จะทำให้อัตราเบี้ยประกันแพงขึ้น จนทำให้เกษตรกรไม่สนใจทำการประกันก็ได้

(1) อัตราการเสี่ยงภัยของผู้เอาประกัน มีการกำหนดอัตราการเสี่ยงภัยที่ผู้เอาประกันจะต้องรับผิดชอบเอง หากพืชผลเสียหายไม่เกินอัตราที่กำหนดขึ้นนี้แล้วจะไม่มี การชดเชย ความเสียหาย อัตราการเสี่ยงภัยที่ผู้เอาประกันจะต้องรับผิดชอบเองก็มี 2 ลักษณะ คือ

1) Minimum Loss Clause เป็นอัตราการเสี่ยงภัยที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เอาประกันรับผิดชอบภัยเอง หากภัยเกิดขึ้นมากกว่าจำนวนนี้แล้ว จะได้รับการชดเชยค่าเสียหายนั้นตามความเสียหายที่เกิดขึ้น ในประเทศที่มีการประกันพืชผลโดยบังคับจะมี Minimum Loss Clause แตกต่างกันอยู่ระหว่าง 5-10 % ของจำนวนรับประกัน เช่น ในเยอรมันตะวันตก กำหนดไว้ 5% สวิตเซอร์แลนด์กำหนดไว้ 8% และฝรั่งเศส 10%

2) Loss Deductible Clause เป็นอัตราการเสี่ยงภัยที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เอาประกันรับผิดชอบภัยเอง ผู้เอาประกันจะได้รับการชดเชยความเสียหายเฉพาะส่วนของภัยที่เกิดขึ้นเกินกว่าอัตราที่กำหนดขึ้น Minimum Loss Clause จะแตกต่างจาก Loss Deductible Clause ต่อเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น ถ้ากำหนดอัตราการเสี่ยงภัยทั้งสองชนิดนี้เท่ากัน คือ 10% เมื่อพืชผลของผู้เอาประกันเสียหาย 20% ในกรณีของ Minimum Loss clause ผู้เอาประกันจะได้รับ การชดเชยความเสียหายเต็ม 20% แต่กรณีของ Loss Deductible Clause ผู้เอาประกันจะได้รับการชดเชยความเสียหายเพียง 10% เท่านั้น จำนวน 10% แรกผู้เอาประกันจะต้อง รับผิดชอบเอง

(2) การกำหนดจำนวนรับประกัน ในแต่ละประเทศจะมีการกำหนดปริมาณรับประกันแตกต่างกัน แต่ทั้งนี้จะอยู่ใน 2 ลักษณะ คือ

1) จำนวนแน่นอน (Fixed Coverage) บริษัทผู้รับประกันจะกำหนดจำนวนสูงสุดในการรับประกันเอาไว้ โดยพิจารณาจากผลผลิตเฉลี่ยที่เคยผลิตได้ในเขตนั้นๆ วิธีการนี้ จะช่วยจำกัดหนี้สินสูงสุดต่อหน่วยพื้นที่ และเหมาะสำหรับท้องที่ที่เพิ่งนำการประกันพืชผลมาปฏิบัติใหม่ๆ ในอเมริกามีหลายมลรัฐที่ใช้วิธีนี้ แต่ปัจจุบันเริ่มมีความสำคัญลดลง ที่ยังคงใช้วิธีนี้ก็มิใน Weather Peril Crop Hail Insurance ซึ่งเป็นการรับประกันภัยหลายชนิดรวมกัน ส่วนประเทศอื่น ได้แก่ประเทศแคนาดา ในจังหวัด Alberta จะมีคณะกรรมการรับประกันภัยจากลูกเห็บเป็นผู้กำหนดจำนวนรับประกันสูงสุดของแต่ละพืชไว้

2) จำนวนไม่แน่นอน (Flexible Coverage) สถาบันรับประกันจะกำหนดจำนวนรับประกันเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตเฉลี่ยจากเวลาหลายๆ ปี ซึ่งผู้เอาประกันเคยผลิตได้ ตัวอย่างเช่น การรับประกันภัยจากลูกเห็บสำหรับหัวผักกาดแดงใน Manitoba ประเทศแคนาดา ผู้เอาประกันมีสิทธิเลือกที่จะประกัน 60% 70% หรือ 80% ของผลผลิตเฉลี่ยของตนเอง (บริษัทน้ำตาของ Manitoba จะเก็บสถิติผลผลิตของผู้เอาประกันไว้ทุกๆ ปี) ผลผลิตเฉลี่ยคำนวณจากสถิติการเพาะปลูกในเวลา 10 ปี ของผู้ปลูกเอง แต่ถ้าเป็นผู้เอาประกันรายใหม่ซึ่งมีสถิติน้อยกว่า 10 ปี แต่ไม่ต่ำกว่า 5 ปี ก็ใช้ตามจำนวนปีที่ได้เพาะปลูกมา หากผู้ปลูกใหม่ไม่ถึง 5 ปี ซึ่งไม่มีสถิติการเพาะปลูกไว้ให้ใช้จำนวน 8.33 ตัน ต่อ 1 เอเคอร์ เป็นผลผลิตเฉลี่ย ผู้เอาประกันสามารถเลือกทำการประกัน 60% 70% หรือ 80% ของผลผลิตเฉลี่ย ซึ่งเท่ากับ 5.0 5.8 และ 6.7 ตัน ตามลำดับ การจ่ายเบี้ยประกันจะมากขึ้นขึ้นอยู่กับจำนวนเปอร์เซ็นต์ของความคุ้มครองที่ผู้เอาประกันเลือก เช่น ประกัน 60% จ่ายเบี้ยประกัน 2.20 ดอลลาร์ ประกัน 70 % จ่ายเบี้ยประกัน 4.23 ดอลลาร์ และ 80% จ่ายเบี้ยประกัน 8.3 ดอลลาร์ เป็นต้น

ประเทศต่างๆ ในยุโรปใช้วิธีนี้มากกว่าวิธีที่กำหนดปริมาณรับประกันที่แน่นอน และในอเมริกามีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนมาใช้วิธีนี้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะบริษัทที่ต้องติดต่อกับสมาคมคณิตศาสตร์การรับประกันพืชผลจากลูกเห็บ (Crop Hail Insurance Actuarial Associates)

(3) การคำนวณจำนวนรับประกัน จำนวนรับประกันของแต่ละพืช
คำนวณได้จากสูตร

$$S = A \times B \times C$$

S = จำนวนรับประกัน

A = จำนวนพื้นที่ที่รับประกัน

B = ผลผลิตเฉลี่ยต่อหน่วยพื้นที่ที่ผู้เอาประกันเลือก หรือ

สถาบันรับประกันกำหนดไว้

C = ราคาเฉลี่ยของผลิตผลหนึ่งหน่วย

ในกรณีที่ผู้เอาประกันทำการเพาะปลูกหลายๆ และต้องการ
ทำการประกันกับหลายบริษัทก็อาจทำการประกันได้ตามสัดส่วนที่ต้องการจะประกันกับแต่ละ
บริษัท

$$S = A \times B \times C \times I$$

I = สัดส่วนที่จะทำการประกันของแต่ละบริษัท

2.3.1.4 เบี้ยประกัน

(1) การคำนวณอัตราเบี้ยประกัน อัตราเบี้ยประกันคำนวณได้จากสถิติ
ความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหลายๆ ปีที่ผ่านมาของแต่ละพืช และจะมีการปรับปรุงอัตราเบี้ย
ประกันเกือบทุกๆ ปี เพื่อกระตุ้นให้เกษตรกรเอาใจใส่การทำฟาร์มของตนให้ดียิ่งขึ้น ถ้าฟาร์มใดมี
ความเสียหายเกิดขึ้นน้อยจะทำให้อัตราเบี้ยประกันในปีต่อไปถูกลง การกำหนดอัตราเบี้ยประกันจะ
กำหนดเป็นจำนวนเงินต่อพื้นที่หนึ่งหน่วย หรือเป็นเปอร์เซ็นต์ของจำนวนรับประกันก็ได้ ส่วน
การคำนวณอัตราเบี้ยประกันจะขึ้นอยู่กับชั้นของพืช และชั้นของพื้นที่ที่ได้เพาะปลูกพืชนั้นๆ

1) การจัดแบ่งชั้นของพืชเพื่อการคำนวณอัตราเบี้ยประกัน ในแต่ละ
ประเทศ หรือแต่ละท้องถิ่น มีการจัดชั้นของพืชเพื่อคำนวณหาอัตราเบี้ยประกันแตกต่างกัน การจัด
ชั้นของพืชจะจัดพืชพวกที่มีความเสี่ยงเหมือนกัน เข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น การรับประกันภัยจาก
ลูกเห็บ ในประเทศอังกฤษได้จัดแบ่งพืชออกเป็น 3 กลุ่ม คือ พืชไร่ต่างๆ ไป พืชที่ใช้ประโยชน์จาก
เมล็ดและผลไม้ สำหรับพืชไร่ต่างๆ ไปจะแบ่งออกเป็น 4 ชั้น ดังต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 ได้แก่ ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ข้าวโอ๊ต ข้าวไรท์ มะเขือเทศ และพืชที่มีหัวทุกชนิด ยกเว้นหัวผักกาดแดง

ชั้นที่ 2 หัวผักกาดแดง

ชั้นที่ 3 ถั่ว (Bean) ชนิดที่ต้องเก็บเกี่ยว และถั่ว (Pea) ชนิดที่ใช้วิธีถอน

ชั้นที่ 4 ถั่ว (Bean) ชนิดที่ต้องใช้วิธีถอน

ส่วนในสหรัฐอเมริกา มีการจัดชั้นรับประกันภัยจากลูกเห็บอย่างละเอียด และเปลี่ยนไปตามท้องที่ของแต่ละรัฐ แต่โดยทั่วไปแล้ว ชั้นที่หนึ่งจะเป็นพวกธัญพืชและพวกหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ ชั้นที่สองเป็นพวกข้าวฟ่าง หัวผักกาดแดง และมะเขือเทศ ชั้นที่สามเป็นพวกที่มีความเสี่ยงสูงขึ้น จึงมีอัตราเบี้ยประกันสูงขึ้น เช่น ยาสูบ ผลไม้ พืชผัก และองุ่นที่ใช้ทำเหล้าไวน์ ส่วนพวกฝ้ายจะถูกจัดอยู่ในชั้นสุดท้าย ซึ่งเป็นชั้นพิเศษเพราะการให้ความคุ้มครอง และการเสี่ยงภัยแตกต่างกันมากในแต่ละท้องที่ชั้นของพืชที่ใช้ในรัฐเท็กซัสซึ่งจัดทำโดย สมาคมคณิตศาสตร์รับประกันภัยจากลูกเห็บปี พ.ศ. 2506 มีทั้งสิ้น 11 ชั้น⁵ จะเห็นว่าพืชที่อยู่ในชั้น A เป็นพวกธัญพืชซึ่งจะมีอัตราเบี้ยประกันเท่ากับ 100 ต่ำกว่าพืชในชั้น I ที่เป็นพวกพืชผัก อันมีอัตราเบี้ยประกันถึง 196 ส่วน ชั้น L และ S เป็นพวกฝ้ายจะไม่กำหนดอัตราไว้เนื่องจากในแต่ละท้องที่มีสภาพการคุ้มครองและภัยแตกต่างกันมาก ฉะนั้น จึงกำหนดอัตราที่แน่นอนไม่ได้

2) การจัดชั้นของพื้นที่เพื่อการคำนวณอัตราเบี้ยประกัน ในการคำนวณอัตราเบี้ยประกัน นอกจากจะพิจารณาจากชั้นของพืชซึ่งเสี่ยงภัยต่างกันแล้วยังพิจารณาตามชั้นของพื้นที่ว่าบริเวณนั้นๆ เสี่ยงภัยหรือมีความอุดมสมบูรณ์ของดินมากน้อยเพียงใดด้วย ในฝรั่งเศสได้แบ่งชั้นพื้นที่ใน 36,757 ตำบล เป็น 20 ชั้น แต่ละชั้นจะมีความเสี่ยงไม่เท่ากัน ในเยอรมันแบ่งชั้นตามตำบล โดยเก็บสถิติความเสียหายจากทุกๆ ฟาร์มของแต่ละตำบลแล้วคำนวณอัตราเบี้ยประกันพื้นฐาน (Base Rate) สำหรับตำบลนั้นขึ้นมา ในอังกฤษมีการเสี่ยงภัยจากลูกเห็บน้อยกว่าประเทศอื่นๆ ในทวีปยุโรปและในแต่ละท้องที่ก็ไม่แตกต่างกันมากนักจึงมีการคำนวณอัตราเบี้ยประกันพื้นฐานของแต่ละพืชในทุกๆ ปี ไว้เป็นอัตรามาตรฐานสำหรับให้ทุกท้องที่ใช้ หากปีใดเกิดภัยมากกว่าปกติก็จะเพิ่มอัตราเบี้ยประกันพื้นฐานสูงขึ้นกว่าอัตราเบี้ยประกันพื้นฐานมาตรฐาน และหากปีใดเกิดภัยน้อย ก็จะลดอัตราเบี้ยประกันพื้นฐานลงจากอัตราเบี้ยประกันพื้นฐานมาตรฐาน ส่วนในสหรัฐอเมริกาจัดแบ่งชั้นของพื้นที่ตามจังหวัด (Country) และเขตเมืองโดยอาศัย

⁵ ดูรายละเอียดได้ใน ตารางภาคผนวกที่ 1.1 แสดงการจัดชั้นของพืชในการรับประกันภัยจากลูกเห็บ ในเท็กซัส ปี 2506. หน้า 111.

ประสบการณ์ในอดีต ในการพิจารณาการจัดแบ่ง สมาคมคณิตศาสตร์รับประกันภัยจากลูกเห็บจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการรับประกันภัยจากลูกเห็บอยู่ในชิคาโก มลรัฐเอิลลินอยด์ โดยทำหน้าที่รวบรวมสถิติเกี่ยวกับคุ้มครองภัยของทุกๆ ฟิช ในทุกๆ จังหวัด (Country) แล้วทำการวิจัยและคำนวณอัตราเบี้ยประกันขึ้น เพื่อแนะนำอัตราที่เหมาะสมให้แต่ละแห่งใช้อัตราพื้นฐานที่ได้แนะนำให้ใช้เป็นอัตราความเสียหายเฉลี่ย ซึ่งหาได้จากสูตรดังนี้

$$\text{อัตราพื้นฐาน} = \frac{\text{มูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น} \times 100}{\text{มูลค่าประกันทั้งสิ้น}}$$

อัตราพื้นฐานที่ได้นี้ คิดเป็นร้อยละของมูลค่าเงินเอาประกัน ตัวอย่างเช่น เมื่อคำนวณอัตราพื้นฐานเฉลี่ยโดยใช้สถิติความเสียหายในระยะปี ค.ศ. 1924-1948 สำหรับยาสูบ ในคาริงตันได้ 4.19% ฉะนั้นในฤดูเพาะปลูกปี ค.ศ. 1949 อัตราเบี้ยประกันพื้นฐานสำหรับรัฐนี้ใช้จะเป็น 4.19% และจะมีการบวกค่าใช้จ่ายอื่นๆ เข้าไปอีก อาทิเช่น ค่านายหน้า ค่าภาษี เป็นต้น

จากการที่ชั้นของพื้นที่เป็นปัจจัยหนึ่งในการใช้พิจารณาเบี้ยประกัน ฉะนั้นในการรับประกันการกรอกใบสมัคร จึงต้องให้ผู้เอาประกัน ระบุพื้นที่ของตนด้วยว่าอยู่ในเขตพื้นที่ชั้นใด

(2) การคำนวณเบี้ยประกัน ในการคำนวณหาจำนวนเบี้ยประกัน อาจจะมีเงื่อนไขอื่นๆ ที่จะต้องใช้ผู้เอาประกันจ่ายเงินเพิ่มขึ้นจากอัตราพื้นฐานอีกก็ได้ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้รับประกัน ตัวอย่าง เช่น อัตราเบี้ยประกันพื้นฐาน ต่อทุนประกัน 1,000 เหรียญ ซึ่งบริษัท Farmers Mutual Hail Insurance Company of Iowa ใช้ในการคิดเบี้ยประกันของกรมธรรม์แบบรับประกัน 5 ปี สำหรับภัยจากลูกเห็บ เบี้ยประกันปีแรกจะคิดเพิ่ม 2 เหรียญ ต่อทุนประกัน 1,000 เหรียญ จากอัตราพื้นฐานและในการนี้⁶ ได้แบ่งพืชออกเป็น 3 ชั้น⁶

- ชั้น A ได้แก่ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี หนุ่เลี้ยงสัตว์ มะเขือเทศ
- ชั้น B ได้แก่ ข้าวโอ๊ต ข้าวบาร์เลย์ ข้าวไรท์
- ชั้น C ได้แก่ ถั่วเหลือง

ถ้าผู้เอาประกันมีพื้นที่เพาะปลูกอยู่ในเขต 6 ต้องการจะประกันข้าวโพด การคำนวณเบี้ยประกันจะต้องดูตารางของช่องเขต 6 และชั้นของพืชที่เป็นชั้น A (ข้าวโพด) ซึ่งจากตารางเบี้ยประกันพื้นฐานจะได้ว่าถ้าทุนประกัน 1,000 เหรียญ จะต้องจ่ายเบี้ยประกัน 30 เหรียญ เมื่อต้องการคุ้มครองเต็ม

⁶ ดูรายละเอียดได้ใน ตารางภาคผนวกที่ 1.2 แสดงตารางเบี้ยประกันพื้นฐาน. หน้า 112.

จำนวนทุนประกัน และ 21 เหรียญ เมื่อต้องการคุ้มครองเพียง 90% ของทุนประกัน ส่วนการจ่าย เบี้ยประกันจริงๆ ในปีแรกจะต้องเพิ่มอีก 2 เหรียญ ต่อทุนประกัน 1,000 เหรียญ ตามเงื่อนไขที่ บริษัทรับประกัน ได้ระบุไว้ในกรมธรรม์

(3) ส่วนลดและการตัดเบี้ยประกัน จะมีการลดหรือตัดเบี้ยประกันจาก เบี้ยประกันมาตรฐานให้แก่ผู้เอาประกันที่ไม่เคยได้รับภัยธรรมชาติหรือได้รับแต่เพียงส่วนน้อย อัตราส่วนลดจะแตกต่างกันในแต่ละท้องที่บางแห่ง เช่น ในเยอรมันมีการลดเบี้ยประกันจากเบี้ยประกัน พื้นฐานตั้งแต่ 1% ถึง 50% ส่วนในสหรัฐอเมริกาแตกต่างกันในแต่ละแห่ง บริษัท Farmers Mutual Hail Insurance Company ใน Iowa กำหนดส่วนลดสูงสุดไม่เกิน 10% ของเบี้ยประกันพื้นฐานและ อัตราส่วนลดจะมีจำนวนน้อยลงเมื่อพืชผลประสบความเสียหายเพิ่มขึ้น อัตราமிดังนี้⁷

(4) การจ่ายเบี้ยประกัน โดยทั่วๆ ไป จ่ายเป็นเงินสด แต่บางประเทศ อาจจะให้จ่ายเป็นตั๋วสัญญาใช้เงินก็ได้ โดยการกำหนดวันสัญญาจ่ายเงินในวันที่สิ้นสุดฤดูเพาะปลูก พืชนั้นหรือตามแต่ละได้กำหนดไว้ในกรมธรรม์ การที่ให้จ่ายเป็นตั๋วสัญญาใช้เงินก็เพื่อเป็นการช่วยเหลือ เกษตรกรให้มีรายได้เสียก่อนจึงจะนำเงินไปชำระแก่ผู้รับประกัน อัตราเบี้ยประกันที่จ่ายตาม ตั๋วสัญญาใช้เงินจะมีอัตราสูงกว่าอัตราที่จ่ายด้วยเงินสด หากผู้เอาประกันชำระเงินช้ากว่าที่กำหนด ไว้ ก็จะมีการปรับให้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น เช่น อาจจะให้จ่ายเพิ่มขึ้น 10% ของเบี้ยประกันส่วนที่ยังมิได้ จ่าย เป็นต้น

2.3.1.5 ระยะเวลาคุ้มครอง อาจจะรับประกันแบบให้ความคุ้มครองเพียงหนึ่ง หรือหลายๆ ฤดูกาลเพาะปลูกก็ได้ การให้ความคุ้มครองหลายๆ ฤดูกาลเพาะปลูก เพื่อให้ผู้รับประกัน สามารถปรับปรุงการบริหารงานในด้านต่างๆ ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น และทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายใน การทำการประกันด้วย ผู้รับประกันเองจะได้รับผลประโยชน์เพราะว่าในปีต่อๆ ไปเบี้ยประกันจะมี อัตราลดลง บริษัทรับประกันจะลดอัตราเบี้ยประกันลง และจะลดให้อัตราสูงขึ้น หากความเสียหาย ที่เกิดขึ้นในปีแรกหรือปีก่อนๆ เกิดขึ้นน้อย

การรับประกันนั้นไม่ว่าจะเป็นชนิดให้ความคุ้มครองแบบใดก็ตาม การจ่ายเบี้ยประกัน และการชดใช้ความเสียหายจะต่างกันในแต่ละปีตามจำนวนความคุ้มครองของ พืชที่เอาประกัน วันเริ่มความคุ้มครองมักจะกำหนดวันในต้นฤดูกาลเพาะปลูก และจะได้ระบุไว้ใน กรมธรรม์อย่างชัดเจน เช่น ในบางประเทศจะถือวันที่ผู้เอาประกันได้จ่ายเบี้ยประกันเรียบร้อยแล้ว และบางประเทศถือว่ามีเมื่อ ผู้เอาประกันได้ขึ้นใบสมัคร และฝ่ายผู้รับประกันได้ลงนามยอมรับ

⁷ ดูรายละเอียดได้ใน ตารางภาคผนวกที่ 1.3 แสดงส่วนลดและการตัดเบี้ยประกัน. หน้า 113.

การประกันเป็นเวลา 24 ชั่วโมง แล้วก็จะถือว่ากรรมธรรม์นั้นมีผลบังคับทันที นอกจากนี้ในบางท้องถิ่นที่จะให้ความคุ้มครองต่อเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นกับพืชที่ได้เจริญเติบโตขึ้นมาเหนือพื้นดิน โดยจะกำหนดเป็นจำนวนนิ้วที่พืชจะต้องสูงขึ้นมาเหนือพื้นดินเอาไว้ ส่วนวันสิ้นสุดการให้ความคุ้มครองจะถือวันสิ้นสุดฤดูกาลเก็บเกี่ยว หรือบางแห่ง จะให้ความคุ้มครองจนกระทั่งพืชผลได้เก็บไว้ในยุ้งฉางเรียบร้อยแล้ว จะมีการระบุวันสิ้นสุดการให้ความคุ้มครองไว้ในกรรมธรรม์อย่างชัดเจน เช่น บริษัทประกันภัยในมลรัฐไอโอวา ประเทศสหรัฐอเมริกา กำหนดวันที่ 1 ตุลาคม ของทุกๆ ปี เป็นวันสิ้นสุดการให้ความคุ้มครองภัยจากลูกเห็บ สำหรับพืชทุกชนิด ที่รับประกัน นอกจากถั่วเหลืองและ ข้าวฟ่าง ซึ่งกำหนดวันที่ 1 พฤศจิกายน ของทุกๆ ปี เป็นวันสิ้นสุดความคุ้มครอง หากเป็นภัยจากไฟไหม้หรือฟ้าผ่าได้กำหนดวันที่ 15 ธันวาคม ของทุกๆ ปี เป็นวันสิ้นสุดความคุ้มครองของทุกพืช

2.3.1.6 การจ่ายค่าสินไหมทดแทน

(1) ผู้เอาประกัน เมื่อพืชผลเกิดความเสียหายผู้เอาประกันจะต้องแจ้งให้ผู้รับประกันรู้ทันที และจะต้องไม่ช้าเกินกว่าเวลาที่ได้กำหนดไว้ในกรรมธรรม์ ระยะเวลาที่กำหนดนี้จะกำหนดตามความห่างไกลของบ้านเรือนผู้เอาประกันกับสำนักงานรับประกัน โดยทั่วๆ ไปจะอนุญาตให้ช้าได้ระหว่าง 5-10 วัน หลังจากพืชผลได้รับความเสียหาย

(2) ผู้รับประกัน จะมีการส่งเจ้าหน้าที่จากสำนักงานไปพิจารณาจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้น พื้นที่ส่วนที่ไม่เสียหายและชั้นของการเพาะปลูกขณะที่พืชได้รับความเสียหายว่าอยู่ในชั้นที่สามารถเพาะปลูกใหม่ได้ หรือระยะเก็บเกี่ยวแล้ว ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จะช่วยในการกำหนดมูลค่าของค่าสินไหมทดแทน การพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับพืชผลนับว่าเป็นเรื่องยุ่งยากมาก ไม่เหมือนกับการประกันอสังหาริมทรัพย์ซึ่งสามารถประเมินค่าความเสียหายได้ไม่ยากนัก เพราะพิจารณาจากทรัพย์สินที่มีก่อนไฟไหม้ แต่ในการประกันพืชผลต้องพิจารณาจากทรัพย์สินที่พืชจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต โดยอาศัยประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นเครื่องตัดสินจะต้องหาผลิตผลเฉลี่ยของพืชผลที่รับประกันว่าในอดีตเคยผลิตได้ในจำนวนเท่าไร แล้วประมาณว่าปีต่อไปผลิตผลที่ควรจะได้ควรจะอยู่ในระดับนี้ หากเสียหายจากภัยธรรมชาติต้องได้รับการชดเชยไม่เกินจำนวนนี้ นอกจากนี้จะมีความยุ่งยากในเรื่องการประเมินค่าเสียหายแล้ว ยังต้องประสบความยุ่งยากในด้านการพิจารณาจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นว่าเกิดขึ้นเพราะภัยที่รับประกัน และภัยที่มีได้รับประกันในจำนวนใด ตัวอย่างเช่น การรับประกันข้าวสาลีจากลูกเห็บ เมื่อเกิดพายุลูกเห็บในบริเวณพื้นที่ที่รับประกัน และพืชผลได้รับความเสียหายเก็บเกี่ยวได้น้อยกว่าจำนวนที่ได้ประกันเอาไว้ ผู้รับประกันจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น กรณีนี้จะประสบปัญหาการประเมินค่าความเสียหายของพืชผลนั้น ว่านอกจากเสียหายจากลูกเห็บแล้ว อาจจะเสียหายเนื่องจากเหตุอื่นๆ ด้วยก็ได้ เช่น

อาจเป็นโรค หรือแมลงต่างๆ ทำลายด้วย การจะแยกว่าพืชผลเสียหายเนื่องจากสาเหตุใด ในจำนวนเท่าไรนั้น เป็นเรื่องยุ่งยากที่สุด

การประเมินค่าความเสียหาย จึงไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอน จะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องที่ผู้รับประกันจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เอาประกันอุทธรณ์การชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อผู้เอาประกันเห็นว่าผู้ประเมินค่าความเสียหายของบริษัทประกันได้ประเมินจำนวนความเสียหายให้น้อยกว่าที่เกิดขึ้นจริง ผู้เอาประกันควรมีสติที่จะอุทธรณ์ขอให้ทำการประเมินความเสียหายนั้นอีกครั้งหนึ่ง โดยการตั้งกรรมการหรือเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ไปพิจารณาความเสียหายนั้น การกำหนดระยะเวลาให้ผู้เอาประกันมีสิทธิอุทธรณ์ ไม่ควรนานเกินไป เพราะจะทำให้เกิดความยุ่งยากในการประเมินความเสียหาย

(3) จำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้น และการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวนความเสียหาย จะต้องพิจารณาจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง แล้วคิดมูลค่าเป็นจำนวนเงินตามราคาตลาดในวันที่เกิดความเสียหาย หรือตามราคาที่ตกลงไว้ในสัญญาประกัน เมื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ทำให้เกี่ยวเนื่องผลิตผลได้น้อยกว่าจำนวนรับประกัน ก็จะได้รับ การชดใช้ความเสียหายนั้น ตัวอย่างเช่น การรับประกันข้าวสาลี จำนวน 10 เอเคอร์ จากการทำลายของลูกเห็บ อัตราความคุ้มครองเอเคอร์ละ 19 บูเชล ราคาบูเชลละ 1.50 เหรียญ ฉะนั้นจำนวนรับประกันทั้งสิ้นคือ 190 บูเชล (10 x 19) หรือ 285 เหรียญ (10 x 19 x 1.50) หากข้าวสาลีได้รับความเสียหายจากลูกเห็บเกี่ยวเกี่ยวในเนื้อที่ 10 เอเคอร์ แล้วได้ผลิตผลเพียง 100 บูเชล ผู้เอาประกันจะได้รับการชดเชยค่าเสียหายในจำนวน 90 บูเชล (190-100) หรือ 135 เหรียญ (90 x 1.50)

2.3.1.7 การยกเลิกกรมธรรม์

บริษัทประกันอาจบอกเลิกกรมธรรม์ที่รับประกันเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ต้องคืนเบี้ยประกันตามสัดส่วน แห่งระยะเวลาที่ได้คุ้มครองภัยมาในวันที่ยกเลิก ในทำนองเดียวกันผู้เอาประกันก็อาจขอยกเลิกกรมธรรม์ และจะมีสิทธิขอเวนคืนเงินสดได้ อัตราเวนคืนเงินสดจะอยู่ระหว่าง 25%-100 % ของเบี้ยประกันที่ได้ชำระมา

ในการนี้จะต้องมีการกำหนดระยะเวลา การหมดสิทธิขอยกเลิกกรมธรรม์ไว้อย่างชัดเจน

2.3.1.8 เงินสำรอง

จะต้องตั้งเงินสำรองไว้เพื่อปีใดมีการชดใช้ความเสียหายมาก จนกระทั่งเงินเบี้ยประกันที่เก็บได้ไม่พอกับค่าชดใช้ความเสียหาย จะได้นำเงินสำรองนี้มาจ่ายให้ผู้เอาประกัน หากไม่มีเงินสำรอง หรือมีไม่พอจะทำให้ผู้รับประกันเรียกเก็บเบี้ยประกันในอัตราสูงขึ้น อันจะเป็นผลเสียหาย ทั้งต่อผู้รับประกันและผู้เอาประกัน ผู้รับประกันจะสูญเสียลูกค้าไปจำนวนหนึ่ง เพราะอัตราเบี้ยประกันสูงขึ้นจึงทำให้คนเอาประกันลดลง ส่วนผู้เอาประกันต้องจ่ายเบี้ยประกันสูงขึ้น และเสี่ยงต่อความไม่มั่นคงในฐานะการเงินของบริษัทประกัน บริษัทประกันที่มีเงินสำรองน้อย จึงจำเป็นต้องทำการประกันต่อบริษัทประกันอื่นมากขึ้น เพราะมีความสามารถในการเสี่ยงภัยน้อย หากเกิดภัยมากๆ จะไม่มีเงินชดใช้ ค่าเสียหาย การประกันต่อจะช่วยให้ฐานะการเงินของผู้รับประกันมั่นคงตลอดไป วิธีการรับประกัน ต่อเนื่องจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

2.3.2 หลักและวิธีการต่างๆ ไปในการรับประกันภัยหลายชนิด (Combined-Risk)

การรับประกันภัยประเภทนี้วิวัฒนาการมาจากการรับประกันภัยจากลูกเห็บ (Crop Hail Insurance) อันเป็นการรับประกันภัยเฉพาะชนิดใดชนิดหนึ่ง โดยบริษัทรับประกันได้เพิ่มภัยที่รับประกันขึ้น ดังนั้นหลักและวิธีการต่างๆ ไปในการรับประกันภัยหลายชนิดจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับการรับประกันภัยเฉพาะชนิดใดชนิดหนึ่ง ดังได้กล่าวมาแล้ว ส่วนข้อแตกต่างจะมีอยู่บ้าง ดังนี้

2.3.2.1 ลักษณะของสัญญา จะมีกรรมธรรม์มาตรฐานรับประกันภัยชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นภัยที่รับประกันกันแพร่หลายในประเทศนั้นๆ และกำหนดเป็นเอกสารประกอบและแนบท้ายกรรมธรรม์มาตรฐาน เมื่อต้องการรับประกันภัยใดๆ เพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น ในอเมริกาให้กรรมธรรม์ประกันลูกเห็บเป็นกรรมธรรม์มาตรฐาน หากบริษัทใดต้องการรับประกันภัยอื่นๆ ด้วยก็จะกำหนดเป็นเอกสารประกอบและแนบท้าย (Endowment) ระบุภัยและเงื่อนไขต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น ฉะนั้นกรรมธรรม์ฉบับหนึ่งๆ จึงคุ้มครองภัยได้หลายชนิด

2.3.2.2 จำนวนรับประกัน กำหนดไม่เกิน 80% และไม่ต่ำกว่า 50% ของผลผลิตเฉลี่ยในคาบเวลาไม่ต่ำกว่า 5 ปี ของเกษตรกร ทั้งนี้เพราะการรับประกันประเภทนี้ได้เพิ่มชนิดของภัยที่รับประกันขึ้นจึงทำให้บริษัทมีการเสี่ยงภัยสูงขึ้น จนมีอาจจะรับผิดชอบภัยได้เต็มจำนวน 100% บริษัทจำเป็นต้องให้ผู้เอาประกันมีส่วนรับผิดชอบภัยของตนเองด้วย โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ในลักษณะของ Minimum Loss หรือ Loss Deductible โดยทั่วไปจำนวนความรับผิดชอบของเกษตรกร ที่กำหนดขึ้นในประเภทนี้จะมีจำนวนสูงกว่าในประเภทภัยเฉพาะชนิดใดชนิดหนึ่ง ในอเมริการะยะหลังๆ นอกจากจะยึดหลักรับประกันไม่เกิน 80% และไม่ต่ำกว่า 50% แล้วยังได้

กำหนดเพิ่มเติมอีกว่า จำนวนรับประกันจะต้องไม่เกินกว่าผลิตผลเฉลี่ยในเวลา 10 ปี ของจังหวัด (County) อีกด้วย เพื่อบริษัทจะได้รับสิทธิที่รับประกันในอัตราที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น สมมุติว่าเกษตรกรคนหนึ่งต้องการประกันความเสียหายของข้าวโพด จำนวน 40 เอเคอร์ และถั่วเหลือง 25 เอเคอร์ ในราคาบูเชลละ 1.30 เหรียญ และ 2.50 เหรียญ ตามลำดับในบริเวณพื้นที่นั้นมีผลิตผลเฉลี่ยต่อเอเคอร์ในคาบเวลา 5 ปี ของเกษตรกร สำหรับข้าวโพดเป็น 130 บูเชล และถั่วเหลือง 25 บูเชล ส่วนผลิตผลเฉลี่ยต่อเอเคอร์ในคาบเวลา 10 ปี ที่จังหวัด (County) ไม่จัดทำไว้สำหรับข้าวโพดมีค่าเท่ากับ 100 บูเชล และถั่วเหลือง 20 บูเชล ในการรับประกันบริษัทจะคำนวณความคุ้มครองโดยคิดผลิตผลเฉลี่ยต่อเอเคอร์ของข้าวโพดเป็น 100 บูเชล และของถั่วเหลืองเพียง 20 บูเชล เท่านั้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าจำนวน 80% ของผลิตผลเฉลี่ยของเกษตรกรในคาบเวลา 5 ปี สำหรับข้าวโพดเป็น $(130 \times 80) \div 100 = 104$ บูเชล ซึ่งมีค่ามากกว่าจำนวนผลิตผลเฉลี่ยของจังหวัด จึงใช้จำนวนผลิตผลเฉลี่ยของจังหวัดในการคำนวณจำนวนรับประกัน (100 บูเชล) ส่วนถั่วเหลืองนั้นจำนวน 80% ของผลิตผลเฉลี่ยของเกษตรกรในคาบเวลา 5 ปี มีค่าเพียง 20 บูเชล ซึ่งน้อยกว่าผลิตผลเฉลี่ยของจังหวัดจึงใช้จำนวน 20 บูเชล ในการคำนวณ

จำนวนรับประกัน	=	จำนวนพื้นที่ x ผลิตผลเฉลี่ย x ราคา
จำนวนรับประกันข้าวโพด	=	$40 \times 100 \times 1.30 = 5,200$ เหรียญ
จำนวนรับประกันของถั่วเหลือง	=	$25 \times 20 \times 2.50 = 1,250$ เหรียญ
จำนวนรับประกันทั้งสิ้น	=	$5,200 + 1,250 = 6,450$ เหรียญ

2.3.2.3 การจ่ายค่าสินไหมทดแทน จะชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ทั้งหมดที่เอาประกัน ไม่มีการแยกพิจารณาความเสียหายแต่ละเอเคอร์ ดังเช่น การประกันเฉพาะภยันตรายชนิดใดชนิดหนึ่ง การจ่ายค่าสินไหมจะจ่ายเป็นเงินสด ตามมูลค่าของความเสียหายที่เกิดขึ้น ดังตัวอย่าง การประกันข้าวโพดและถั่วเหลือง ที่กล่าวมาหากผู้เอาประกันได้รับความเสียหายจากภัยในภัยหนึ่งหรือหลายภัยตามที่บริษัทประกัน ได้รับประกันไว้และเก็บเกี่ยวข้าวโพดได้เพียง 2,000 บูเชล และถั่วเหลือง 200 บูเชล บริษัทประกันจะจ่ายค่าสินไหมดังนี้

มูลค่าของข้าวโพดที่เก็บเกี่ยวได้	=	2,000 x 1.3	=	2,600	เหรียญ
มูลค่าของถั่วเหลืองที่เก็บเกี่ยวได้	=	200 x 2.50	=	500	เหรียญ
∴ จะชดเชยค่าเสียหายสำหรับข้าวโพด	=	5,200 x 2,600	=	2,600	เหรียญ
ชดเชยค่าเสียหายสำหรับถั่วเหลือง	=	1,250 - 500	=	750	เหรียญ
∴ จำนวนชดใช้ค่าเสียหายทั้งสิ้น	=	2,600 x 750	=	3,350	เหรียญ
หรือ	=	6,450 - (2,600 + 500)	=	3,350	เหรียญ

2.3.2.4 อัตราเบี้ยประกัน ส่วนใหญ่กำหนดเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของจำนวนรับประกันเช่น 5% 10% 15% ของจำนวนรับประกันเป็นต้น อัตราเบี้ยประกันจะเปลี่ยนแปลงตามพื้นที่ชนิดของพืชและอัตราความคุ้มครอง (จำนวนรับประกัน)

2.3.3 หลักและวิธีการทั่วไปในการประกันพืชผลประเภทรับประกันภัยรวมทุกชนิด

การประกันรวมทุกภัยทำให้ความเสี่ยงภัยอยู่ในระดับสูงมาก จึงทำให้อัตราเบี้ยประกันสูงขึ้นจนกระทั่งบริษัทเอกชนต่างๆ ไม่สามารถจะประกอบการได้ ผู้ที่จะประกอบการประเภทนี้ได้จำเป็นต้องมีเงินทุนมหาศาลมีประสบการณ์ด้านนี้เพียงพอ และจะต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ ของเกษตรกรมากกว่าที่จะหวังกำไรจากดำเนินงาน ฉะนั้นเท่าที่ปรากฏอยู่ การประกันประเภทนี้จึงเป็นการประกอบการโดยรัฐบาลของประเทศต่างๆ แทบทั้งสิ้น รัฐบาลเป็นผู้จัดสรรงบประมาณขึ้นเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน และในบางประเทศรัฐบาลเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันส่วนหนึ่งแทนผู้อาประกันด้วย ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เกษตรกรที่มีฐานะยากจนสามารถซื้อประกันได้ การประกันประเภทนี้จึงมีลักษณะเป็นการประกันสังคมมากกว่าธุรกิจการค้าทั่วไป

หลักการสำคัญ ของการประกันทุกชนิด (All-risk) มีลักษณะคล้ายคลึงกับหลักการประกันประเภทเฉพาะภัยใดภัยหนึ่ง (Specific-risk) แต่สัญญาทำขึ้นเพียงฉบับเดียวก็สามารถคุ้มครองได้ทุกภัย (ตามที่ได้กำหนดขึ้นรับประกัน) และการประเมินความเสียหายในการคำนวณค่าสินไหมทดแทนจะประเมินจากความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นที่เป็นผลจากภัยธรรมชาติรวมทุกภัย (ตามที่ได้กำหนดขึ้นรับประกัน) โดยมีต้องแยกว่าเกิดจากภัยใด จำนวนเท่าไร หลักการดำเนินงานจะแตกต่างกันบ้างในแต่ละประเทศตามความเหมาะสมและสถานการณ์ต่างๆ ของประเทศนั้นๆ

2.4 หลักสำคัญของสัญญาประกันวินาศภัย

การประกันวินาศภัยนั้น มีหลักทฤษฎีทางประกันภัยที่สำคัญอยู่ 6 ทฤษฎี ดังต่อไปนี้คือ

2.4.1 หลักส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย⁸ (Principle of Insurable Interest)

หลักส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย เป็นหลักสำคัญพื้นฐานของการประกันภัย (Basic Doctrine) หลักในข้อนี้ไม่เพียงแต่เป็นแนวความคิดในทางกฎหมายเท่านั้น ยังเป็นแนวคิดในทางศีลธรรมด้วย เพราะการที่จะให้บุคคลใดเอาประกันภัยในสิ่งที่เขาไม่มีความเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะถูกทำลายลงไปหรือยังคงสภาพตามปกติได้นั้น กรณีย่อมเห็นได้ว่าวินาศภัยหรือความเสียหายนั้น ไม่มีผลกระทบต่อบุคคลนั้นแต่อย่างใด ฉะนั้นการที่จะให้เขาได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายนั้นย่อมเป็นความไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง เพราะเท่ากับเป็นการอนุญาตให้มีการพนันขันต่อในรูปของสัญญาประกันภัย ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยนั้นอาจจะเป็นกรรมสิทธิ์ สิทธิตามกฎหมาย หรือความรับผิดชอบตามกฎหมาย เช่น ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยในกรรมกรรมประกันอสังหาริมทรัพย์ อาจจะเป็นกรรมสิทธิ์ในอาคารบ้านเรือน เครื่องจักร หรือวัตถุดิบ ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยในกรรมกรรมเกี่ยวกับความรับผิด (Liability Insurance) อาจเป็นความรับผิดตามกฎหมายของผู้เอาประกันภัย หากจะได้ละเมิดทำให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บ หรือได้รับความเสียหายในทรัพย์สิน ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยในกรรมกรรมประกันภัยทางทะเล ก็คือ กรรมสิทธิ์ในตัวเรือ สินค้าที่ประกันภัยทางทะเล ก็คือ กรรมสิทธิ์ในตัวเรือ สินค้าที่บรรทุกอยู่ในเรือ ค่าระวางสินค้า หรือความรับผิดของเจ้าของเรือที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย หากทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายทางชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินจากการกระทำของตนไม่ว่าจะเป็นผลจากการละเมิดหรือการผิดสัญญา มีข้ออันควรสังเกตอย่างหนึ่งคือ ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยในสัญญาประกันภัยนั้น แม้จะเป็นกรรมสิทธิ์ สิทธิตามกฎหมาย หรือความรับผิดตามกฎหมายดังกล่าวมาแล้วก็ตาม แต่เมื่อพูดถึงส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยที่เกี่ยวกับวัตถุที่เอาประกันภัยแล้ว ย่อมหมายถึง ส่วนได้เสียในทางทรัพย์สินของผู้เอาประกันภัยที่มีเกี่ยวกับวัตถุที่เอาประกันภัยเท่านั้น เช่น การเอาประกันอสังหาริมทรัพย์บ้านหลังหนึ่ง วัตถุที่เอาประกันภัยก็คือบ้านหลังนั้น แต่ส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่ และสามารถนำมาเป็นข้ออ้างในการทำสัญญาประกันอสังหาริมทรัพย์ ก็คือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิตามกฎหมายอันเป็นส่วนได้เสียในทางทรัพย์สินที่เขาถืออยู่ในบ้านหลังนั้น ในกรณีที่เขาเป็นเจ้าของบ้าน กรรมสิทธิ์ก็คือ ส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยของเขา ถ้าเขาไม่ได้เป็นเจ้าของแต่เขามีสิทธิ

⁸ สิทธิโชค ศรีเจริญ. (2528-2529). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการประกันภัย. หน้า 94-95.

ใช้สอยหรือได้ประโยชน์ในการที่เขาจะได้ใช้บ้านหลังนั้นโดยชอบ สิทธิตามกฎหมายนี้คือส่วนได้เสีย ในเหตุประกันภัยของเขา นอกจากนี้การที่เขาจะมีหน้าที่จะต้องส่งมอบบ้านหลังนั้นคืนเจ้าของใน สภาพเรียบร้อย เมื่อเขาไม่มีสิทธิใช้สอยหรือได้ประโยชน์ในบ้านนั้นอีกแล้ว ก็เป็นความรับผิดชอบ ตามกฎหมายของเขาที่จะต้องส่งมอบบ้านคืนให้เจ้าของ แต่ถ้าเขาไม่สามารถส่งมอบได้เพราะบ้านได้รับความเสียหายจากวินาศภัยไปแล้ว กรณีนี้เห็นได้ว่า ความรับผิดชอบที่เขาจะต้องส่งมอบบ้านคืนให้ เจ้าของนั้น สามารถตีราคาเป็นเงินเท่ากับความเสียหายของบ้านที่ได้รับจากวินาศภัยนั้น ฉะนั้น ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยของเขาในกรณีนี้ก็คือความรับผิดชอบตามกฎหมายซึ่งอาจตีราคาเป็นเงินได้ หากเขาจะต้องชดเชยค่าเสียหายให้เจ้าของบ้านเมื่อเขาไม่สามารถส่งมอบบ้านในสภาพที่เรียบร้อยได้

Lord Blackburn ได้เคยให้คำจำกัดความ ของส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยไว้ว่า ผู้มีส่วนได้เสียในทรัพย์สินอันอาจเอาประกันภัยได้ คือ ผู้ที่จะได้ประโยชน์จากการที่ทรัพย์สินนั้น คงสภาพเดิมอยู่ หรือจะได้รับความเสียหายจากการที่ทรัพย์สินนั้นทำลายไป

2.4.1.1 ประวัติส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย

ในปี พ.ศ. 2282 (ค.ศ. 1739) มีสงครามทางทะเลเกิดขึ้น จึงจำเป็นต้องมี เรือเป็นจำนวนมากและเรือเหล่านั้นต้องมีการประกันภัย การประกันภัยทางทะเลจึงเกิดขึ้นจาก สาเหตุที่ต้องการชดเชยสินค้าแก่พ่อค้าและเจ้าของเรือในความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สิน เนื่องจากพายุ ฝน หิมะ หรือภัยทางทะเลอื่นๆ ในสมัยโบราณการประกันภัยทางทะเลได้กระทำขึ้น ด้วยความเข้าใจว่าผู้เอาประกันภัยเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่จะต้องประสบอันตรายจากการเดินทาง ทะเล

ต่อมาในปี พ.ศ. 2306 (ค.ศ.1763) สงครามสงบลง อัตราการประกันภัย ที่สูงในระยะเวลาที่เกิดสงครามก็สิ้นสุดลงไปด้วย ผู้ดำเนินกิจการประกันภัยต้องล้มกิจการลง ส่งผลให้ เกิดการพ่นซึ่งแทบจะไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่ดีเลย พระราชบัญญัติประกันภัย ทางทะเล ค.ศ. 1745 ของอังกฤษจึงได้บัญญัติห้ามผู้รับประกันภัยออกกรมธรรม์ประกันภัยทางทะเล ที่มีลักษณะเป็นการพ่นขึ้นต่อจากภัยทางทะเล โดยกำหนดให้ผู้เอาประกันภัยจากการขนส่งสินค้า ทางทะเลจะต้องมีส่วนได้เสียในวัตถุที่เอาประกันภัย และต่อมาการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ได้สิ้นสุดลงถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติประกันภัยทางทะเล ค.ศ. 1906 มาตรา 4 และมี พระราชบัญญัติการพ่น ค.ศ. 1845 ออกมาบังคับใช้ได้ประกาศว่าสัญญาประกันภัยทั้งหมดโดย วิธีทางของการพ่นจะเป็นโมฆะ

ในสัญญาประกันภัยทางทะเลนั้น จึงมีผลว่าจะไม่มีบุคคลใดๆ ได้รับประโยชน์จากกรรมธรรม์ประกันภัยทางทะเลได้ เว้นแต่บุคคลนั้นจะมีส่วนได้เสียอันอาจเอาประกันภัยได้⁹

หลักกฎหมายที่ว่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยไว้นี้ ในขั้นแรกทีริเริ่มมีการทำสัญญาประกันภัย ก็มีได้มีกฎหมายกำหนดไว้แต่ประการใด เพิ่งจะมีปรากฏขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1746 โดยประเทศอังกฤษได้ออกกฎหมายฉบับหนึ่ง วางข้อกำหนดเกี่ยวกับการเอาประกันเรือและสินค้าว่า ผู้เอาประกันจะต้องเป็นเจ้าของเรือและเจ้าของสินค้า ทั้งนี้เพราะปรากฏว่ามีเรือสินค้าจำนวนมากได้หายสาบสูญหรือถูกทำลายไปโดยวิธีการอันมิชอบ ซึ่งอาจเนื่องมาจากผู้เอาประกันภัย ไม่ใช่เจ้าของเรือหรือเจ้าของสินค้ามีส่วนอยู่ด้วย เพราะนอกจากผู้เอาประกันภัยจะไม่มีอะไรต้องเสียหายจากการสูญเสยเรือและสินค้าแล้วยังมีสิทธิได้รับเงินค่าประกันภัยด้วย จึงเป็นธรรมดาที่ผู้เอาประกันภัยซึ่งมิใช่เจ้าของเรือหรือเจ้าของสินค้านั้นย่อมอยากจะให้เรือและสินค้านั้นต้องสูญหาย หรือถูกทำลายไป และต่อมาในปี ค.ศ. 1774 ประเทศอังกฤษก็ได้ออกกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง วางข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกันชีวิตโดยมีใจความสำคัญคือห้ามมิให้มีการประกันชีวิตบุคคลใดๆ ในเมื่อปรากฏว่า ผู้เอาประกันชีวิตนั้นไม่มีส่วนได้เสียในชีวิตหรือความตายของบุคคลที่ตนเอาประกันชีวิตนั้น สำหรับในสหรัฐอเมริกา แม้ในระยะแรกๆ จะยังไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องส่วนได้เสียในการเอาประกันไว้ทำนองเดียวกับในประเทศอังกฤษ แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาประกันชีวิต ศาลสหรัฐอเมริกาส่วนมากก็ได้ยอมรับหลักที่ว่า สัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้เอาประกันมิได้มีส่วนได้เสียในชีวิตของผู้ที่ตนเอาประกันไว้ เป็นสัญญาการพนัน (Wagering Contract) ชนิดหนึ่งจึงไม่มีผลที่จะใช้บังคับกันได้ และสำหรับสัญญาประกันวินาศภัย ศาลสหรัฐอเมริกาก็ถือหลักว่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ จึงจะมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้รับประกันภัยชดใช้ความเสียหายให้เมื่อเกิดกรณีวินาศภัยขึ้น อนึ่ง ปรากฏว่าในระยะหลังๆ นี้ มลรัฐต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาได้นำหลักที่ศาลวินิจฉัยไว้นี้ไปบัญญัติในกฎหมายของมลรัฐเพื่อให้มีผลบังคับโดยตรงแล้ว นอกจากประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาแล้ว ประเทศอื่นๆ ส่วนมากต่างก็มีหลักเกณฑ์บังคับในข้อที่ว่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยไว้ทำนองเดียวกัน¹⁰

⁹ จีรัตติ บุญยะมา. (2545). ปัญหากฎหมายส่วนได้เสียในสัญญาประกันภัยทางทะเล. หน้า 15.

¹⁰ ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยประกันภัย. หน้า 49-50.

2.4.1.2 ความหมายส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย

ความหมายส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยมีผู้ให้คำจำกัดความหลายท่านด้วยกัน ดังนี้

ประมวลกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา อธิบายไว้ว่า ส่วนได้เสียที่อาจเอาประกันภัยได้ (Insurable Interest) หมายถึง ส่วนได้เสียทุกชนิดในทรัพย์สิน หรือความสัมพันธ์ใดๆ ที่มีอยู่กับทรัพย์สิน หรือความรับผิดชอบใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น ซึ่งอยู่ในลักษณะที่ถ้าหากว่ามีภัยอันตรายเกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินนั้นก็อาจจะกระทบกระเทือนถึงผู้เอาประกันภัยโดยตรง¹¹

คำว่า ส่วนได้เสีย คือส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Insurable คำว่า Insur แปลว่า ประกัน คำว่า able แปลว่า สามารถ เมื่อมารวมกัน ก็แปลว่าสามารถประกันภัยได้ คำนี้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ซึ่งพอจะจับใจความได้ว่าหมายถึง การที่บุคคลใดจะต้องสูญเสียหรือได้รับความเสียหายถ้ามีเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งเกิดขึ้น หรือจะได้รับประโยชน์ในกรณีที่ไม่มีเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งเกิดขึ้น¹²

ส่วนได้เสีย คือ ถ้าบุคคลหนึ่งบุคคลใดมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือชีวิตแล้ว ถ้ามีเหตุการณ์หรือภัยเกิดขึ้นทำความเสียหายให้แก่ทรัพย์สินหรือบุคคลนั้นแล้ว บุคคลนั้น ก็ได้ชื่อว่ามีส่วนได้เสียที่สามารถจะเข้าทำสัญญาในฐานะเป็นผู้เอาประกันภัยได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้มีส่วนได้เสียในทรัพย์สินอันอาจเอาประกันภัยได้คือ ผู้ที่ได้ประโยชน์จากการที่ทรัพย์สินนั้นคงสภาพเดิมอยู่ หรือจะได้รับความเสียหายจากการที่ทรัพย์สินนั้นถูกทำลายไป¹³

ผู้พิพากษาแอนดรูว์ส (Andrews) ได้เคยอธิบายไว้ในคดีเรื่องหนึ่งว่า เมื่อใดที่มีส่วนได้เสียอันแท้จริงที่จะป้องกัน และเมื่อบุคคลนั้นอยู่ในฐานะซึ่งเป็นที่เห็นได้ว่า หากทรัพย์สินซึ่งเอาประกันภัยนั้นถูกทำลายลง ก็จะคาดหมายได้ว่าราคาของส่วนได้เสียนั้นลดต่ำลง¹⁴

Lord Blackburn ผู้พิพากษาผู้มีชื่อเสียงของอังกฤษได้อ้างถึง วิเคราะห์ศัพท์ ซึ่งมีผู้กล่าวไว้ว่า ส่วนได้เสียหมายความถึงว่า ถ้ามีเหตุการณ์เกิดขึ้น คู่กรณีฝ่ายหนึ่งจะได้ประโยชน์ แต่ถ้าไม่มีเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น คู่กรณีฝ่ายนั้นได้รับความเสียหาย¹⁵

¹¹ ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). แหล่งเดิม. หน้า 52-53.

¹² ไพโรจน์ วายุภาพ และ สิทธิโชค ศรีเจริญ. (2541). คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 40.

¹³ วิทยา วีระประจักษ์. (2523). กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 10-11.

¹⁴ ไชยยศ เหมะรัชตะ. เล่มเดิม. หน้า 53.

¹⁵ แหล่งเดิม.

ตาม Black's Law dictionary ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ส่วนได้เสีย หมายถึง การที่บุคคลย่อมมีส่วนได้เสียในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อเขามีสิทธิผลประโยชน์ หน้าที่ ความรับผิดชอบ ความเสียหาย หรือสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายกัน อันเกี่ยวเนื่องกับสิ่งเหล่านั้นไม่ว่าทั้งในปัจจุบันหรือในอนาคต หรือที่ทราบแน่ชัดหรือที่แฝงเร้นอยู่โดยมีเงื่อนไขว่า ในกรณีที่เป็นสิทธิและหน้าที่ที่แฝงเร้นนั้น ความเกี่ยวเนื่องจะต้องมีโอกาสที่เป็นไปได้ไม่ห่างไกล ปัญหาความห่างไกลนั้นก็ยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่รับรองส่วนได้เสียด้วย¹⁶

ในคดี Lucena V. Craufurd ได้ให้คำจำกัดความของส่วนได้เสียไว้ ดังนี้ บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินซึ่งเขาอาจจะได้รับประโยชน์หรือเสียประโยชน์จากเหตุการณ์ใดๆ ซึ่งเกิดขึ้น ส่วนได้เสียไม่จำเป็นจะต้องเป็นสิทธิทั้งหมด หรือส่วนหนึ่งของทรัพย์สิน และส่วนได้เสียนั้นไม่จำเป็น และไม่รวมว่าทรัพย์สินนั้นต้องเป็นของส่วนตัวเพียงแต่มีความสัมพันธ์หรือผูกพันในวัตถุที่เอาประกันภัยซึ่งความสัมพันธ์หรือความผูกพันนั้น เมื่อเกิดภัยที่เอาประกันขึ้น อาจจะเป็นผลทำให้เกิดความเสียหาย หรือเสื่อมเสียต่อบุคคลที่เอาประกันภัย และเมื่อบุคคลตกอยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวเมื่อคำนึงถึงสิ่งซึ่งเสี่ยงต่อภัยหรืออันตรายในทางศีลธรรมที่มีผลประโยชน์ในการเอาประกันภัยจึงสามารถกล่าวได้ว่า บุคคลนั้นมีส่วนได้เสียในความปลอดภัยของทรัพย์สินนั้น เพื่อที่จะมีส่วนได้เสียในการรักษาทรัพย์สินนั้นไว้จะต้องตกอยู่ในเหตุการณ์ซึ่งมีผลประโยชน์ขณะที่ทรัพย์สินนั้นยังคงปลอดภัยหรือได้รับความเสียหาย เมื่อทรัพย์สินนั้นถูกทำลายและส่วนได้เสียที่ได้รับจากทรัพย์สินนั้นอาจจะแตกต่างกันมากกว่าสิ่งที่กล่าวในตอนแรก ตัวทรัพย์สินนั้นสิ่งที่จะเป็นเครื่องวัด คือ ราคาที่ประโยชน์ที่ได้จากตัวทรัพย์สินนั้นต่างกันมากทรัพย์สินนั้นราคาเป็นเครื่องวัด แต่ประโยชน์ที่ได้จากทรัพย์สินหรือขึ้นอยู่กับทรัพย์สินนั้นวัดจากประโยชน์ที่พึงได้จากทรัพย์สิน ถ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาขาดประโยชน์ แสดงว่าเหตุการณ์นั้นทำให้เขามีส่วนได้เสีย¹⁷

อาจารย์ถาวร ตันตราภรณ์ กล่าวว่า เมื่อใดเหตุการณ์ดังระบุไว้ในสัญญา ซึ่งเป็นเงื่อนไขแห่งความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัยบังเกิดขึ้น และเป็นเหตุใกล้ชิดให้กระทบกระเทือนต่อสิทธิที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่ถึงขนาดเป็นเหตุให้ต้องสูญเสียหรือถูกบั่นทอนลงซึ่งสิทธิอันมีอยู่นั้น หรือก่อให้เกิดความรับผิดชอบตามกฎหมาย เมื่อนั้นย่อมถือว่าผู้เอาประกันภัยมีส่วนได้เสียในเหตุการณ์นั้น เท่าจำนวนมูลค่าแห่งความรับผิดชอบนั้น หรือเท่าที่จำนวนมูลค่าแห่งสิทธินั้นต้องวิบัติเสียหาย¹⁸

¹⁶ จีรัตติ บุญยะมา. เล่มเดิม. หน้า 16.

¹⁷ แหล่งเดิม. หน้า 16-17.

¹⁸ แหล่งเดิม. หน้า 19.

2.4.1.3 ส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 869 บัญญัติว่า “วินาศภัย หมายความว่า ความเสียหายอย่างใดๆ บรรดาซึ่งพึงประมาณเป็นเงินได้” และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 มาตรา 4 บัญญัติว่า “วินาศภัย หมายความว่า ความเสียหายอย่างใดๆ บรรดาซึ่งจะพึงประมาณเป็นเงินได้ และหมายความรวมถึงความสูญเสียชีวิต ผลประโยชน์ หรือ รายได้ด้วย” จากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตรานี้ จะเห็นได้ว่า ส่วนได้เสียที่เอาเอาประกันภัยได้นั้น จะต้องประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ¹⁹

(1) ผู้ที่เอาประกันภัยจะต้องมีความสัมพันธ์อยู่กับทรัพย์สิน หรือสิทธิ หรือ ผลประโยชน์ หรือรายได้ใดๆ ซึ่งถ้ามีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นย่อมจะทำให้ผู้นั้นได้รับความเสียหาย อาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

1) ความสัมพันธ์ในฐานะเป็นผู้มีสิทธิตามกฎหมาย ผู้ที่มีสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินหรือบุคคลสิทธิ หรือความรับผิดชอบ ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่เอาประกันภัยได้

2) ความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นเพียงความคาดหวัง สิ่งที่เป็นเพียงความหวังหรือความคาดหมายลอยๆ ย่อมไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียที่เอาประกันภัยได้ แต่ถ้าเป็นความคาดหวังที่มีความแน่นอนจริงๆ มิใช่เป็นการคาดหวังอย่างลอยๆ จึงจะเอาประกันภัยได้ มิฉะนั้นแล้ว จะเป็นการพนันขั้นต่อ

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 863 กำหนดว่าการประกันภัยที่ผู้เอาประกันภัยต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย แต่กฎหมายดังกล่าวมิได้บัญญัติว่า ผู้เอาประกันภัยต้องมีส่วนได้เสียที่เป็นสิทธิตามกฎหมายหรือไม่ ซึ่งอาจตีความได้ว่ากฎหมายมิได้ห้ามการเอาประกันภัยในกรณีที่มีส่วนได้เสียที่มีสิทธิตามกฎหมาย ถ้าผู้เอาประกันภัยสามารถพิสูจน์ได้ว่ามีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นส่วนได้เสียที่เป็นสิทธิตามกฎหมายหรือตามความจริง สัญญาประกันภัยย่อมมีผลผูกพันคู่สัญญา

(2) ความเสียหายที่ได้รับนั้น ต้องเป็นสิ่งที่ประมาณเป็นเงินได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 869 บัญญัติว่า การชดเชยค่าสินไหมตามสัญญาประกันวินาศภัยนั้นเป็นการประกันภัยเพื่อชดเชยความเสียหายอย่างใดๆ ซึ่งพึงประมาณเป็นเงินได้ จะเห็นได้ว่า ส่วนได้เสีย ที่จะเอาประกันภัยได้นั้นต้องเป็นส่วนได้เสียที่พึงประมาณเป็นเงินได้อยู่ในตัว ความเสียหายที่พึงประมาณเป็นเงินได้ คือ ในกรณีเกี่ยวกับทรัพย์สิน บุคคลใดมีสิทธิในทรัพย์สิน (Property Right)

¹⁹ จีรัตติ บุญยะมา. แหล่งเดิม. หน้า 20-21.

เมื่อเกิดความเสียหายอย่างใด ๆ ขึ้นเกี่ยวกับทรัพย์สินของเขา เช่น ถูกโจรกรรม ถูกไฟไหม้ พายุ หรือ แผ่นดินไหว ทำให้ทรัพย์สินเขาเสียหาย ขาดการใช้ทรัพย์สิน ตกลง ขาดการอุปการะเลี้ยงดู ความเสียหายจากการประกอบธุรกิจยืมตราเป็นเงินได้ แต่ความกระทบกระเทือนทางจิตใจ ความเสียหายความรู้สึกเจ็บปวด ไม่เป็นสิ่งที่ประมาณเป็นเงินได้²⁰ ถ้าเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและ ร่างกายอาจเป็นความเสียหายที่ไม่อาจประมาณเป็นเงินได้ แต่กฎหมายก็ยอมรับว่า ชีวิตคนเราย่อม เป็นสิ่งที่เอาประกันได้

2.4.1.4 ราคาของส่วนได้เสีย

ส่วนได้เสียหรือมูลประกันภัยที่เอาประกันภัยได้นั้น ต้องเป็นส่วนได้เสียที่ประมาณเป็นเงินได้ (เว้นแต่การประกันชีวิต) ส่วนได้เสียใดถ้าหากไม่สามารถคำนวณ เป็นเงินได้แล้ว จะนำมาประกันภัยมิได้ ทั้งนี้เพราะการประกันวินาศภัยเป็นการประกันเพื่อชดใช้ ความเสียหายอย่างใด ๆ ซึ่งพึงประมาณเป็นเงินได้²¹

การกำหนดราคาส่วนได้เสียหรือมูลประกันภัยนั้น ไม่จำเป็นต้องทำเสมอไป ตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 867 วรรคสาม (3) ซึ่งใช้คำว่า “ราคาแห่งมูล ประกันภัยซึ่งได้กำหนดกันไว้” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคู่กรณีจะกำหนดราคาแห่งส่วนได้เสียไว้หรือไม่ก็ได้ เพราะการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้นย่อมต้องชดใช้กันตามความเสียหายที่แท้จริงอยู่แล้ว ตามนัย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 877 (1) แต่ถ้าหากคู่กรณีได้กำหนดขึ้น จะกำหนดไว้ใน กรมธรรม์ก็ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 867 วรรคสาม (3)²²

ราคาแห่งมูลประกันภัย ก็คือ ราคาแห่งส่วนได้เสียของผู้เอาประกัน มีต่อวัตถุที่เอาประกันภัย ราคาแห่งส่วนได้เสียของแต่ละคนที่มีอยู่ต่อทรัพย์สิน หรือสิทธิที่ย่อมแตกต่างกัน ไปตามลักษณะแห่งความสัมพันธ์ซึ่งอาจไม่เท่าเทียมกัน²³

ราคาแห่งส่วนได้เสีย ก็คือ ราคาแห่งความเสียหายที่จะเกิดขึ้น ซึ่งผู้เอา ประกันภัยและผู้รับประกันภัยตกลงกันไว้ล่วงหน้า โดยไม่ต้องมาตราราคากันอีก อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะ จะมีการกำหนดราคาแห่งมูลประกันภัยไว้แล้วแต่ถ้าเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นไม่ถึงราคาที่กำหนดไว้ ผู้เอาประกันภัยก็ไม่มีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าความเสียหายที่แท้จริง²⁴

²⁰ จุฑามาศ นิสารัตน์. (2533). กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 29.

²¹ สัมฤทธิ์ รัตนคารา. (2524). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 47.

²² ไชยยศ เหมะรัชตะ. เล่มเดิม. หน้า 64.

²³ แหล่งเดิม.

²⁴ สุมาลี วงษ์วิฑิต. (2531). กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 32.

2.4.1.5 เวลาที่ต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย

ตามบทบัญญัติ มาตรา 863 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า “ถ้าผู้เอาประกันภัยไม่มีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยไว้ไซ้ ท่านว่ายอมไม่ผูกพันคู่สัญญา” เมื่อพิจารณาห้บทบัญญัติในมาตรานี้แล้ว แม้กฎหมายจะมีได้ระบุชัดว่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยเมื่อใด แต่ก็เป็นทีี่เข้าใจว่าผู้เอาประกันภัยต้องมีส่วนได้เสียในขณะที่เกิดสัญญาประกันภัย สัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเมื่อใด สัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเมื่อได้มีการตกลงทำสัญญาประกันภัยตามนัย มาตรา 356 มาตรา 361 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์²⁵

2.4.1.6 การโอนวัตถุที่เอาประกันภัยและการโอนส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัย²⁶

วัตถุที่เอาประกันภัยนั้นอาจจะเป็นทรัพย์สินหรือทรัพย์สินที่อาจมีการโอนหรือเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ได้เสมอ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เอาประกันซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ตายและวัตถุที่เอาประกันภัยนั้นตกทอดไปยังทายาทโดยทางพินัยกรรมหรือมรดก หรืออาจจะเป็นเพราะผู้เอาประกันภัยได้โอนวัตถุที่เอาประกันภัยไปให้บุคคลอื่นก็ได้ ดังนั้นในเรื่องการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยจึงแยกพิจารณาได้ ดังนี้

(1) การโอนวัตถุที่เอาประกันภัยโดยกฎหมาย กรณีวัตถุที่เอาประกันภัยเปลี่ยนมือไปจากผู้เอาประกันภัยโดยพินัยกรรมหรือโดยบทบัญญัติกฎหมาย สิทธิที่มีอยู่ในสัญญาประกันภัยที่ย่อมจะโอนตามไปด้วย (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคแรก) ซึ่งโดยหลักของกฎหมายการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยโดยกฎหมายจึงมีได้ 2 กรณี คือ

1) การโอนโดยพินัยกรรม เป็นกรณีที่ผู้เอาประกันภัยได้มีการทำพินัยกรรมไว้ก่อนตาย โดยอาจจะทำพินัยกรรมไว้ก่อนเอาประกันภัยหรือหลังเอาประกันภัยก็ได้ แต่ผู้เอาประกันภัยต้องถึงแก่ความตายก่อนวันที่วินาศภัยเกิดขึ้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคแรก จึงใช้บังคับได้แต่ถ้าผู้เอาประกันภัยตายหลังจากเกิดวินาศภัยแล้ว เช่นนี้ย่อมไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมาตรา 875 วรรคแรก จึงต้องนำเอาบทบัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายมรดกมาใช้บังคับในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน

²⁵ ไชยศ เหมะรัชตะ. เล่มเดิม. หน้า 70.

²⁶ อธิชัย ศิริโกก. (2540). วิเคราะห์กฎหมายประกันภัยและกฎหมายสหกรณ์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการประกันวินาศภัยปศุสัตว์ : ศึกษาเฉพาะกรณีโคนมและสุกร. หน้า 48-50.

2) การโอนโดยบทบัญญัติของกฎหมาย หรือโดยผลของกฎหมาย การเปลี่ยนมือในวัตถุที่เอาประกันภัยเนื่องจากผู้เอาประกันภัยตายโดยไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ กรณีนี้ วัตถุที่เอาประกันภัยย่อมเปลี่ยนมือไปตกทอดยังทายาทของผู้เอาประกันภัย (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1599) การตายของผู้เอาประกันภัยต้องเกิดขึ้นก่อนวินาศภัยจึงจะใช้มาตรา 875 วรรคแรก มาบังคับได้ โดยจะก่อให้เกิดสิทธิแก่ทายาทที่จะได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนต่อไป ในอนาคตถ้าเกิดวินาศภัยขึ้น

การที่วัตถุที่เอาประกันภัยเปลี่ยนมือไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคแรก แม้ช่องแห่งภัยจะเปลี่ยนแปลงไปหรือเพิ่มขึ้นหนักก็ไม่ทำให้สัญญาประกันวินาศภัยกลายเป็นโมฆะ อย่างไรก็ตาม กรณีการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยโดยนิติกรรม และผู้เอาประกันภัยกับผู้รับประกันภัยจะทำข้อตกลงห้ามเปลี่ยนมือก็ไม่ได้ ซึ่งต่างกับการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยโดยนิติกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคสอง

(2) การโอนวัตถุที่เอาประกันภัยโดยนิติกรรม อาจเกิดขึ้นจากการทำสัญญาซื้อขาย แลกเปลี่ยน ให้ หรือนิติกรรมใดๆ ก็ตาม ที่มีผลให้กรรมสิทธิ์โอนไปยังบุคคลภายนอก สัญญาประกันภัยเป็นบุคคลสิทธิย่อมมีผลผูกพันแต่เฉพาะคู่กรณี ดังนั้นผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยอาจตกลงกันห้ามมิให้มีการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยก็ได้

เมื่อสัญญาประกันภัยผูกพันเฉพาะคู่สัญญา การโอนวัตถุที่เอาประกันภัยไปยังบุคคลภายนอกทำให้เกิดสิทธิแก่บุคคลภายนอกโดยที่ผู้รับประกันภัยไม่รู้เรื่องมาก่อน ดังนั้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคสอง จึงกำหนดให้ต้องมีการบอกกล่าวการโอนไปยังผู้รับประกันภัยเสียก่อน จึงจะก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้รับโอน โดยการบอกกล่าวนั้นกฎหมายมิได้กำหนดว่า บอกกล่าวด้วยวิธีใดและใครเป็นผู้บอกกล่าว ฉะนั้นจึงบอกกล่าวด้วยวาจาหรือโดยทำเป็นหนังสือไปยังผู้รับประกันภัยก็ได้ ผู้บอกกล่าวอาจเป็นผู้เอาประกันภัยเองหรือผู้รับโอนวัตถุที่เอาประกันภัยและจะบอกกล่าวโดยทันทีที่รับโอนวัตถุที่เอาประกันภัยหรือบอกกล่าวภายหลังเกิดวินาศภัยก็ได้ เมื่อผู้เอาประกันภัยได้โอนวัตถุที่เอาประกันภัยและมีการบอกกล่าวการโอนไปยังผู้รับประกันภัยแล้ว สิทธิต่างๆ ที่มีอยู่ตามสัญญาประกันภัยก็ย่อมโอนตามไปด้วย แต่ถ้าการโอนนั้นทำให้ช่องแห่งภัยเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มขึ้น ในกรณีนี้จะทำให้สัญญาประกันภัยตกเป็นโมฆะ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 วรรคสอง)

ข้อสาระสำคัญของส่วนได้เสียในเหตุประกันภัยนั้น สามารถแบ่งข้อพิจารณาได้ ดังนี้คือ

- 1) จะต้องมีการมีสิทธิ์ สิทธิ ประโยชน์ หรือความรับผิดชอบตามกฎหมายซึ่งสามารถตีราคาเป็นเงินได้
- 2) กรรมสิทธิ์ สิทธิ หรือประโยชน์เหล่านั้นจะต้องมีอยู่เหนือตัวทรัพย์สิน หรือความรับผิดชอบเป็นวัตถุที่เอาประกันภัยในขณะที่ทำสัญญาประกันภัย
- 3) ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีความผูกพันกับวัตถุที่เอาประกันภัยในกรณีที่จะเกิดประโยชน์กับเขาหากวัตถุที่เอาประกันภัยนั้นจะปลอดจากวินาศภัย หรือปลอดจากความรับผิดชอบซึ่งค่าเสียหายหากเกิดวินาศภัยขึ้น
- 4) ความผูกพันระหว่างผู้เอาประกันภัยกับวัตถุที่เอาประกันภัยนั้นจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย

หลักเรื่องส่วนได้เสียเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในสัญญาประกันภัย เป็นตัวแสดงให้เห็นว่า สัญญาประกันภัยไม่ใช่การพนันขั้นต่อ และทำให้สัญญาประกันภัยแตกต่างกับสัญญาการพนันขั้นต่อ กล่าวคือ หลักของการพนันขั้นต่อมีว่า คู่กรณีต้องมีทั้งทางได้และทางเสียในเหตุการณ์ไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าหากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีส่วนได้เสียในเหตุที่ได้ทำสัญญานั้นด้วยแล้ว คู่กรณีฝ่ายนั้นก็อาจมีแต่เพียงทางได้ทางเดียว หรือทางเสียแต่เพียงทางเดียว ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของการพนันขั้นต่อ มีผู้ให้คำนิยามความหมายของคำว่าส่วนได้เสียไว้หลากหลาย เช่น “ส่วนได้เสีย หมายความว่าถ้าเหตุการณ์เกิดขึ้นคู่กรณีฝ่ายหนึ่งจะได้ประโยชน์ ถ้าเหตุการณ์ไม่เกิดขึ้นคู่กรณีฝ่ายนั้นจะได้รับความเสียหาย” หรือ “ผู้มีส่วนได้เสียในทรัพย์สินอาจเอาประกันภัยได้ คือ ผู้ที่จะได้ประโยชน์จากการที่ทรัพย์สินนั้นคงสภาพเดิมอยู่ หรือจะได้รับความเสียหายจากการที่ทรัพย์สินนั้นทำลายไป”²⁷

สิ่งที่ทำให้การประกันภัยแตกต่างไปจากการพนันขั้นต่อ ก็คือ “ส่วนได้เสีย” ผู้ที่จะเอาประกันภัยได้นั้นจะต้องเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยไว้ ทั้งนี้เพราะสัญญาประกันภัยมีความมุ่งหมายที่จะช่วยบรรเทาผลร้าย หรือชดใช้ความเสียหายซึ่งอาจเกิดแก่ผู้เอาประกันภัย โดยการแบ่งเฉลี่ยความเสียหายนั้นในระหว่างผู้เอาประกันภัยด้วยกัน ดังนั้นคำว่าส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย จึงหมายถึง เมื่อมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น ผู้ใดมีส่วนที่จะ

²⁷ สรพล สุขทรศนีย์. (2536). กฎหมายลักษณะประกันภัย. หน้า 25-26.

ได้รับประโยชน์ หรือมีส่วนที่จะต้องเสียหายในเหตุการณ์นั้น ผู้นั้นย่อมมีส่วนได้เสียที่สามารถเอาประกันภัยในเหตุการณ์นั้นได้²⁸

หลักกฎหมายที่ว่า “ผู้เอาประกันภัยจะต้องมีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยไว้” นี้ ในขั้นแรกที่เริ่มมีการทำสัญญาประกันภัยก็มิได้มีกฎหมายกำหนดไว้แต่ประการใด เพิ่งจะมีปรากฏขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1746 โดยประเทศอังกฤษได้ออกกฎหมายฉบับหนึ่ง วางข้อกำหนดเกี่ยวกับการเอาประกันเรือและสินค้าว่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องเป็นเจ้าของเรือและเจ้าของสินค้า ทั้งนี้เพราะปรากฏว่ามีเรือสินค้าจำนวนมากได้หายสาบสูญหรือถูกทำลายไปโดยวิธีการอันมิชอบ ซึ่งอาจเนื่องมาจากผู้เอาประกันภัยที่ไม่ใช่เจ้าของเรือ หรือเจ้าของสินค้านั้นมีส่วนอยู่ด้วย เพราะนอกจากผู้เอาประกันจะไม่มีอะไรต้องเสียหายจากการสูญเสยเรือและสินค้าแล้ว ยังมีสิทธิได้รับเงินค่าประกันภัยด้วย²⁹

คำว่า “ส่วนได้เสีย” นั้น ไม่มีบทนิยามไว้ในกฎหมายแต่ประการใด จึงต้องทำความเข้าใจถึงความหมายของคำนี้ให้เป็นที่เข้าใจเสียก่อน ส่วนได้เสียเป็นคำกว้างซึ่งกฎหมายได้ใช้ความหมายต่างๆ สดแล้วแต่กรณี ดังเช่น ตามนัยมาตรา 48 และมาตรา 61 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติถึงผู้มีส่วนได้เสียในการขอให้ศาลสั่งเรื่องสาบสูญ เป็นต้น ส่วนได้เสียตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 863 คือ “ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย” นั้น จึงหมายความว่า เหตุที่ประกันภัยไว้ซึ่งจะต้องพิจารณาตามกฎหมายเกณฑ์ดังต่อไปนี้ประกอบกัน คือ เหตุการณ์หรือภัยที่เกิดขึ้น และวัตถุหรือชีวิตที่เหตุการณ์หรือภัยที่เกิดขึ้นนั้นมีผลกระทบต่อ Lord Blackburn ผู้พิพากษาศาลอังกฤษได้อ้างถึงวิเคราะห์ศัพท์ที่มีผู้กล่าวไว้ว่า “ส่วนได้เสีย” นั้นหมายถึง ถ้าเหตุการณ์เกิดขึ้นคู่กรณีฝ่ายหนึ่งจะได้ประโยชน์ ถ้าเหตุการณ์นั้นไม่เกิดคู่กรณีฝ่ายนั้นจะได้รับความเสียหาย “ส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย” จึงหมายถึง เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ผู้ใดมีส่วนที่จะได้รับประโยชน์ หรือมีส่วนที่จะต้องเสียหายในเหตุการณ์นั้น ผู้นั้นย่อมมีส่วนได้เสีย สามารถเอาประกันภัยในเหตุการณ์นั้นได้³⁰

²⁸ สุภาพ สาริพิมพ์. (2542). คู่มือกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 18-19.

²⁹ ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). กฎหมายว่าด้วยประกันภัย. หน้า 49-50.

³⁰ แหล่งเดิม. หน้า 50-51.

2.4.2 หลักสุจริตอย่างยิ่ง³¹ (Principle of Utmost Good Faith)

เนื่องจากสัญญาประกันภัยเป็นสัญญาที่มีค่าตอบแทนไม่เท่าเทียมกัน กล่าวคือ ผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่ชำระเบี้ยประกันจำนวนหนึ่งเพื่อคุ้มครองวินาศภัยที่อาจเกิดกับทรัพย์สินของเขาและหากเกิดวินาศภัยดังที่รับประกันภัยไว้ ผู้รับประกันภัยจะต้องชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวนมากกว่าเบี้ยประกันภัยที่ตนได้รับจากผู้เอาประกันภัยหลายร้อยเท่า ปัญหาก็คือ เมื่อหนี้ต่างตอบแทนตามสัญญาประกันภัยนี้มีจำนวนไม่เท่าเทียมกันหรือใกล้เคียงกันเช่นสัญญาชนิดอื่น การต่อรองเข้าทำสัญญาประกันภัยเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันได้นั้น จะใช้วิธีเช่นสัญญาทั่วไปไม่ได้ เพราะในสัญญาทั่วไป คู่สัญญาไม่จำเป็นต้องเปิดเผยความจริง หรือกล่าวถึงข้อความจริงที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้สอบถาม แต่ในสัญญาประกันภัยเป็นสัญญาที่ต้องอาศัยเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนมาเป็นปัจจัยในการกำหนดการชำระค่าสินไหมทดแทนของผู้รับประกันภัย เป็นสัญญาเพื่อการเสี่ยงภัยหรือเสี่ยงโชคที่ต้องอาศัยวิธีการกระจายการเสี่ยงภัยด้วยอัตราเบี้ยประกันภัยตามหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย ซึ่งต้องมีข้อมูลทางสถิติที่เกี่ยวกับการเกิดภัย และจำนวนของความเสียหายที่เกิดจากภัยชนิดนั้นในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ ซึ่งเป็นหลักในการคำนวณหาอัตราการเกิดวินาศภัยอันเป็นวิธีการกระจายการเสี่ยงภัยจากผู้เอาประกันภัยคนหนึ่งไปยังผู้เอาประกันภัยคนอื่นที่ร่วมเสี่ยงภัยชนิดเดียวกันภายใต้สิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน และการที่ผู้รับประกันภัยจะพิจารณาข้อมูลเหล่านั้นเพื่อตัดสินใจเข้ารับเสี่ยงภัยหรือไม่ หรือด้วยอัตราเบี้ยประกันภัยเท่าใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเสี่ยงภัยของผู้เอาประกันภัย ซึ่งตามปกติแล้ว ผู้รับประกันภัยไม่สามารถทราบข้อมูลเหล่านั้นได้ว่าผู้เอาประกันภัยอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมของการเสี่ยงภัยใดบ้าง จึงเป็นหน้าที่ของผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยข้อความจริงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมอันเกี่ยวกับการเสี่ยงภัยของตนให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยละเอียดเพื่อให้ผู้รับประกันภัยพิจารณาว่า ภายใต้สิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมของการเสี่ยงภัยเช่นว่านั้น ผู้รับประกันภัยจะรับเสี่ยงภัยนั้นหรือไม่ ถ้ารับจะคิดเบี้ยประกันภัยเท่าใด

สัญญาประกันภัยจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความสุจริต หรืออีกประการหนึ่งก็คือ สัญญาประกันภัยเป็นสัญญาที่ต้องการความสุจริต หรือความไว้วางใจระหว่างกันเป็นอย่างยิ่ง (Contract of the Most Good Faith) หรือภาษาละตินว่า Contract Uberrimae Fidei ซึ่งหมายความว่า คู่กรณีในสัญญาประกันภัยจะต้องปฏิบัติต่อกันโดยสุจริต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผู้เสนอขอทำสัญญาประกันภัย และเป็นผู้ที่ทราบข้อเท็จจริงทั้งหมดเกี่ยวกับเหตุที่เอาประกันภัย³²

³¹ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 98-99.

³² สุภาพ สาริพิมพ์. (2542). คู่มือกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 25.

เพื่อการเข้าสู่ความเสมอภาคในการทำสัญญาประกันภัย ผู้เอาประกันภัยซึ่งอยู่ในฐานะที่รู้ข้อความจริงอันเป็นสาระสำคัญในการเสี่ยงภัยของตนจึงมีหน้าที่จะต้องเปิดเผยข้อความจริงนั้นให้ผู้รับประกันภัยทราบการเปิดเผยข้อความจริง (Disclosure) และการแถลงข้อความจริงอันเป็นเท็จ (Misrepresentation) นี้เป็นวิธีการอันสำคัญที่สุดที่จะทำให้ผู้รับประกันภัยสามารถกระจายการเสี่ยงภัยนั้นตามหลักการเฉลี่ย (Law of Average) ได้ หากข้อความจริงในการเสี่ยงภัยที่ผู้เอาประกันภัยเผชิญอยู่นั้นอยู่นอกเหนือเกณฑ์ที่จะกระจายการเสี่ยงภัยให้ผู้รับประกันภัยก็จะไม่รับประกันภัยรายนั้น แต่หากสิ่งนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่จะรับประกันภัยได้ แต่ต้องกระจายการเสี่ยงภัยด้วยภาระอันหนักกว่าปกติ ผู้รับประกันภัยอาจจะรับประกันภัยนั้นไว้ด้วยเบี้ยประกันภัยที่พอเหมาะกับการกระจายการเสี่ยงภัยที่หนักนั้นและอาจมีเงื่อนไขแห่งการรับรองเป็นพิเศษ (Warranty) เป็นการป้องกันการเกิดวินาศภัย (Loss Prevention) ในสัญญาประกันภัยนั้นก็ได้ ตามหลักประกันภัยในข้อนี้ กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต้องเปิดเผยข้อความจริงทั้งหมด คู่ประหนึ่งเป็นการเสียเปรียบผู้รับประกันภัย เพราะถ้าเปิดเผยข้อเท็จจริงมากๆ ผู้รับประกันภัยทราบเรื่องราวละเอียดแล้วอาจคิดเบี้ยประกันภัยสูงขึ้นก็ได้ แต่ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะการที่ผู้รับประกันภัยทราบข้อเท็จจริงโดยละเอียดชัดเจนแล้ว อาจจะลดเบี้ยประกันภัยลงได้ เมื่อเห็นว่าสิ่งที่ตนจะรับเสี่ยงนั้นมีมูลเหตุหรือโอกาสของการเกิดภัยน้อยลง แต่การที่กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต้องเปิดเผยข้อความจริงโดยสุจริตอย่างยิ่งนั้น เนื่องจากข้อความจริงเหล่านั้นอยู่ในความรู้เห็นของผู้เอาประกันภัยแต่เพียงฝ่ายเดียว ผู้รับประกันภัยไม่สามารถล่วงรู้ไปถึงข้อความจริงอันเป็นวิธีการ สถานที่ตั้ง เหตุของการเกิดภัย โอกาสของการเกิดภัย และวิธีป้องกันภัยนั้นแต่อย่างใด ฉะนั้นข้อความจริงซึ่งอาจจะได้จูงใจให้ผู้รับประกันภัยได้เรียกเบี้ยประกันภัยสูงหรือบอกปิดไม่ยอมทำสัญญานั้นก็คือ ข้อความจริงตาม ความคิดเห็นของวิญญูชนฝ่ายผู้เอาประกันภัย จะคิดเห็นหรือไม่ว่าผู้เอาประกันภัยทุกๆ ไป ถือเป็นข้อสำคัญที่ต้องเปิดเผย ถ้าวิญญูชนทั่วไปไม่คิดเห็นเช่นนี้ แม้ความจริงจะเป็นข้อสำคัญที่ผู้รับประกันภัยทั่วไป จะถือว่าเป็นข้อสำคัญ ก็ไม่ถือว่าเป็นข้อที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผย ไม่ถือตามความเห็นของผู้รับประกันภัยเป็นยุติ

ข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยให้ผู้รับประกันภัยทราบนี้ เป็นข้อความจริงที่เกิดขึ้นและมีอยู่แล้ว แต่จะต้องอยู่ในความรู้เห็นของผู้เอาประกันภัยหรือไม่นั้น พิจารณาตามความคิดเห็นของวิญญูชนที่เป็นผู้เอาประกันภัยทั่วไปในภาวะเช่นนั้นจะทราบข้อความจริงนั้นได้หรือไม่ และจะต้องเป็นข้อความจริง (Matters of Fact) เท่านั้น ไม่ใช่ข้อความเห็น (Matters of Opinion) ข้อความจริงที่เป็นสาระสำคัญในการทำสัญญาประกันภัยและถือได้ว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้รับประกันภัยนั้น สามารถแยกได้ ดังนี้คือ

(1) ข้อความจริงที่จะเพิ่มการเสี่ยงภัยมากขึ้นกว่าปกติ เช่น บ้านที่ขอเอาประกันภัยนั้นอยู่ใกล้เคียงกับโรงงานแก๊สไวไฟ

(2) ข้อความจริงอันจำเป็นที่จะต้องอธิบายถึงความผิดปกติของการเสี่ยงภัยและถ้าไม่กล่าวถึงข้อความจริงนี้ ผู้รับประกันภัยจะเข้าใจว่ามีความเสี่ยงภัยตามปกติของทรัพย์สินนั้น เช่น บ้านอยู่อาศัยตามปกติจะไม่เก็บรักษาวัตถุอันตราย แต่ถ้าบ้านหลังที่ขอเอาประกันภัย จะมีโอกาสเก็บรักษาวัตถุอันตรายแม้เพียงครั้งคราว ผู้เอาประกันภัยจะต้องกล่าวถึงข้อความจริงนั้น

(3) ข้อความจริงที่ชวนให้คิดถึงข้อน่าสงสัยบางประการในการขอเอาประกันภัยนั้น เช่น การขอเอาประกันภัยเกินมูลค่าของทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไปมาก (Over Insurance) หรือการเอาประกันภัยไว้หลายรายเกินมูลค่าของทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไปมาก (Over Double Insurance)

(4) ข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัยเคยเกี่ยวข้องหรือมีประสบการณ์ในการเกิดภัยเหล่านั้นมาก่อน เช่น เคยมีการเกิดภัยในลักษณะต่างๆ ในระหว่างสัญญาประกันภัยฉบับก่อน

การเปิดเผยข้อความจริงในหลักสุจริตอย่างยิ่งนี้ ปัจจุบันใช้เป็นหลักของสัญญาประกันภัยในทุกประเทศที่มีกิจการประกันภัยและมีกฎหมายประกันภัย ซึ่งพอจะแบ่งชนิดของการเปิดเผยข้อความจริงได้ ดังนี้คือ³³

(1) การเปิดเผยข้อความจริง (Disclosure) หมายถึงการเปิดเผยข้อความจริงที่อยู่ในความรู้เห็นของผู้เอาประกันภัย ทั้งที่เป็นข้อรู้เห็นโดยแท้ (Actual Knowledge) และข้อที่น่าจะรู้เห็น (Presumed Knowledge) อันเป็นหน้าที่ของผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยโดยผู้รับประกันภัยไม่ต้องสอบถาม

(2) การแถลงข้อความอันเป็นเท็จ (Misrepresentation) หมายถึงการกล่าวข้อความจริงใดๆ ของผู้เอาประกันภัยในขณะที่ขอทำสัญญาประกันภัยเป็นความเท็จ ไม่ว่าจะข้อความนั้นเป็นคำพูดเจรจาต่อรองในการทำสัญญาประกันภัยซึ่งเป็นการพูดโต้ตอบที่ผู้เอาประกันภัยจะกล่าวขึ้นเองหรือกล่าว เนื่องจากการตอบคำถามของผู้รับประกันภัยในขณะที่ทำสัญญาประกันภัย ผู้เอาประกันภัยจะต้องกล่าว ข้อความจริงทั้งหมด การแถลงข้อความเท็จนี้อาจเกิดขึ้นโดยคำพูดเจรจาต่อรองในการทำสัญญาประกันภัยซึ่งเป็นการพูดโต้ตอบกันต่อหน้าหรือทางโทรศัพท์ เอกสารโต้ตอบ หรือข้อความที่กรอกลงในแบบคำขอเอาประกันภัย (Application form) การแถลงข้อความเท็จนี้มีข้อแตกต่างกับการไม่เปิดเผยข้อความจริง (Non-Disclosure) และการปกปิดข้อความจริง (Concealment) คือข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัยแถลงตามข้อนี้ อาจไม่ใช่ข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัย

³³ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 102-103.

มีหน้าที่จะต้องเปิดเผยตามข้อ 1) แต่เมื่อผู้รับประกันภัยประสงค์จะทราบ ผู้เอาประกันภัยจะต้องตอบข้อความเหล่านั้นตามความจริงทั้งหมด การกล่าวถึงความเชื่อ (Belief) หรือความเห็น (Opinion) ที่คิดไปจากความจริงตามปกติไม่ถือว่าเป็นการแถลงข้อความเท็จ ผู้เอาประกันภัยจะถือว่าข้อความจริงเหล่านั้นไม่ใช่ข้อสาระสำคัญที่จะต้องเปิดเผยตามหน้าที่ จึงกล่าวไปโดยผิดความจริงบ้าง หรือกล่าวเป็นความเท็จทั้งหมดนั้น ย่อมทำให้สัญญาประกันภัยตกเป็นโมฆียะเช่นเดียวกับการไม่เปิดเผยข้อความจริงหรือการปกปิดข้อความจริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 865 เช่นเดียวกัน

(3) การรับรอง (Warranties) หมายถึงผู้เอาประกันภัยให้คำรับรองต่อผู้รับประกันภัย ในขณะที่ขอเอาประกันภัยว่า เมื่อสัญญาประกันภัยได้ทำขึ้นแล้ว ผู้เอาประกันภัยจะต้องกระทำการอันใดอันหนึ่ง หรือไม่กระทำการอันใดอันหนึ่งเพื่อประโยชน์ในการเสี่ยงภัยของผู้รับประกันภัย หรือจะให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดใด โดยเฉพาะเพื่อการนั้นเป็นพิเศษหรือรับรองว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามสภาพการณ์ที่กำหนดในสัญญาประกันภัย เช่น ผู้เอาประกันภัยจะไม่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงไว้ในอาคารที่เอาประกันภัย หรือผู้เอาประกันภัยจะต้องมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่ใช้การได้ตลอดเวลาติดตั้งอยู่ในอาคารที่เอาประกันภัยตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัย เป็นต้น คำรับรองในสัญญาประกันภัยอาจกล่าวได้ว่าเป็นรากฐานสำคัญของเงื่อนไขในสัญญาประกันภัย ซึ่งตามปกติจะปรากฏคำรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งเรียกว่า การรับรองโดยชัดแจ้ง (Express Warranties) การปฏิบัติผิดคำรับรองมีผลเท่ากับการปฏิบัติผิดเงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญของสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยมีสิทธิปฏิเสธความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยได้ แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีกรรับรองที่ไม่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรในกรมธรรม์ประกันภัยเรียกว่า การรับรองโดยปริยาย (Implied Warranties) ซึ่งเป็นคำรับรองที่ใช้ในการประกันภัยชนิดนั้นโดยทั่วไป เช่น ในการประกันภัยการขนส่งทางทะเลนั้น ผู้เอาประกันภัยย่อมให้คำรับรองว่า สินค้าที่บรรทุกไปในเรือเดินทะเลซึ่งมีสภาพที่สามารถแล่นไปในทะเลได้โดยปลอดภัย (Seaworthy)

หลักสุจริตอย่างยิ่งนี้เป็นหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในสัญญาประกันภัย ซึ่งผู้เอาประกันภัยทุกชนิดในทุกประเทศ จะต้องปฏิบัติตามในขณะที่ขอเอาประกันภัยจนกระทั่งสัญญาประกันภัยนั้น เกิดเป็นผลสำเร็จใช้บังคับได้ตามกฎหมาย และเมื่อสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นแล้ว ยังต้องใช้หลักสุจริตอย่างยิ่งนี้บังคับในการปฏิบัติตามสัญญาประกันภัยนั้นต่อไปอีกหลายกรณี จนกว่าสัญญาประกันภัยจะสิ้นสุดลง

หลักความสุจริตต่อกันอย่างยิ่ง หมายถึง คู่สัญญาทั้งสองฝ่าย คือ ผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยจะต้องมีความสุจริตใจในการทำสัญญาต่อกัน ซึ่งเป็นธรรมชาติของกฎหมายที่ยึดหลักว่า ในการทำสัญญาที่จะให้มีผลบังคับตามกฎหมายนั้น ต้องเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริต ผู้ใช้สิทธิโดยไม่สุจริต กฎหมายก็จะไม่ยอมเป็นเครื่องมือให้ การทำสัญญาอื่นๆ เช่น การซื้อขายนั้น

แม้กฎหมายจะห้ามการกระทำอันเป็นกลฉ้อฉล หรือปกปิดความจริงอันเป็นสาระสำคัญก็ตาม แต่คู่สัญญามีโอกาสจะตรวจตราหรือต่อรองข้อได้เปรียบเสียเปรียบกันได้ง่าย กฎหมายจึงมิได้บัญญัติถึงกับให้คู่สัญญาเปิดเผยข้อเสียเปรียบของตนแต่อย่างใด แต่ในสัญญาประกันภัยนั้นกฎหมายบัญญัติบังคับในเรื่องความสุจริตต่อกันนี้ไว้อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้เพราะในการประกันภัยนั้น ผู้เอาประกันภัยย่อมรู้ถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของตนเพียงฝ่ายเดียว ผู้รับประกันภัยเกือบไม่มีโอกาสจะรู้พฤติการณ์นั้นได้เลย นอกจากจะทราบจากผู้เอาประกันภัยเท่านั้น³⁴ ด้วยสัญญาประกันภัยต้องอาศัยเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนมาเป็นปัจจัยในการกำหนดการชำระค่าสินไหมทดแทนของผู้รับประกันภัย และผู้รับประกันภัยจะต้องอาศัยข้อมูลต่างๆ ของผู้เอาประกันภัย เพื่อประกอบการตัดสินใจว่าจะเข้ารับเสี่ยงภัยหรือไม่ ดังนั้นผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยข้อความจริงต่างๆ ของผู้เอาประกันภัยให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยบริสุทธิ์ การที่ผู้เอาประกันภัยไม่เปิดเผยข้อความจริงที่ดีหรือไม่แถลงข้อความจริงที่ดี ย่อมไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้เอาประกันภัย เพราะถ้าผู้รับประกันภัยทราบเมื่อใดย่อมมีสิทธิบอกล้างโมฆียะกรรมนั้นได้ หากการปกปิดนั้นเป็นสาระสำคัญสามารถบอกล้างได้ภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ผู้รับประกันภัยทราบข้อมูลอันจะบอกล้างได้ หรือภายในกำหนดห้าปีนับแต่วันทำสัญญา หากได้ทำการบอกเลิกตามกำหนดเวลาที่ได้กล่าว ก็ทำให้สัญญาประกันภัยมีผลเป็นโมฆะ³⁵

Lord Mansfield ได้กล่าวไว้ว่า หลักสุจริตต่อกันอย่างยั้งนี้ ห้ามมิให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายปกปิดข้อความจริงในสิ่งที่ได้รู้ซึ่งเป็นสาระสำคัญในการใช้พิจารณารับประกันภัย ซึ่งตรงกับ Farewell LJ. ได้กล่าวไว้ว่า สัญญาประกันภัยเป็นสัญญาซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันอย่างยั้ง ไม่เพียงแต่ด้านผู้เอาประกันภัยเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผู้รับประกันภัยอีกด้วย เหตุที่ทำให้คู่กรณีในสัญญาประกันภัยมีหน้าที่ในการเปิดเผยข้อความจริงนี้ ผู้พิพากษา Scutton LJ ได้อธิบายไว้ในคดี Rozanes V. Bowen ว่า การที่ให้ผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่ในการเปิดเผยข้อความจริงนั้นก็เพราะว่า ผู้รับประกันภัยเป็นผู้ซึ่งอยู่ในฐานะที่ไม่ทราบข้อความจริง จึงจำเป็นต้องอาศัยข้อแถลงของผู้เอาประกันภัยเป็นข้อมูล ในการพิจารณารับประกันภัย³⁶

³⁴ สุพรรณิ หมั่นทำการ. (2523). ส่วนได้เสียอันอาจเอาประกันภัยได้. หน้า 33-34.

³⁵ ประสิทธิ์ โฉมวิไลกุล. (2538). การตีความกฎหมายสัญญาและกรรมธรรม์ประกันภัย. หน้า 47-48.

³⁶ กุมพล บัวสุวรรณค์. (2529). สัญญาประกันภัยต่อ : ศึกษานิติสัมพันธ์ระหว่างผู้เอาประกันภัยโดยตรงกับผู้รับประกันภัยต่อ. หน้า 30.

โดยปกติในการใช้สิทธิของบุคคลนั้น แม้กฎหมายจะบัญญัติว่าต้องกระทำการด้วยความสุจริต คู่สัญญาแต่ละฝ่ายก็ไม่มีหน้าที่จะต้องเปิดเผยถึงข้อได้เปรียบเสียเปรียบให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ เพราะถือว่าเป็นสิทธิของแต่ละฝ่ายที่จะต้องรองในการตกลงให้เกิดผลดีที่สุดแก่ฝ่ายตน เว้นแต่จะเป็นกรณีที่คู่สัญญานิ่งเฉย ไม่ใช่ข้อความจริงหรือคุณสมบัติอันใดอันหนึ่ง ซึ่งคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งไม่รู้ ก็ถือเป็นกลฉ้อฉลได้ เป็นเหตุให้สัญญาตกเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 162 แต่อย่างไรก็ดี สัญญาจะตกเป็นโมฆียะก็ต่อเมื่อปรากฏชัดว่า การนิ่งเฉยนั้นถึงขนาดที่ถ้ามิได้นิ่ง คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่ยอมทำสัญญาด้วย ส่วนสัญญาประกันภัยนั้นต้องการความซื่อสัตย์สูงขึ้นไปอีก โดยเพียงแต่นิ่งเสียไม่เปิดเผยความจริงซึ่งอาจทำให้ผู้รับประกันภัยเรียกเบี้ยประกันภัยสูงขึ้น หรือไม่ยอมทำสัญญา หรือเพียงแต่แถลงเท็จเท่านั้นก็ทำให้สัญญาตกเป็นโมฆียะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 865 หลักที่ว่าผู้เอาประกันภัยจะต้องมีความสุจริตต่อผู้รับประกันภัยนี้เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในทุกประเทศ ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์กฎหมายแตกต่างกันอย่างไรก็ตาม³⁷

2.4.3 หลักการชดเชยค่าเสียหายตามความเป็นจริง (Principle of Indemnity)

สัญญาประกันภัยเป็นสัญญาที่อาศัยเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนมาเป็นปัจจัยในการชำระหนี้ของฝ่ายผู้รับประกันภัย (Aleatory Contract) กล่าวคือ ผู้รับประกันภัยตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ในกรณีที่เกิดวินาศภัยหากมีขึ้นในอนาคตดังได้ระบุไว้ในสัญญา มีลักษณะเป็นหนี้ต่างตอบแทนที่มีเงื่อนไขในอนาคตอันไม่แน่นอน จึงอาจกล่าวได้ว่าสัญญาประกันภัยเป็นสัญญาเพื่อการเสี่ยงโชคชนิดหนึ่ง แต่เนื่องจากสัญญาประกันวินาศภัยเป็นสัญญาที่มีหลักการชดเชยค่าเสียหายตามความเป็นจริง เป็นข้อกำหนดมิให้ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยได้รับกำไรจากการเกิดวินาศภัยตามสัญญาอันจะเป็นเหตุผลที่ชักจูงให้มีการเกิดภัยโดยเจตนาเพื่อหวังจะได้รับผลประโยชน์จากวินาศภัยนั้น (Moral Hazard) สัญญาประกันภัยจึงเป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วยหลักของการชดเชยค่าเสียหายตามความเป็นจริง³⁸

การชดเชยค่าเสียหายตามความเป็นจริงนี้ยึดหลักปฏิบัติเพื่อให้ผู้เอาประกันภัยกลับคืนสู่สถานะเดิมเหมือนเมื่อก่อนเกิดวินาศภัยโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้คือ

³⁷ ไชยยศ เหมะรัชตะ. เล่มเดิม. หน้า 40.

³⁸ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 104.

2.4.3.1 การจ่ายเป็นเงินสด (Cash Payment) วิธีการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินสดเป็นวิธีที่นิยมใช้กันแพร่หลายมาก เพราะความเสียหายที่แท้จริงส่วนมากถูกประมาณราคาไว้เป็นเงินสด การชำระค่าเสียหายด้วยวิธีนี้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด³⁹ กรมธรรม์ประกันวินาศภัยส่วนใหญ่ มักจะกำหนดให้มีการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วยเงินเพราะเป็นวิธีการที่สะดวกแก่ผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัย สิ่งที่ผู้รับประกันภัยต้องการก่อนการชดใช้ค่าเสียหายก็คือหลักฐานพิสูจน์สาเหตุของความเสียหายและขนาดของความเสียหายตามความเหมาะสมและเงินสดที่จะจ่ายให้แก่ผู้เอาประกันภัยถือเป็นมาตรการวัดความเสียหายหรือเป็นจำนวนความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัยในความเสียหายนั้นๆ⁴⁰

2.4.3.2 การซ่อมแซม (Repair) วิธีนี้ใช้สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเพียงบางส่วนและอยู่ในวิสัยที่จะซ่อมแซมให้กลับคืนสภาพเดิมได้ เช่น ในการประกันอุบัติเหตุเกี่ยวกับรถยนต์ ผู้รับประกันภัยอาจซ่อมแซมรถยนต์ที่เสียหายนั้น หรือว่าจ้างบุคคลอื่นให้ซ่อมแซมรถยนต์ให้กลับคืนสภาพเดิม เมื่อผู้เอาประกันภัยหรือบุคคลภายนอกผู้ต้องเสียหายเนื่องจากวินาศภัยนั้น ได้รับรถยนต์ในสภาพที่ซ่อมแซมเรียบร้อยแล้วก็ถือว่าผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้ตามสัญญาประกันภัยแล้ว⁴¹ ตามกฎหมายอังกฤษถ้าผู้เอาประกันภัยต้องการที่จะซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหายจะต้องปรากฏว่ามีข้อความของผู้รับประกันภัยเกี่ยวกับเรื่องค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมด้วย ถ้าไม่มีผู้รับประกันภัยอาจจะปฏิเสธความรับผิดชอบในภายหลังได้ และหากผู้รับประกันภัยรับที่จะซ่อมแซมทรัพย์สินแล้ว ผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบในสัญญาการซ่อมแซมที่ผู้รับประกันภัยทำกับผู้รับจ้างซ่อมแซม กล่าวคือ จะต้องซ่อมแซมให้ใช้การได้ดี หากบกพร่องผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัย⁴²

2.4.3.3 การหาของแทน (Replacement) การจ่ายค่าสินไหมทดแทนด้วยวิธีนี้จะทำกันในกรณีที่มีการตกลงกันไว้เป็นพิเศษ เป็นเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยซึ่งเรียกว่า Replacement Clause เมื่อเกิดวินาศภัยกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยแล้ว ผู้รับประกันภัยจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ด้วยวิธีการหาสิ่งที่เป็นชนิด ประเภท และคุณภาพเดียวกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยมาทดแทนให้ โดยจะไม่จ่ายเป็นเงินสดให้ผู้เอาประกันภัยไปหาซื้อเอง หรือจะไม่ซ่อมแซมให้เพราะ

³⁹ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 105.

⁴⁰ ธีระ อยู่ในธรรม. (2533). การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัย. หน้า 112.

⁴¹ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 106.

⁴² ธีระ อยู่ในธรรม. เล่มเดิม. หน้า 113.

ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยชนิดนั้น อาจเป็นทรัพย์สินที่โดยสภาพและปกติในการใช้สอยไม่สามารถซ่อมแซมให้กลับคืนสภาพเดิมได้ หรือผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัยอาจตกลงภายหลังเกิดวินาศภัยให้ผู้รับประกันภัยหาสิ่งที่มีสภาพอย่างเดียวกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยมาเปลี่ยนของเดิมที่เสียหายได้⁴³ นอกจากนี้วิธีการนี้จะใช้ในการประกันภัยทรัพย์สินที่หายากแล้วยังใช้ในกรณีการประกันภัยรถยนต์ด้วย เมื่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยสูญหายไป ผู้รับประกันภัยก็จะหารรถยนต์คันใหม่มาให้ ซึ่งหลักเกณฑ์นี้หากตีความกันอย่างเคร่งครัดอาจจะเห็นได้ว่าเบี่ยงเบนไปจากหลัก Indemnity เพราะมิได้มีการหักค่าเสื่อมราคาออกจากรถคันนั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่อาจจะทำให้ผู้เอาประกันภัยได้รับประโยชน์บ้าง แต่อย่างไรก็ตาม สิทธิในการหาของมาทดแทนนี้ ปกติแล้วจะระบุไว้ในกรมธรรม์ล่วงหน้าก่อนแล้ว ซึ่งคู่สัญญาที่ตกลงที่จะรับประกันภัยตามข้อความในกรมธรรม์อยู่แล้ว ดังนั้นจึงเห็นว่าคงมิได้ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้รับประกันภัยมากเกินไปนัก เพราะว่าเมื่อผู้รับประกันภัยเลือกที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วยวิธีนี้คงจะคำนึงแล้วว่าจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองมากที่สุด ปัญหาที่ผู้เอาประกันภัยจะได้เปรียบจึงหมดไป⁴⁴

2.4.3.4 การกลับคืนสภาพเดิม (Reinstatement) การจ่ายค่าสินไหมทดแทนด้วยวิธีนี้ เป็นการทำให้ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยกลับคืนสู่สภาพเดิมก่อนการเกิดวินาศภัย ซึ่งไม่สามารถทำได้โดยวิธีซ่อมแซมหรือหาของแทน และเป็นกรณีที่ผู้รับประกันภัยมีความรับผิดชอบเงินของสัญญาประกันภัยเป็นพิเศษให้ดำเนินการให้ผู้เอาประกันภัยได้กลับคืนสู่สภาพเดิมเหมือนก่อนการเกิดวินาศภัย เช่น โรงงานถูกไฟไหม้หรือระเบิดเสียหายไปทั้งหมด ผู้รับประกันภัยจะต้องก่อสร้างโรงงานนั้นขึ้นใหม่ เพื่อให้โรงงานนั้นสามารถใช้ประโยชน์ได้เหมือนเดิม⁴⁵ การทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิมนี้อาจเป็นการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยตามความเสียหายที่เกิดขึ้นได้อย่างใกล้เคียงที่สุด เพราะผู้รับประกันภัยต้องจัดการทรัพย์สินให้อยู่ในสภาพเดิมหรือเหมือนก่อนเกิดวินาศภัยให้มากที่สุด การกลับคืนสภาพเดิมนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับการประกันภัยทรัพย์สินเท่านั้น และส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการประกันอัคคีภัย กฎหมายอังกฤษได้กำหนดเรื่องการกลับคืนสภาพเดิมนี้อีกใน Fire Prevention (Metropolis) Act 1774 ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้คือ⁴⁶

⁴³ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 106.

⁴⁴ ชีระ อยู่ในธรรม. เล่มเดิม. หน้า 113.

⁴⁵ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 110.

⁴⁶ ชีระ อยู่ในธรรม. เล่มเดิม. หน้า 114-118.

(1) สิทธิของผู้รับประกันภัยในการกลับคืนสภาพเดิม ผู้รับประกันภัย จะกระทำได้อีกเมื่อมีการกำหนดไว้โดยชัดแจ้งในกรมธรรม์ ถ้าไม่มีข้อความโดยชัดแจ้งแล้ว ผู้รับประกันภัยจะ reinstatement ไม่ได้ คงมีแต่หน้าที่จ่ายค่าสินไหมทดแทนเป็นตัวเงินให้แก่ผู้เอาประกันภัย เท่านั้น เพราะการกลับคืนสภาพเดิมนี่จะเป็นการให้สิทธิแก่ผู้รับประกันภัยในการเลือกที่จะจ่ายเงิน หรือซ่อมแซมทรัพย์สินให้ใหม่ แทนการชำระเงินซึ่งเป็นสิทธิของผู้รับประกันภัยเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ที่จะเลือกกระทำได้ซึ่งผู้เอาประกันภัยจะปฏิเสธไม่ยอมรับไม่ได้ และผู้รับประกันภัยหากเลือกที่จะกระทำกรอย่างใดแล้วก็ต้องผูกพันไปตามนั้น รูปแบบของการ reinstatement ก็คือผู้รับประกันภัย ต้องซ่อมแซมทรัพย์สินที่เกิดวินาศภัยให้กลับคืนสู่สภาพดั้งเดิมและจะต้องกระทำให้เสร็จสิ้น โดยสมบูรณ์ และหากผู้รับประกันภัยต้องการจะใช้วิธีกลับคืนสภาพเดิม ผู้รับประกันภัยจะต้องส่ง หนังสือบอกกล่าวแก่ผู้เอาประกันภัยทราบโดยทันทีที่ต้องการจะเลือกวิธีการกลับคืนสภาพเดิม ทรัพย์สินนั้นๆ และถ้ากรมธรรม์ไม่ได้กำหนดระยะเวลาของการบอกกล่าวเอาไว้ ผู้รับประกันภัย ต้องให้เวลาพอสมควรแก่ผู้เอาประกันภัยได้ทราบการบอกกล่าวเสียก่อน และผู้เอาประกันภัยต้อง ให้ความร่วมมือแก่ผู้รับประกันภัยในการที่ผู้รับประกันภัยต้องเข้าไปในทรัพย์สินของผู้เอาประกันภัย เพื่อดำเนินการ reinstatement ด้วย

(2) ผลของการที่ผู้รับประกันภัยเลือกวิธีการกลับคืนสภาพเดิม สัญญา ประกันภัยนั้น ก็จะถือว่าเป็นสัญญาเพื่อการให้กลับคืนสภาพเดิม และมีผลบังคับได้เช่นเดียวกับ สัญญาก่อสร้างอาคาร หรือถ้าเป็นกรณีของสิ่งของเช่นรถยนต์ ก็จะถือว่าเป็นสัญญาเพื่อการซ่อมแซม ดังนั้นถ้าผู้รับประกันภัยไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ ก็ต้องมีความรับผิดชอบในความเสียหายที่ผู้เอา ประกันภัยได้รับจากการกระทำของผู้รับประกันภัยนั้นๆ หรือหากผู้รับประกันภัยเลือกเอาวิธีการ กลับคืนสภาพเดิมนี้อีกแล้ว ต่อมาการทำให้กลับคืนสภาพเดิมมีค่าใช้จ่ายมากกว่าที่ผู้รับประกันภัย คาดคิดไว้ หรือมากกว่าความเสียหายที่ผู้เอาประกันภัยได้รับก็ตาม ผู้รับประกันภัยยังคงต้องผูกพัน ตามสัญญา การทำให้กลับคืนสภาพเดิมที่ตนเป็นฝ่ายเลือกนั้น สำหรับหลักเกณฑ์ที่จะถือว่าผู้รับประกันภัย ใช้สิทธิเลือกวิธีการทำให้กลับคืนสภาพเดิมหรือยังนั้น มีหลักว่าถ้าคู่กรณีตกลงที่จะจ่ายค่าสินไหม ทดแทนกันแล้วแม้ว่าจำนวนเงินที่จะชดใช้ยังตกเถียงกันอยู่ ถือว่าการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็น ที่ตกลงกันแล้วและผู้รับประกันภัยจะกลับมาเลือกการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วยวิธีการทำให้ กลับคืนสภาพเดิมไม่ได้ แต่หากยังไม่มีการตกลงอะไรกันผู้รับประกันภัยยังคงมีสิทธิเลือกวิธีการ ทำให้กลับคืนสภาพเดิมอยู่ แต่การที่ผู้รับประกันภัยเลือกที่จะใช้วิธีการกลับคืนสภาพเดิมนี้นั้น ตาม หลักกฎหมายคอมมอนลอว์แล้วเขามีความผูกพันในการทำให้ทรัพย์สินกลับคืนสู่สภาพเดิมซึ่งศาล ได้วางหลักไว้ว่า เมื่อผู้รับประกันภัยได้ซ่อมแซมทรัพย์สินให้ใหม่ แต่ปรากฏว่ามีขนาดเล็กกว่าเดิม ทำให้มีราคาน้อยกว่าเดิมด้วย ศาลตัดสินให้ผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบในการจ่ายค่าเสียหายให้แก่

ผู้เอาประกันภัยตามราคาที่แตกต่างกันระหว่างของเก่าและของใหม่ ผลจากคดีนี้ทำให้มีการกำหนด ข้อความไว้ในกรมธรรม์ว่า ผู้รับประกันภัยยังคงมีความรับผิดชอบอยู่หากการสร้างใหม่ทำได้ไม่ดีและยัง ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่สามารถคาดเห็นได้ เช่น ความเสียหายในสิทธิการเช่าหรือผลประโยชน์อื่นๆ

(3) กรณีที่การทำให้กลับคืนสภาพเดิมไม่อาจกระทำได้ ถ้าผู้รับประกันภัย ไม่อาจจะทำให้ทรัพย์สินกลับคืนสู่สภาพเดิมได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะมีกฎหมายห้ามไว้ไม่ให้มีการซ่อมแซม หรือสร้างขึ้นใหม่ ความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัยในกรณีนี้จึงต้องคำนึงว่าผู้รับประกันภัยจะมีความผูกพันในสิ่งที่เลือกไปแล้วเพียงใด เรื่องนี้ Bowen L.J. ได้กล่าวไว้ในคดี Anderson v Commercial Ass Co. ว่า หากไม่สามารถปฏิบัติตามความตั้งใจเดิมได้ กล่าวคือ การทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิมไม่สามารถกระทำได้ ผู้รับประกันภัยจะพันหน้าในการทำให้กลับคืนสภาพเดิมไป แต่ยังคงมีหน้าที่จะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยอยู่

(4) หน้าที่ของผู้รับประกันภัยในการทำให้กลับคืนสภาพเดิม เมื่อผู้รับประกันภัย เลือกที่จะใช้วิธีการทำให้กลับคืนสภาพเดิมแล้ว ถือว่ามีหน้าที่จะต้องทำให้ทรัพย์สินกลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม แต่หากทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเสียหายไปบางส่วนผู้รับประกันภัยต้องซ่อมแซมส่วนนั้นๆ ให้กลับมีสภาพดีเหมือนเดิม แต่ไม่จำเป็นที่จะต้องสร้างทรัพย์สินที่เสียหายให้ใหม่ทั้งหมดก็ถือว่าได้ปฏิบัติตามสัญญาแล้ว แต่อย่างไรก็ตามถ้าการสร้างหรือซ่อมแซมขึ้นใหม่นี้กระทำไม่ได้ไม่เท่าที่ควรมีผลให้ทรัพย์สินที่เสียหายมีค่าน้อยลงกว่าเดิม ผู้รับประกันภัยยังมีความรับผิดชอบในความเสียหายจากความบกพร่องของตนอยู่ ความเสียหายเช่นนี้จะรวมถึงความเสียหายในภายหลังเป็นผลมาจากการซ่อมแซมที่บกพร่อง ซึ่งผู้รับประกันภัยสามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การนำของคุณภาพต่ำมาใช้ นอกจากว่าจะมีข้อตกลงกำหนดเอาไว้เป็นอย่างอื่น โดยชัดแจ้ง

2.4.4 หลักการเฉลี่ย⁴⁷ (The Principle of Contribution)

หลักการเฉลี่ยนี้สืบเนื่องมาจากหลักการใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเป็นจริง และหลักการรับช่วงสิทธิในสัญญาประกันวินาศภัยชนิดที่เป็นสัญญาเพื่อการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (Contract of Indemnity) เท่านั้น หลักการเฉลี่ยนี้จะไม่ใช่ในสัญญาเพื่อการใช้จ่ายเงินจำนวนหนึ่ง เช่น สัญญาประกันชีวิต และสัญญาประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากสัญญาเพื่อการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้น ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายที่เขาได้รับจากวินาศภัยตามจำนวนของความเสียหายที่แท้จริงเท่านั้น เขาจะไม่มีโอกาสได้ส่วนเกินหรือได้กำไรจากสัญญาประกันวินาศภัยแต่อย่างใด ไม่ว่าเขาจะเอาประกันภัยเกินมูลค่าของส่วนได้เสีย

⁴⁷ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 110.

ของเขา (Over Insurance) หรือในกรณีที่เอาประกันภัยหลายราย (Double Insurance) ซึ่งมีจำนวนเงินที่เอาประกันภัยตามสัญญาประกันภัยหลายรายเหล่านั้นเกินมูลค่าแห่งความเสียหายที่เขาได้รับ หลักการเจตียนี้เป็นกฎแห่งความเสมอภาคในกฎหมายคอมมอนลอว์ ของอังกฤษซึ่งใช้กับสัญญาประกันภัยทางทะเลมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 และปรากฏหลักการเจตียนี้ในกฎหมายประกันภัยทางทะเล ปี ค.ศ. 1906 ของอังกฤษมาตรา 32 ได้วางหลักเกณฑ์การเจตียนี้อย่างกว้างๆ และในมาตรา 80 ได้บัญญัติถึงวิธีการเจตียนี้อันระหว่างผู้รับประกันภัยด้วยกัน ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้ผู้รับประกันภัยในวัตถุที่เอาประกันภัยอันเดียวกันในการเสี่ยงภัยอันเดียวกัน (ภัยทางทะเล) และในส่วนได้เสียอันเดียวกัน ต้องรับผิดชอบตามส่วนแห่งความเสียหายที่ผู้รับประกันภัยแต่ละคนมีอยู่ตามสัญญาประกันภัยเป็นอัตราส่วน (PRORATA) กับจำนวนเงินที่ตนรับประกันไว้ ในหลักกฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษ ให้สิทธิผู้รับประกันภัยที่จ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยของตนไปเกินอัตราส่วนที่ตนจะต้องจ่ายสำหรับวินาศภัยที่มี ผู้รับประกันภัยรายอื่นได้เช่นเดียวกับการรับช่วงสิทธิ

ท่านลอร์ด แมนฟิลด์ (Lord Mans Field) บิดาแห่งกฎหมายประกันภัย ได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาในคดีระหว่าง Godin v London Association ในปี ค.ศ. 1758 ตอนหนึ่งว่า “ถ้าผู้เอาประกันภัยได้รับค่าสินไหมทดแทนจนเป็นที่พอใจไปจากผู้รับประกันภัยคนหนึ่งแล้ว จึงเป็นความยุติธรรมที่ผู้รับประกันภัยรายอื่นจะต้องจ่ายส่วนเจตียนั้นให้แก่เขา (ผู้รับประกันภัยรายที่จ่ายเงิน) ตามอัตราส่วนของความเสียหายที่เขาเหล่านั้นได้รับประกันภัยไว้”

2.4.5 หลักการรับช่วงสิทธิ⁴⁸ (Principle of Subrogation)

สัญญาประกันภัยเป็นสัญญาเพื่อการชดใช้ค่าเสียหายตามความเป็นจริงเมื่อผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยไปแล้ว ผู้รับประกันภัยย่อมได้สิทธิทุกอย่างที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่ รวมทั้งหลักประกันแห่งนั้นไปทั้งหมด ซึ่งเรียกว่า การรับช่วงสิทธิ (Subrogation) หมายถึง การที่ผู้รับประกันภัยเข้าไปใช้สิทธิทั้งปวงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยแทนจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้รับประกันภัยได้จ่ายไปด้วยอำนาจแห่งกฎหมาย หลักเกณฑ์เรื่องการรับช่วงสิทธินี้ ผู้พิพากษาศาลอังกฤษได้นำมาจากระบบกฎหมายโรมัน ซึ่งใช้บังคับในกฎหมายลักษณะนี้หลายกรณี เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการประกันภัยนั้น ศาลอังกฤษได้นำมาใช้เมื่อต้นศตวรรษที่ 18 และได้ปรับปรุงให้เหมาะสมจนเป็นที่ยอมรับนับถือกันอย่างกว้างขวางในกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ (Common Law) ท่าน Lord Justice Brett ได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาที่มีชื่อเสียงที่สุดคดีหนึ่งของอังกฤษคือ คดีระหว่าง Castellain V. Preston ในปี ค.ศ. 1883 ตอนหนึ่ง

⁴⁸ สิทธิโชค ศรีเจริญ. แหล่งเดิม. หน้า 108-109.

ว่า “การที่บุคคลหนึ่งได้ตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับอีกคนหนึ่งนั้น เขาชอบที่จะได้สิทธิทุกอย่างและทุกวิธีของบุคคลที่เขาได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปนั้น เพื่อป้องกันสิทธิของเขา หรือได้รับชดใช้เงินที่เขาได้จ่ายแทนไปก่อนสำหรับวินาศภัยนั้น และสามารถกล่าวได้ว่า กฎหมายให้สิทธิแก่ผู้รับประกันภัยเข้าไปยื่นในรองเท้าของผู้เอาประกันภัย เพื่อใช้สิทธิที่เกิดขึ้นหรือเป็นผลต่อเนื่องจากการเกิดวินาศภัยนั้น” หลักการรับช่วงสิทธินี้ได้ถูกบัญญัติขึ้น เพื่อให้มีความสัมพันธ์กับหลักการชดใช้ค่าสินไหมตามความเป็นจริง เพื่อให้บุคคลภายนอกผู้ก่อวินาศภัยนั้น ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่ตนได้กระทำขึ้นตามกฎหมายและเพื่อให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยได้รับค่าสินไหมทดแทนไปตามความเสียหายที่แท้จริง เพราะสิทธิดังกล่าวได้รับช่วงไปโดยผู้รับประกันภัยแล้ว ผู้เอาประกันภัยจะเรียกร้องค่าเสียหายจำนวนเดียวกันทั้งจากผู้ก่อวินาศภัยและผู้รับประกันภัยไม่ได้ และไม่ว่ากรณีใดผู้รับประกันภัยจะรับช่วงสิทธิไปเกินกว่าจำนวนที่ตนจ่ายค่าสินไหมทดแทนไปไม่ได้ วินาศภัยที่อยู่ในความรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยนั้น มีทั้งกรณีที่เกิดขึ้นด้วยการกระทำของมนุษย์ และกรณีที่เกิดขึ้นนอกเหนือการกระทำของมนุษย์ เช่น ภูเขาไฟระเบิด แผ่นดินไหว ไฟฟ้า อุทกภัย วัตภัย เหล่านี้เป็นต้น การรับช่วงสิทธิจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเป็นวินาศภัยที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์เท่านั้น และผู้ก่อให้เกิดวินาศภัยนั้นจะต้องไม่ใช่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัย เพราะการที่วินาศภัยเกิดขึ้นด้วยความทุจริตหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยนั้น ถือเป็นภัยในทางศีลธรรม (Moral Hazard) ที่ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัย และการที่จะมีการรับช่วงสิทธิตามสัญญาประกันภัยได้จะต้องเป็นการจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยชนิดที่เป็นสัญญาเพื่อการชดใช้ค่าเสียหายตามความเป็นจริง (Contract of Indemnity) เท่านั้น สัญญาประกันชีวิต สัญญาประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคลอันเป็นการ “ใช้เงินจำนวนหนึ่ง” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 861 ไม่สามารถรับช่วงสิทธิกันได้ เพราะผู้ที่ได้รับความเสียหายจากความตาย หรือ ความพิการ ทูพพลภาพ สูญเสียอวัยวะเหล่านั้น สามารถเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำผิดได้ตามกฎหมายเสมอ และการสูญเสียชีวิตและส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายไม่สามารถตีราคาเป็นเงินได้ ซึ่งไม่ใช่วินาศภัยตามความหมายของมาตรา 869 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีดังกล่าวเห็นได้ว่าหลักการรับช่วงสิทธิกับหลักการจ่ายค่าเสียหายตามความเป็นจริงมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด การที่ผู้รับประกันภัยจะรับช่วงสิทธิจากการจ่ายค่าสินไหมทดแทนของตนได้ การจ่ายค่าสินไหมทดแทนนั้นต้องเป็นการจ่ายเนื่องจากเกิดวินาศภัยที่อยู่ในความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัย แต่ความจริงตนไม่มีความรับผิดชอบเช่นนั้นตามกฎหมาย เช่น ถ้าผู้ฟ้องว่าผู้เอาประกันภัยมีส่วนได้เสียในวัตถุที่เอาประกันภัยในขณะที่เกิดวินาศภัย หรือโดยสำคัญผิดว่ากรรมกรรมประกันภัยมีผลใช้บังคับ ในขณะที่เกิดวินาศภัยก็ดี ผู้รับประกันภัยไม่มีสิทธิรับช่วงสิทธิจาก

ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกฎหมาย นอกจากนี้การจ่ายค่าสินไหมทดแทนโดยไม่มี ความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัย ซึ่งเรียกว่า “Ex Gratoa Payment” ซึ่งหมายถึงการเกิดวินาศภัยนั้น ไม่อยู่ในความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัย แต่ผู้รับประกันภัยมีความเห็นใจในความเสียหายที่เกิดขึ้น กับผู้เอาประกันภัย จึงได้จ่ายเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “สินไหมกรุณา” ให้ผู้เอาประกันภัยรับไป บรรเทาความเสียหายนั้น ผู้รับประกันภัยย่อมไม่ได้รับช่วงสิทธิตามกฎหมาย

การรับช่วงสิทธิจะเกิดขึ้นได้อย่างไรนั้น ตามมาตรา 229 บัญญัติว่า การรับช่วงสิทธิ เกิดขึ้นโดยอำนาจของกฎหมายเท่านั้น แต่ในต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศสได้มีบทบัญญัติใน เรื่องการรับช่วงสิทธิโดยข้อตกลง (Subrogation Conventionnelle) และการรับช่วงสิทธิโดยผลของ กฎหมาย (Subrogation Legal)⁴⁹ อาจารย์ดร.จิต เศรษฐบุตร ได้อธิบายความหมายของการรับช่วงสิทธิว่า “เป็นเรื่องที่มีคนสองคนเป็นเจ้าของหนี้และลูกหนี้กันอยู่ แล้วมีบุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งเรียกว่าบุคคลภายนอก ได้มาใช้หนี้ให้แก่เจ้าหนี้ และโดยผลของกฎหมาย คนที่ใช้หนี้ก็ได้เข้าสวมตำแหน่งเป็นเจ้าหนี้ต่อไป”⁵⁰

2.4.6 หลักสาเหตุใกล้ชิด⁵¹ (Proximate Cause)

หลักกฎหมายโรมันซึ่งผู้พิพากษาของศาลอังกฤษนำมาใช้กันอย่างกว้างขวางใน ศตวรรษที่ 19 จนถือเป็นหลักของกฎหมาย Common Law ก็คือ “Cause Proxima Non Remota Spectatur” ซึ่งหมายความว่า “สาเหตุที่จะนำมาพิจารณาต้องเป็นสาเหตุใกล้ชิด ไม่ไกลออกไป” คำว่า Proximate หมายความว่า ใกล้เคียงหรือใกล้ที่สุด โดยทั่วไปแล้วจะพิจารณาตามความเข้าใจ ของปกติชนโดยคำนึงถึงมาตรฐานของสามัญสำนึก (Commonsense) ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กฎของ สาเหตุใกล้ชิด (The Cause Proxima Rule) นี้ ไม่เพียงแต่ใช้กันในทางกฎหมายทั่วไปเท่านั้น ยังใช้ใน หลักของสัญญาประกันภัยอีกด้วย ใน Marine Insurance Act 1906 มาตรา 55 ของอังกฤษได้บัญญัติ ให้ผู้รับประกันภัยมีความรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายใดๆที่เกิดขึ้นใน ลักษณะใกล้ชิดกับภัยที่ได้รับประกันภัยไว้ แต่ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายใดๆ ซึ่งไม่ได้เกิด อย่างใกล้ชิดกับภัยที่ได้รับประกันภัยไว้ มีคดีที่มีชื่อเสียงมากคดีหนึ่งซึ่งให้ความหมายของหลัก สาเหตุใกล้ชิดไว้อย่างชัดเจน คือ คดีระหว่าง Pawsey and Co V Scottish “สาเหตุใกล้ชิดนั้น หมายถึง การกระทำ ผลที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์อันเดียวกันต่อเนื่องจากจุดเริ่มต้นจนบังเกิดผลของ การนั้น โดยปราศจากการแทรกแซงของกำลังอื่นใดที่เกิดขึ้นใหม่และไม่เกี่ยวกับสาเหตุเดิม” การพิจารณาว่าความเสียหายใดเกิดขึ้นจากสาเหตุใกล้ชิดหรือไม่ เป็นปัญหาในทางปฏิบัติมาก ทั้งนี้

⁴⁹ จุฑามาศ นิสารัตน์. (2533). กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 125.

⁵⁰ ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยประกันภัย. หน้า 184.

⁵¹ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 113-116.

เนื่องจากวินาศภัยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมักจะไม่ได้เกิดจากเหตุการณ์เพียงเหตุเดียว อาจจะมีสาเหตุต่างๆ มาบรรจบกัน หรือลำดับของสาเหตุที่เกิดขึ้นนั้นต่อเนื่องโดยไม่ขาดตอน หรือไม่ถูกขัดขวางด้วยสิ่งอื่นใด นอกจากนี้สิ่งที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ การเกิดภัยนั้นจะต้องอยู่นอกการคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัย

ในคดีระหว่าง *Etherington v Lancashire and Yorkshire Accident Insurance Co.* (1909) ตัดสินว่า ผู้เอาประกันภัยได้รับอุบัติเหตุจากการล่าสัตว์ในป่า ภายหลังเกิดอุบัติเหตุแล้วเขาไม่สามารถเดินได้จึงต้องนอนบนพื้นเปียกจนกระทั่งมีคนมาช่วยเหลือ ต่อมาเขาเป็นปอดบวมและถึงแก่ความตาย กรณีนี้เห็นได้ว่าการเกิดอุบัติเหตุจนกระทั่งเขาเป็นปอดบวมตายเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ขาดตอน เพราะฉะนั้นสาเหตุใกล้ชิดของการตายก็คือการเกิดอุบัติเหตุไม่ใช่โรคปอดบวมในกรณีของการวินิจฉัยสาเหตุใกล้ชิดในกรมธรรม์อภัยภัย มีความยุ่งยากเนื่องจากส่วนมากวินาศภัยเกิดขึ้นจากภัยที่ได้รับการยกเว้น กล่าวคือถ้าวัตถุที่เอาประกันภัยถูกเผาผลาญโดยอัคคีภัยที่เกิดขึ้นจากภัยที่ได้รับการยกเว้น ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัย ก็คือ ภัยที่ได้รับการยกเว้นนั้นเป็นสาเหตุใกล้ชิด (Proximate Cause) หรือเป็นสาเหตุห่างไกล (Remote Cause) ในคดีระหว่าง *Tootal Broadhurst Lee v London and Lancashire Fire Insurance Co.* (1908) ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีแผ่นดินไหวเกิดขึ้นซึ่งเป็นภัยที่ได้รับการยกเว้นตามกรมธรรม์ประกันภัยแล้วในขณะเดียวกันนั้นเกิดไฟไหม้ลุกลามไปยังอาคารหลายหลังเป็นระยะทางห่างจากจุดที่เกิดไฟไหม้มาก ศาลตัดสินว่าการเกิดเหตุแผ่นดินไหวซึ่งเป็นภัยที่ได้รับการยกเว้นนั้นเป็นสาเหตุใกล้ชิด ไม่ใช่สาเหตุห่างไกล ทั้งนี้เนื่องจากไฟไหม้ลุกลามด้วยเหตุธรรมชาติ (โดยลม หรือสิ่งที่ลุกไหม้ได้ตามปกติ) พฤติการณ์ไม่มีสาเหตุแทรกแซงในเหตุที่เกิดขึ้นขาดตอน แต่กลับปรากฏว่าความเสียหายเหล่านั้นเกิดขึ้นจากอัคคีภัยและแผ่นดินไหวมาบรรจบเป็นเหตุการณ์อันเดียวกันจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กล่าวโดยสรุป ก็คือ เมื่อได้เกิดวินาศภัยดังที่รับประกันภัยขึ้นและมีความเสียหายอื่นเกิดขึ้นจากเหตุการณ์อื่นร่วมกับภัยที่ได้รับการประกันภัยไว้ เช่นประกันอัคคีภัยแล้วเกิดไฟไหม้ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย นอกจากนี้ยังมีความเสียหายอันเกิดจากควัน ความร้อนหรือน้ำที่ใช้ในการดับเพลิง ความเสียหายเหล่านี้แม้จะมีภัยที่รับประกันไว้ (The Insured Peril) แต่ถือว่าเป็นสาเหตุใกล้ชิดที่ผู้รับประกันภัยจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วย ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 877(2) ได้บัญญัติให้ผู้รับประกันภัยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความบอบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินซึ่งได้เอาประกันภัยไว้เพราะได้จัดการตามสมควรเพื่อป้องกันความวินาศภัย ซึ่งน่าจะหมายถึงความถึงความเสียหายในสาเหตุใกล้ชิดดังกล่าวมาแล้วข้างต้นด้วย กล่าวคือ มาตรา 877(2) มุ่งถึงความเสียหายที่เกิดแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย เพราะได้จัดการตามสมควร อย่างไรก็ตามเป็นการจัดการตามสมควรนั้น พิจารณาตามความคิดเห็นของวิญญูชนซึ่งอยู่ในภาวะเช่นนั้นเป็นรายๆ ไป เช่น เกิดเพลิงไหม้บ้านอื่นแล้วลุกลาม

มาจะถึงบ้านที่เอาประกันภัย การใช้น้ำฉีดดับไฟที่จะลุกลามไหม้ทรัพย์สินที่เอาประกันอสังหาริมทรัพย์ไว้ แล้วทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไม่ถูกไหม้ไฟ แต่กลับได้รับความเสียหายจากน้ำที่ดับไฟนั้น แม้ผู้เอาประกันภัยจะไม่ได้เอาประกันภัยความเสียหายจากน้ำก็ตาม ผู้รับประกันภัยก็ต้องชำระค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่เกิดจากน้ำ เพราะไฟเป็นสาเหตุใกล้ชิดที่ทำให้เกิดความเสียหายจากน้ำนั่นเอง

โดยหลักของสัญญาประกันภัยแล้ว ภัยที่เกิดขึ้นอันผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบในการจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายนั้น จะต้องเป็นภัยที่ระบุไว้ในสัญญา ปัญหาที่เกิดขึ้นมากคือ ความเสียหายที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากเหตุการณ์หรือภัยที่ทำประกันไว้โดยตรง หากแต่เป็นเหตุการณ์อันใกล้ชิด (Proximate) จะเรียกร้อยค่าเสียหายได้หรือไม่เพียงใด โดยหลักแล้วก็คือว่า ภัยอันถือเป็นเหตุการณ์ใกล้ชิดต่อเนื่องนั้นจะต้องเป็นที่ใกล้ชิดจริงๆ และความเสียหายต้องเป็นผลธรรมดาอันน่าจะเกิดจากภัยนั้น ดังจะเห็นได้จากคำตัดสินของศาลในเรื่องดังกล่าวต่อไปนี้⁵²

(1) ความเสียหายเป็นผลมาจากเหตุการณ์ใกล้ชิดต่อเนื่อง ในคดี *Johnstone V. Scotland's* 1828 สาเหตุเกิดขึ้นจากไฟได้ลุกลามไหม้ผนัง *gable* ของอาคารหลังหนึ่งและอยู่ในลักษณะที่เป็นอันตรายอย่างมาก จนกระทั่งเจ้าหน้าที่แห่งท้องถิ่นสั่งให้รื้อทำลายอาคารนั้น ก่อนการรื้อทำลายจะเสร็จสิ้นลง กำแพงนั้นพังลงมาทับบนอาคารที่อยู่ข้างเคียง ทั้งนี้เป็นเพราะผลมาจากไฟไหม้กำแพงนั้น ศาลตัดสินว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอาคารข้างเคียงหลังนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากอสังหาริมทรัพย์และเจ้าของอาคารก็ได้รับการชดเชยค่าเสียหายตามกรมธรรม์ประกันอสังหาริมทรัพย์รับประกันภัย

(2) ความเสียหายไม่ได้เกิดขึ้นมาจากเหตุการณ์ใกล้ชิดต่อเนื่อง ในคดี *Gaskarth V. Law Union* 1876 มีข้อความว่าหลังจากเพลิงไหม้แล้วซากกำแพงแห่งหนึ่งได้ถูกทิ้งไว้ แม้ว่ากำแพงจะได้รับความเสียหายเนื่องจากไฟ แต่ก็ยังคงตั้งตระหง่านอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาหลายวัน และได้มีพายุรุนแรงเกิดขึ้นและได้พัดเอาซากกำแพงนั้นลงไปทำความเสียหายให้ตึกข้างเคียงนั้นเสียหาย เจ้าของอาคารนั้นได้เรียกร้อยค่าเสียหายตามกรมธรรม์ประกันอสังหาริมทรัพย์รับประกันภัย แต่ศาลตัดสินให้ความเสียหายนั้นไม่ได้ขึ้นเพราะอสังหาริมทรัพย์ แต่เกิดขึ้นเพราะลมพายุที่พัดหลังจากไฟไหม้แล้ว

หลักสาเหตุใกล้ชิด เป็นหลักพื้นฐานของกฎหมายประกันภัย ซึ่งผู้รับประกันภัยจะรับผิดชอบเฉพาะความเสียหายที่เป็นสาเหตุใกล้ชิดจากภัยที่คุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัย ผู้พิพากษาศาลอังกฤษได้นำมาใช้ในศตวรรษที่ 19 โดยนำมาจากหลักกฎหมายโรมันจนกลายเป็นหลักกฎหมาย Common Law หลักที่ว่านี้คือหลัก “Cause Proxima Non Remota Spectatur” ซึ่งหมายความว่า

⁵² สุพรรณิ หมั่นทากร. (2523). ส่วนได้เสียอันอาจเอาประกันภัยได้. หน้า 35-36.

สาเหตุที่นำมาพิจารณาต้องเป็นสาเหตุใกล้ชิดไม่ไกลออกไป ได้มีนักกฎหมายอธิบายลักษณะของสาเหตุใกล้ชิดไว้ว่า ไม่ใช่เหตุแรกหรือเหตุสุดท้ายหรือสาเหตุเดียวของความเสียหาย มันเป็นเหตุที่เด่นชัดหรือมีประสิทธิภาพหรือเป็นเหตุซึ่งบังเกิดผลขึ้น การใช้หลัก Proximate Cause นี้ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกฎหมายประกันภัยทางทะเลและกฎหมายประกันวินาศภัยอื่นๆ เนื่องจากว่าการใช้หลักนี้ถือเอาความเห็นของวิญญูชนเป็นที่ตั้ง ดังนั้นจึงสามารถนำหลักที่ได้พิจารณาในคดีการประกันภัยทางทะเล มาปรับใช้กับการประกันภัยทั่วไปได้ การศึกษาเรื่องสาเหตุใกล้ชิดจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผลประกอบด้วย⁵³

2.5 ความเสี่ยงภัยในภาคเกษตรกรรมไทย

ภาคเกษตรของไทยมีความเสี่ยงสูง ซึ่งอาจจะเกิดจากความไม่แน่นอนในทางการผลิตหรือการตลาด การผลิตในภาคเกษตรของไทยส่วนใหญ่จะพึ่งธรรมชาติเป็นสำคัญ เพราะพื้นที่ชลประทานมีสัดส่วนอยู่เพียงร้อยละ 25 ของพื้นที่เกษตรทั้งหมด นอกจากนี้การจัดการที่ไม่ดี ก่อให้เกิดโรคและศัตรูพืช นอกจากด้านการผลิตแล้วความไม่แน่นอนในภาคเกษตรยังเกิดจากด้านการตลาดมากขึ้น เนื่องจากภาคเกษตรของไทยพึ่งตลาดต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ปัจจัยภายนอกประเทศมีอิทธิพลต่อการเกิดความเสี่ยงของตลาดภายในประเทศมากขึ้นกล่าวคือ ถ้าเกษตรกรรมของโลกได้ผลคืออุปทานของสินค้าเกษตรดังกล่าวจะเพิ่มขึ้น และมีผลทำให้ราคาในตลาดโลกลดลง อันจะมีผลทำให้ราคาสินค้าเกษตรภายในประเทศจะลดลงด้วย ซึ่งเกษตรกรรมจะประสบความเสี่ยงในด้านรายได้และเงินทุนในหลายลักษณะดังนี้⁵⁴

⁵³ ชีระ อยู่ในธรรม. (2533). การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัย. หน้า 31.

⁵⁴ ธรรมนุญ พงษ์ศรีกูร. (2544). เอกสารประกอบการบรรยายเรื่อง “ความเสี่ยงในภาคเกษตรกรรมไทย”. หน้า 3-8.

2.5.1 ความเสี่ยงในด้านการผลิต

ความเสี่ยงในด้านการผลิตเกิดจากสาเหตุหลายประการคือ

2.5.1.1 ความเสี่ยงที่เกิดจากภัยธรรมชาติ

ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นและทำให้พื้นที่เพาะปลูกของไทยเสียหาย ได้แก่ ภัยจากน้ำท่วม ภัยแล้ง ฝนทิ้งช่วง วาตภัยและลูกเห็บ ภัยจากน้ำท่วมก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่พื้นที่เพาะปลูกมากที่สุด โดยเฉพาะในปีการเพาะปลูก 2538/39 และ 2539/40⁵⁵ จะพบว่าตำบลที่ได้รับ ความเสียหายที่เกิดจากภัยน้ำท่วมในปี 2538/39 มีจำนวนถึง 5,293 ตำบล และเกษตรกรที่ได้รับ ความเดือดร้อนเป็นจำนวนถึง 981,070 คน พื้นที่การเกษตรเสียหายถึง 12.4 ล้านไร่ ในจำนวนนี้ เป็นที่นาถึง 10.6 ล้านไร่ ซึ่งเป็นปีที่เกิดจากน้ำท่วมมากที่สุด แต่อย่างไรก็ดีปัญหาจากภัยน้ำท่วมใน ปีต่อๆ มาได้ลดลง ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดพื้นที่เสียหายมากที่สุด ได้แก่ ปีการเพาะปลูก 2535/36 ในปีนี้มีตำบลที่ได้รับความเสียหายถึง 2,174 ตำบล และเกษตรกรเดือดร้อนถึง 463,632 คน⁵⁶ ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดพื้นที่การเกษตรเสียหาย ได้แก่ ภัยจากฝนทิ้งช่วง วาตภัยและลูกเห็บ⁵⁷ ภัยธรรมชาติเหล่านี้จะทำให้เกษตรกรเสี่ยงในด้านเงินทุนและรายได้

2.5.1.2 ความเสี่ยงที่เกิดจากศัตรูพืช

ความเสี่ยงเกิดจากศัตรูพืชเป็นความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดความเสียหายมาก ศัตรูพืชมีมากมายหลายประเภท และที่สำคัญได้แก่ เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล โรคไหม้ หนูและด้กแตน ซึ่งศัตรูพืชเหล่านี้ ก่อความเสียหายมากกว่าล้านไร่ต่อปี

2.5.1.3 ความเสี่ยงที่เกิดจากคุณภาพของปัจจัยการผลิต

ปัจจัยการผลิตที่เกิดปัญหาอยู่เสมอ ได้แก่ ปัญหาคุณภาพปุ๋ย และปุ๋ยปลอม นอกจากนี้เกษตรกรยังต้องรับความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของราคาปัจจัยในการผลิต

⁵⁵ คูรายละเอียดได้ในตารางภาคผนวกที่ 1.4 หน้า 114.

⁵⁶ คูรายละเอียดได้ในตารางภาคผนวกที่ 1.5 หน้า 115.

⁵⁷ คูรายละเอียดได้ในตารางภาคผนวกที่ 1.6 หน้า 116.

2.5.2 ความเสี่ยงด้านการตลาด

การตลาดเกษตรกรรม หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายสินค้าเกษตรจากแหล่งผลิตไปจนถึงมือผู้บริโภคสุดท้าย กิจกรรมเหล่านี้ประกอบด้วยกิจกรรมต่อไปนี้

2.5.2.1 การแลกเปลี่ยน (Exchange) หมายถึงการต่อรองซื้อขายสินค้าเกษตร กิจกรรมนี้จะกำหนดราคาสินค้าในระดับตลาดท้องถิ่น (Local Market) ตลาดรวบรวม (Assembly Market) และตลาดบริโภคสุดท้าย (Terminal Market) ซึ่งราคาในแต่ละระดับจะถูกกำหนดโดยอุปสงค์และอุปทานในตลาดนั้น ถ้าอุปสงค์มากกว่าอุปทานราคาจะอยู่ในระดับสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้าอุปทานมากกว่าอุปสงค์ ราคาจะอยู่ในระดับต่ำ ในทางปฏิบัติอำนาจต่อรองจะมีส่วนกำหนดราคาซื้อขายด้วยระดับราคาในตลาดท้องถิ่นจะเกี่ยวข้องกับราคาสินค้าที่เกษตรกรได้รับและรายได้ของเกษตรกร ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่จะประสบกับความเสถียรระดับราคาต่ำและราคาไม่มีเสถียรภาพ

2.5.2.2 การเคลื่อนย้ายสินค้า ได้แก่ การขนส่งสินค้า (Transportation) การเก็บรักษาสินค้า (Storage) การขนสินค้า (Loading-Unloading) และอัตราดอกเบี้ย (Interest) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับกิจกรรมนี้เรียกว่า ต้นทุนการเปลี่ยนมือ (Transfer Cost) ความเสี่ยงที่เกิดจากกิจกรรมนี้ คือ คุณภาพสินค้า ปริมาณ(น้ำหนักสินค้า) และราคาสินค้าที่ได้รับเมื่อเทียบกับรายจ่าย

2.5.2.3 การแปรรูปสินค้าเกษตร (Processing) สินค้าเกษตรส่วนใหญ่จะต้องมีการแปรรูปก่อนที่จะนำไปบริโภค การแปรรูปอาจจะเป็นการแปรรูปพื้นฐาน เช่น การลดความชื้นและการสีข้าว เป็นต้น และการแปรรูปขั้นสุดท้าย เช่น การตากแห้ง และผลิตเป็นอาหารกระป๋อง เป็นต้น ผู้ทำกิจกรรมในด้านนี้จะประสบกับความเสถียรในด้านราคา คุณภาพ และปริมาณสินค้าเกษตร

2.5.2.4 สิ่งอำนวยความสะดวกในทางการตลาด (Marketing Facility) สิ่งอำนวยความสะดวกในทางการตลาดเกษตรกรรมมีความสำคัญมากในการที่จะทำให้เกิดความยุติธรรมระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย และช่วยขยายขอบเขตตลาดเกษตรกรรมให้กว้างขวางขึ้น ได้แก่ มาตรฐานสินค้าเกษตร ตราชั่ง อุปกรณ์วัดความชื้น ข้อมูลข่าวสารการตลาด และตลาดประเภทต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยตลาด ส่งมอบทันที (Spot Market) ตลาดข้อตกลง (Forward Market) และตลาดซื้อขายล่วงหน้า (Future Market) ความไม่พร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้จะทำให้เกิดความเสถียรในด้านราคา รายได้ของเกษตรกร ความคล่องตัวในการซื้อขาย และคุณภาพสินค้า

ราคาเกษตรกรรมของไทยในปัจจุบันยังมีความเสี่ยงทางการตลาดสูง และสามารถสรุปได้ดังนี้

(1) ความเสี่ยงในราคา

ความเสี่ยงทางราคาประกอบด้วยความเสี่ยงในระดับราคาตกต่ำ และเสถียรภาพของราคา ความเสี่ยงในด้านราคาเกิดจากการขาดข้อมูลข่าวสารทางการตลาดปัจจุบัน (Update Data) ใช้ในการวางแผนการผลิต ทำให้อุปทานมากเกินไป และทำให้ราคาที่เกษตรกรได้รับตกต่ำ นอกจากนี้ปัจจัยภายนอกประเทศยังมีผลต่อระดับราคาในประเทศ เนื่องจากภาคเกษตรไทยพึ่งตลาดต่างประเทศมากขึ้น ส่วนปัญหาราคาที่เสถียรภาพเกิดขึ้นเพราะสินค้าเกษตรต้องผลิตตามฤดูกาล และต้องเก็บเกี่ยวพร้อมกัน ในขณะที่การบริโภคจะต้องบริโภคทั้งปี ทำให้หลังฤดูกาลเก็บเกี่ยว ราคาจะอยู่ในระดับต่ำและราคาจะสูงขึ้นในเวลาต่อมา ปัญหาเสถียรภาพเกิดจากไซโลหรือสภาพที่เก็บรักษาในระดับท้องถิ่นไม่เพียงพอ และขาดการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรไวรัองรับ

(2) ความเสี่ยงในด้านคุณภาพและปริมาณ

การเก็บรักษาสินค้าเกษตรจำเป็นต้องเก็บไว้ในสถานที่สามารถปรับอุณหภูมิให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม มิฉะนั้นแล้วจะเกิดความเสี่ยงในด้านคุณภาพและปริมาณ (น้ำหนัก) ซึ่งจะมีผลต่อราคาและรายได้ของเกษตรกร ปัญหานี้เกิดจากการขาดแคลนไซโล หรือห้องเย็นท้องถิ่น เพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

2.5.3 การจัดการความเสี่ยงภัยทางการเกษตร (Agricultural Risk Management)

ปัญหาทั่วไปของภาคเกษตรในหลายๆ ประเทศ คือ การที่เกษตรกรมีรายได้น้อยกว่าและไม่คงที่แน่นอน เนื่องจากการเกษตรต้องพึ่งพิงปัจจัยทางธรรมชาติอย่างมากโดยเฉพาะภูมิอากาศที่ความแปรปรวนสูง และไม่สามารถควบคุมได้ ทำให้การเพาะปลูกมีความเสี่ยงสูงมากซึ่งอาจแบ่งภัยที่เกษตรกรต้องเผชิญได้ ดังนี้⁵⁸

(1) ภัยธรรมชาติ (Natural Risks) เช่น ภัยแล้ง น้ำท่วม พายุ ลูกเห็บ โรคพืชแมลง และสัตว์ต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจะส่งผลเสียหายต่อผลผลิตทางการเกษตรโดยตรงทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพของสินค้าเกษตรในระหว่างฤดูกาลเพาะปลูก ซึ่งนับเป็นภัยหลักที่เกษตรกรไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อเกษตรกร

⁵⁸ วิจิต หล่อจิระชุมหัด และ วิณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง ข (2544). เอกสารประกอบการบรรยายเรื่อง การจัดการความเสี่ยงกับภัยธรรมชาติโดยการประกันภัยพืชผล. หน้า 3.

(2) ภัยทางสังคม (Social Risks) เช่น การวางเพลิง ขโมย การนัดหยุดงาน การเปลี่ยนโครงสร้างทางสังคม เช่น คนอพยพจากชนบทภาคเกษตรเข้าทำงานในเมือง การขาดแคลนแรงงานภาคเกษตร การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีมีการนำวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในภาคการเกษตรมากขึ้น

(3) ภัยทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Risks) เช่น การเปลี่ยนแปลงของราคาของสินค้าการเกษตรจากตลาดภายในและภายนอกของประเทศ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และต้นทุนปัจจัยการผลิต

ตามหลักสากลของการจัดการความเสี่ยงภัย (Risk Management) จะมีวิธีการที่ช่วยลด หรือขจัดความเสี่ยงภัย โดยพิจารณาเลือกตามความเหมาะสมจากความเป็นไปของการเกิดภัย และความรุนแรงของความเสียหายที่จะเกิดขึ้น คือ

2.5.3.1 การหลีกเลี่ยงภัย (Risk Avoidance) ธุรกิจที่ดีหรือบุคคลธรรมดาที่ดี หากหวาดกลัวการเสี่ยงภัยและความเสียหาย ก็อาจใช้วิธีการหลีกเลี่ยงการเสี่ยงภัยนั้น ดังเช่น ถ้ากลัวไฟไหม้บ้านตนเอง ก็ขายบ้านแล้วไปเช่าบ้านผู้อื่นอยู่ ถ้ากลัวจะขับรถไปชนคนอื่น และเกิดความรับผิดชอบทางแพ่งและทางอาญา ก็ไปเช่ารถคันอื่นพร้อมคนขับ⁵⁹ การที่เกษตรกรหลีกเลี่ยงการเพาะปลูกพืชในพื้นที่ที่มีความแปรปรวนของภูมิอากาศสูง หรือปลูกพืชอื่นที่ทนต่อสภาพภูมิอากาศได้ดีกว่าทดแทน⁶⁰

2.5.3.2 การป้องกันภัย (Risk Prevention) เช่น การสร้างเขื่อนเพื่อป้องกันน้ำท่วม ระบบชลประทาน การเพาะปลูกพืชหมุนเวียน วิธีป้องกันภัยเหล่านี้จะเกิดค่าใช้จ่ายสูงมาก⁶¹

2.5.3.3 การรับความเสี่ยงภัยไว้เอง (Risk Assumption) หมายถึง ผู้เสี่ยงภัยไม่ได้โอนการเสี่ยงภัยไปให้แก่บุคคลอื่น แต่ได้ยอมรับการเสี่ยงภัยและความเสียหายที่จะเกิดขึ้นไว้เอง การเสี่ยงภัยเองอาจจะเกิดขึ้นได้ด้วยเหตุผลหลายประการ อาจเกิดขึ้นจากเจตนา หรืออาจจะเนื่องมาจากความไม่รู้ไม่เข้าใจ หรือเกิดจากการขาดการวางแผนการบริหารการเสี่ยงภัยที่ดี⁶² เช่น เกษตรกรที่ร่ำรวยสามารถสะสมเงินสำรองจากปีที่มีผลผลิตดี เพื่อนำมาชดเชยในปีที่มีผลผลิตเสียหาย

⁵⁹ บุษรา อิงภากรณ์ ก (2546). การประกันภัย. หน้า 19.

⁶⁰ วิจิต หล่อจิระชุนห์กุล และ วิณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง ข เล่มเดิม. หน้า 3.

⁶¹ แหล่งเดิม.

⁶² บุษรา อิงภากรณ์ ก เล่มเดิม. หน้า 18.

(Spread Risk Over Time) เกษตรกรอาจกระจายความเสี่ยงโดยการเพาะปลูกในพื้นที่ต่างๆ หรือเพาะปลูกพืชหลายๆ ชนิด ในพื้นที่เดียวกัน⁶³

2.5.3.4 การโอนความเสี่ยงภัย (Risk Transfer) เช่น การประกันภัย จากหลักการที่ว่า แต่ละบุคคลลดความเสี่ยงโดยการโอนความเสี่ยงมายังสังคม หรือกลุ่มคนในสังคม กล่าวคือคนที่ต้องเผชิญความเสี่ยงเหมือนกันมารวมกลุ่มกัน เนื่องจากแต่ละคนไม่สามารถรับภาระความเสี่ยงทางการเงินจากความเสียหายนั้นโดยลำพังได้ จึงให้กลุ่มคนทั้งหมดช่วยรับภาระจากความเสียหายนี้ร่วมด้วย (Pooling of Risk) เกษตรกรจำนวนมากจ่ายเงินค่าเบี้ยประกันภัยคนละเล็กคนละน้อย สมทบเข้าเงินกองทุน (Common Fund) เพื่อเตรียมไว้จ่ายให้กับเกษตรกรที่โชคร้ายประสบภัยพิบัติทางการเงินอย่างมากซึ่งมีจำนวนน้อยเพียงไม่กี่ราย เนื่องจากความน่าจะเป็นของการเกิดภัยน้อยมาก⁶⁴

2.5.3.5 การหลบเลี่ยงภัย (Evasion) การหลบเลี่ยงไม่ใช่วิธีการที่ดีในการบริหารความเสี่ยง แต่เป็นวิธีการอันหนึ่ง ซึ่งหมายถึงการคาดการณ์ที่จะหลบเลี่ยงไม่ยอมรับผิดชอบ หรือชดใช้ค่าเสียหายในเมื่อเกิดความเสียหายขึ้น วิธีการหลบเลี่ยงความรับผิดชอบอาจทำได้หลายวิธี เช่น การเจรจาต่อรองเพื่อชดใช้ค่าเสียหายเพียงบางส่วนไม่เต็มจำนวน หรือการล้มละลายประเภทล้มแล้วรวบ⁶⁵

2.5.3.6 การลดการเสี่ยงภัย (Reduction) การลดการเสี่ยงภัยอาจกระทำได้ 2 ทางคือ⁶⁶

(1) การป้องกัน (Prevention) หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหาย หรือเกิดการเสี่ยงภัยขึ้น เป็นการกระทำก่อนเกิดเหตุการณ์ เช่น การเปลี่ยนหลังคาบ้านเป็นกระเบื้องแทนไม้ การซ่อมเบรคและเปลี่ยนยางรถใหม่ก่อนเดินทาง เป็นต้น

(2) การปกป้อง (Protection) หมายถึง การกระทำต่างๆ ภายหลังจากที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นแล้ว เพื่อลดความเสียหายให้น้อยลง เช่น การดับเพลิงเมื่อเกิดไฟไหม้ การนำสินค้าที่เปียกน้ำไปผึ่งแดด เป็นต้น

⁶³ วิจิต หล่อจิระชุนห์กุล และ วิณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง ข เล่มเดิม. หน้าเดิม.

⁶⁴ แหล่งเดิม. หน้า 4.

⁶⁵ บุยรา อึ้งภากรณ์ ก หน้าเดิม. หน้า 18.

⁶⁶ แหล่งเดิม.

2.5.3.7 การรวมกลุ่ม (Combination) การรวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อประโยชน์ในการเฉลี่ยความเสี่ยงระหว่างสมาชิกในกลุ่มในรูปแบบต่างๆ เป็นการลดการเสี่ยงภัยให้น้อยลง เช่น การประกันภัยร่วม การค้าประกันร่วม หรือวิธีการของบริษัทจำกัด ซึ่งผู้ถือหุ้นแต่ละคนจำกัดความรับผิดชอบไม่เกินมูลค่าหุ้นที่ตั้งไว้ เป็นต้น⁶⁷

2.5.3.8 การสร้างความเป็นกลาง (Neutralization หรือ Hedging) เป็นวิธีการหนึ่งที่แพร่หลายในวงการธุรกิจ เพื่อลดการเสี่ยงในอนาคต วิธีการนี้ได้แก่ การซื้อขายล่วงหน้า⁶⁸

2.6 กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยงภัย

กลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยงภัย อาจแบ่งได้เป็น 3 ด้านใหญ่ๆ คือ

2.6.1 ยุทธศาสตร์ด้านการผลิต

มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อคุ้มครองปริมาณผลผลิต (Yield Risk) ให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยวิธีการเกษตรแบบผสมผสาน (Farm Type Diversification) ซึ่งเป็นการเพาะปลูกพืชหลายๆ ชนิดร่วมกันและหมุนเวียนกันไป เพื่อป้องกันไม่ให้ดินเสียหายและมีศัตรูพืชได้ง่าย การกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพืชแต่ละชนิด (Zoning) การคัดพันธุ์พืชที่เหมาะสม การจัดการเพาะปลูกสมัยใหม่โดยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาเสริม เป็นต้น

2.6.2 ยุทธศาสตร์ด้านการตลาด

มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อคุ้มครองราคาพืชผลมิให้ตกต่ำเกินไปและให้มีเสถียรภาพ โดยการจัดตั้งตลาดซื้อขายล่วงหน้า (Future or Forward Market) เพื่อลดความเสี่ยงเกี่ยวกับความผันผวนในราคาพืชผล ทำให้ราคาพืชผลมีเสถียรภาพ (Price Stabilization) การจัดตั้งตลาดกลางซื้อขายพืชผล เพื่อป้องกันการผูกขาดในตลาดท้องถิ่นทำให้เกิดราคาอ้างอิงที่เป็นธรรมสำหรับพืชผล การรับจำนำพืชผลเพื่อมิให้อุปทานของพืชผลมากกว่าอุปสงค์ ซึ่งจะป้องกันมิให้ราคาพืชผลตกต่ำจนเกินไป การกำหนดราคาขั้นต่ำของพืชผลเพื่อป้องกันมิให้ราคาพืชผลตกต่ำจนเกินไป เป็นต้น

⁶⁷ บุชรา อิงภากรณ์ ก แหล่งเดิม. หน้า 20.

⁶⁸ แหล่งเดิม. หน้า 21.

2.6.3 ยุทธศาสตร์ด้านการเงิน

มีวัตถุประสงค์หลัก คือคุ้มครองการลงทุนของเกษตรกร โดยการประกันภัยพืชผล เพื่อให้เกษตรกรได้รับเงินชดเชยการลงทุนเมื่อประสบภัยพิบัติ

เมื่อเกิดภัยพิบัติ ไม่ว่าจะด้านการผลิต ด้านการตลาด หรือด้านการเงิน จะเห็นได้ว่า หากเกษตรกรมีการจัดการความเสี่ยงภัยที่ดี โดยมีการประกันภัยพืชผล ความเสียหายจะได้รับการชดเชยในระดับหนึ่ง เป็นการป้องกันมิให้เกิดภาระหนี้สินเพิ่มขึ้น จนมีอาหารรายได้ใหม่มาชดเชยหนี้สินได้⁶⁹

2.7 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตรกร

การจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรกรขึ้นนั้น เป็นแนวคิดที่จะช่วยเหลือเกษตรกรที่ต้องประสบกับภัยทางธรรมชาติอยู่ทุกๆ ปี ทำให้เกษตรกรต้องประสบกับปัญหาทางด้านผลผลิตรายได้ อันส่งผลให้เกิดการขาดทุน ผลผลิตมีปริมาณที่น้อยและไม่มีคุณภาพ ในประเทศต่างๆ ได้มีการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรกรขึ้น โดยมีรูปแบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการ ในการดำเนินงาน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของประเทศนั้นๆ ประเทศไทยก็ได้มีแนวคิดในการที่จะให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรกรขึ้นเหมือนอย่างต่างประเทศ โดยอาศัยแนวคิด หลักเกณฑ์ และวิธีการจากประเทศที่ประสบผลสำเร็จในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรกร มาศึกษาหาแนวทางที่เหมาะสมในการจัดให้มีการนำระบบประกันภัยมาใช้

2.7.1 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตรกรในต่างประเทศ

การประกันพืชผลทางการเกษตรได้มีกันแพร่หลายในประเทศแถบยุโรปตะวันตก เช่น เยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส และประเทศแถบอเมริกาเหนือ ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 ในระยะแรก มีการประกันประเภทเดียว คือ การประกันเฉพาะภัยชนิดใดชนิดหนึ่ง (Specific-risk) เช่น รับประกันภัยจากลูกเห็บ พายุ หรือน้ำท่วม เป็นต้น การประกันภัยประเภทนี้มักจะประสบปัญหาเกี่ยวกับการประเมินค่าสินไหมทดแทน เนื่องจากเป็นการยากที่จะบอกได้ชัดเจนว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากภัยใดจำนวนเท่าไร ดังนั้นในเวลาต่อมาบางประเทศจึงได้ปรับปรุงวิธีการรับประกันเสียใหม่ เป็นการรับประกันรวมหลายชนิด (Combined-risk) โดยให้สัญญารับประกันที่ทำขึ้นแต่ละครั้งคุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นจากหลายๆ ภัย วิธีนี้ทำความสะดวกให้ผู้เอาประกัน เพราะไม่ต้องซื้อ

⁶⁹ วิจิต หล่อจิระชุนห์กุล และ วิณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง ข เล่มเดิม. หน้า 4-5.

กรรมกรรมหลายประเภท อย่างเช่นการประกันภัยเฉพาะชนิดใดชนิดหนึ่ง และยังคงสะดวกต่อผู้รับประกัน ในการประเมินค่าความเสียหายเพื่อจ่ายค่าสินไหมทดแทน เพราะไม่ต้องจำแนกว่าจะต้องชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนสำหรับภัยไหนเป็นจำนวนเท่าไร แต่ในการดำเนินงานรับประกันซึ่งส่วนใหญ่ เป็นบริษัทเอกชนและสมาคมนั้นยังคงประสบปัญหาการประเมินค่าสินไหมทดแทนบ่อยๆ เพราะ บริษัทและสมาคมไม่สามารถจะรับประกันภัยได้หลายชนิดคงรับประกันภัยได้เพียง 2-3 ชนิด เท่านั้น ต่อมารัฐบาลของหลายประเทศได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันพืชผลเพิ่มมากขึ้น เพราะได้สังเกตเห็นแล้วว่าเป็นมาตรการที่ช่วยให้เกษตรกร มีเสถียรภาพในรายได้อย่างแท้จริง และเพื่อ ขจัดปัญหาความสับสนในการประเมินค่าสินไหมทดแทน จึงเห็นว่าควรมีการประกันภัยประเภท ทุกชนิด (All-risk) ที่เป็นภัยธรรมชาติ แต่เนื่องจากการรับประกันประเภทนี้มีการเสี่ยงภัยสูงมาก ซึ่ง จะมีผลให้อัตราเบี้ยประกันอยู่ในระดับสูง อีกทั้งจำเป็นต้องมีสถิติด้านการเกษตรที่ถูกต้องจำนวนมาก และจะต้องมีเงินทุนจำนวนมหาศาล นอกจากนี้ยังเป็นอุปสรรคในการส่งเสริมความสนใจในการซื้อ กรรมกรรมประกันภัยของเกษตรกรอีกด้วย จึงเป็นการยากที่จะประกอบการได้โดยบริษัทเอกชน ฉะนั้นเมื่อรัฐบาลของประเทศใดก็ตามที่มีความประสงค์จะใช้วิธีการรับประกันประเภทนี้เป็น มาตรการในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรของตนแล้ว รัฐบาลก็จำเป็นต้องดำเนินงานเสียเอง โดย จัดสรรงบประมาณขึ้นเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานหรือช่วยจ่ายเบี้ยประกันบางส่วนเพื่อลด อัตราเบี้ยประกันให้ถูกลงจนกระทั่งอยู่ในระดับที่เกษตรกรสามารถชำระได้โดยไม่เดือดร้อน

ในปี พ.ศ. 2482 รัฐบาลของประเทศอเมริกาและญี่ปุ่นได้เริ่มดำเนินงานรับประกัน ประเภทภัยทุกชนิด (All-risk) โดยรัฐบาลของอเมริกาได้ตั้งหน่วยงานขึ้นในกระทรวงเกษตรทำหน้าที่ รับผิดชอบการประกันพืชผลโดยตรงและเรียกหน่วยงานนี้ว่า Federal Crop Insurance Corporation (FCIC) มีทุนดำเนินงานขึ้นต้นจำนวน 100,000,000 ดอลลาร์ ดำเนินงานตามกฎหมายการประกัน พืชผลที่ออกในปี พ.ศ. 2481 (Federal Crop Insurance Act in 1938) ในขั้นแรกได้เลือกรับประกัน ข้าวสาลี แต่เพียงพืชเดียวก่อน ทั้งนี้เนื่องจากว่าข้าวสาลีเป็นพืชที่สำคัญทางเศรษฐกิจมากที่สุดโดย เกษตรกรปลูกกันเกือบทั่วทั้งประเทศ และมีจำนวนผู้ปลูกมากกว่าพืชอื่นๆ การเป็นพืชที่เพาะปลูก กระจัดกระจายทั่วทั้งประเทศและมีจำนวนมากจะทำให้ข้อมูลสถิติต่างๆ ที่เก็บรวบรวมได้ เช่น ความเสียหายจากภัยต่างๆ ผลการเก็บเกี่ยว เป็นต้น เป็นข้อมูลที่ติดตามหลักที่ว่าด้วยเลขจำนวนมาก (law of large number) ข้อมูลจากข้าวสาลีจะช่วยให้สามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงาน ด้านต่างๆ เพื่อเตรียมการรับประกันไปยังพืชชนิดอื่นๆ ต่อไป นอกจากนี้การเลือกรับประกัน ข้าวสาลีเป็นพืชแรกจะช่วยให้การเผยแพร่ การประกันพืชผลไปยังเกษตรกรได้รวดเร็วอีกด้วย ในปี พ.ศ. 2485 ได้เพิ่มรับประกันฝ้าย และหลังจากนั้นก็ได้ขยายไปรับประกันพืชชนิดอื่นๆ ขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นการประกันแบบสมัครใจของเกษตรกรเอง

ส่วนการดำเนินงานของรัฐบาลญี่ปุ่นแตกต่างไปจากของรัฐบาลอเมริกา คือ รัฐบาลญี่ปุ่นใช้วิธีการรับประกันแบบบังคับ (Compulsory) โดยได้ดัดแปลงวิธีการรับประกันมาจากประเทศรัสเซีย ซึ่งมีการประกันแบบบังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2464 การดำเนินงานของญี่ปุ่นเป็นไปตามกฎหมายประกันการเกษตร ซึ่งออกเป็นฉบับที่ 68 ของปี พ.ศ. 2481 (Agricultural Insurance Law (Law No. 68) of 1938) เริ่มรับประกันเฉพาะข้าวและพืชประเภทที่เรียกว่า “มูจิ” (Muji) อันได้แก่ ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ข้าวโอ๊ต ข้าวไรท์

การดำเนินงานรับประกันประเภทรับประกันภัยทุกชนิด (All-risk) ของรัฐบาลอเมริกาและญี่ปุ่นประสบผลสำเร็จด้วยดี แม้ว่าจะทำให้รัฐบาลของประเทศทั้งสองต้องจัดสรรเงินช่วยเหลือทุกๆ ปีก็ตาม แต่ผลประโยชน์ที่ได้รับมีมากกว่า คือเกษตรกรของประเทศทั้งสองมีฐานะการเงินมั่นคง มีมาตรฐานการครองชีพดีขึ้นไม่แพ้บุคคลที่ประกอบอาชีพอื่น ซึ่งผลของการคุ้มครองจากการประกันพืชผลย่อมเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่บันดาลให้เกิดผลเช่นนี้ เนื่องจากความสำเร็จในด้านการดำเนินงานดังกล่าว ทำให้รัฐบาลของประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนาสนใจการประกันพืชผลประเภทรับประกันภัยทุกชนิด (All-risk) ยิ่งขึ้น ในทุกๆ ปี จะมีเจ้าหน้าที่จากประเทศต่างๆ ไปศึกษาและดูงานที่ประเทศทั้งสอง โดยเฉพาะลังกา นอกจากนี้จะส่งเจ้าหน้าที่ไปศึกษาดูงานด้านนี้แล้ว ยังได้ขอให้ ดร. พี. เค. เรย์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านประกันการเกษตรขององค์การ F.A.O มาเป็นผู้แทนแนะนำและวางแผนการประกันพืชผลอีกด้วย และในปี พ.ศ. 2501 ศรีลังกาจึงได้เริ่มรับประกันข้าวขึ้นเป็นอันดับแรก

ส่วนประเทศอื่นๆ เช่น ประเทศแคนาดาได้เริ่มรับประกันภัยทุกชนิด (All-risk) ในปี พ.ศ. 2503 โดยได้ปรับปรุงวิธีดำเนินงานมาจากอเมริกา ในปี พ.ศ. 2508 ฝรั่งเศสได้เริ่มรับประกันประเภทนี้ขึ้นบ้าง และในปี พ.ศ. 2509 สหภาพอัฟริกาใต้ได้เริ่มรับประกันโดยเริ่มรับประกัน ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง และผลไม้

นอกจากประเทศดังกล่าวแล้ว มีประเทศอื่นๆ อีกจำนวนมาก ได้จัดให้มีการประกันพืชผลสำหรับเกษตรกรและมีอยู่ไม่น้อยที่กำลังสนใจจะจัดให้มีขึ้น ประเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นประเทศแถบเอเชียซึ่งได้เคยส่งเจ้าหน้าที่ไปศึกษาดูงานประกันพืชผลในประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น อินเดีย ปากีสถาน พม่า เกาหลีใต้ ไต้หวัน ฟิลิปปินส์ เป็นต้น⁷⁰

⁷⁰ บุรธา อิงภากรณ์ ข (2516). การประกันภัยพืชผล. หน้า 34-36.

2.7.2 แนวคิดของการประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทย

สำนักงานประกันภัย (ปัจจุบัน คือ กรมการประกันภัย) ได้เริ่มสนใจแผนงานการประกันภัยพืชผลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 และได้มีหนังสือขอความร่วมมือจากสถานทูตของประเทศต่างๆ ให้ส่งเอกสารเกี่ยวกับเรื่องการประกันภัยพืชผลมาให้สำนักงานประกันภัย จากผลการศึกษาเอกสารของหลายประเทศได้ทราบวิธีการประกันภัยพืชผลและหาช่องทางในการที่จะจัดให้มีขึ้นในประเทศไทยเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งกรมส่งเสริมการเกษตรได้ริเริ่มโครงการทดลองนำร่องในปี พ.ศ. 2521 โดยมีกรมการประกันภัยคอยให้ความช่วยเหลือแนะนำบริษัทประกันภัยให้เข้าร่วมโครงการ

โครงการทดลองนำร่องเพื่อทำการประกันภัยพืชผลเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2521 ณ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา โครงการนี้กรมส่งเสริมการเกษตรได้รับการสนับสนุนจากประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน เป็นการผนวกการประกันภัยเข้ากับการให้สินเชื่อระยะสั้นโดยธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรดำเนินงานจนถึงปี พ.ศ. 2524

ข้อจำกัดที่พบในช่วงนี้ คือ ความยุ่งยากในการดำเนินการโดยเฉพาะวิธีการประเมินความเสียหายบุคลากรในการดำเนินการ ทั้งในส่วนของกรมส่งเสริมการเกษตร ธ.ก.ส. และบริษัทประกันภัยในการดำเนินการเป็นภาระที่หนักสำหรับบริษัทประกันภัย ประกอบกับเกษตรกรส่วนใหญ่มีฐานะยากจน และบางส่วนไม่เคยประสบภัยมาก่อนจึงคิดว่าถ้าไม่เกิดความเสียหายก็จะไม่คุ้มกับเบี้ยประกันภัยที่เสียไป นอกจากนี้แล้วจากการติดตามการประกันภัยในโครงการดังกล่าวยังพบว่าเกษตรกรร้อยละ 50 เห็นว่าโครงการนี้ดีด้วยเหตุผลที่ว่าเพราะได้เงินกู้ ซึ่งเป็นการสนับสนุนว่าเกษตรกรอาจเข้าร่วมโครงการโดยมิได้พิจารณาถึงหลักพื้นฐานของการประกันภัย ในด้านบริษัทประกันภัยยังไม่มีสิ่งจูงใจให้ดำเนินการต่อเนื่องเมื่อสิ้นสุดโครงการฯ เนื่องจากบริษัทซึ่งบดำเนินการสูงทำให้ต้องขาดทุน และขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญ ในการประเมินความเสียหายต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ของกรมส่งเสริมการเกษตร ซึ่งมีภาระงานล้นมืออยู่แล้ว

ต่อมาในปี 2525-2527 กรมส่งเสริมการเกษตรก็เสนอโครงการประกันภัยพืชผลได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นเงิน 1 ล้านบาท เพื่อดำเนินการในช่วงเวลา 3 ปี ทำการประกันภัยพืช 3 ชนิด ประกอบด้วย ฝ้าย ข้าวโพด และถั่วเหลือง ในพื้นที่จังหวัด นครราชสีมา ลพบุรี เพชรบูรณ์ นครสวรรค์ เลย และสุโขทัย โดยมีองค์กรหลักในการดำเนินงาน คือ กรมส่งเสริมการเกษตร ธ.ก.ส ธนาคารกรุงไทย และบริษัทประกันภัย 31 บริษัท

อุปสรรคที่พบบางประการยังคงเป็นลักษณะเดียวกันกับการดำเนินงานระหว่างปี พ.ศ. 2521-2524 ณ จังหวัดนครราชสีมา ได้ติดตามการประกันภัยฝ้ายที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา พบว่าเกษตรกรร้อยละ 86 พอใจโครงการนี้ เนื่องจากได้รับสินเชื่อ และเกษตรกร

ร้อยละ 14 ไม่พอใจโครงการนี้ จะเห็นได้ว่า เกษตรกรเข้าร่วมโครงการและพอใจการดำเนินงานของโครงการโดยมิได้มาจากพื้นฐานของหลักการประกันภัย อย่างไรก็ตาม เฉพาะในส่วนของความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลนั้น เกษตรกรผู้เอาประกันภัยในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา (เกษตรกรที่เคยเข้าร่วมโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2521-2524) มีความเข้าใจในเรื่องนี้ดีกว่าเกษตรกรผู้เอาประกันภัยในเขตอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ ถึงกระนั้นก็ตีเห็นว่า ความไม่เข้าใจในหลักประกันภัย ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในรายละเอียดต่างๆ ระหว่างเกษตรกร และบริษัทประกันภัย อันนำมาสู่ความขัดแย้ง การดำเนินงานต่างๆ ในระยะนั้นเป็นไปอย่างค่อนข้างล่าช้า เนื่องจากการขาดแคลนเจ้าหน้าที่ เงินงบประมาณในการดำเนินงาน และขั้นตอนการดำเนินงานจึงไม่ทันต่อการตอบสนองความจำเป็นของเกษตรกรที่ได้รับความเสียหาย นอกจากนี้แล้วเบี้ยประกันภัยยังค่อนข้างสูง แต่ก็ไม่พอเพียงต่อการดำเนินงานและจ่ายค่าสินไหมทดแทน

ในปี พ.ศ. 2526 ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลอีกในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา และอำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อจากนั้นมาก็ยังมีการประกันภัยพืชผลอยู่บ้างแต่ก็เป็นเพียงส่วนน้อย บริษัทประกันภัยส่วนมากไม่ได้จัดบริการในส่วนนี้ เนื่องจากไม่คุ้มการลงทุน เกษตรกรเอาประกันภัยน้อยทำให้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่อรายสูง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2531 บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนได้เข้ามามีบทบาทในการประกันภัยพืชผล ทั้งนี้เนื่องมาจากโครงการเกษตรแบบครบวงจรที่บริษัทนำมาดำเนินการ และเผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 ประสบปัญหาในกรณีที่เกิดความเสียหายของผลผลิตของเกษตรกรอันเนื่องมาจากภัยธรรมชาติ โดยเฉพาะภัยแล้งและอุทกภัย บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์จึงร่วมกับบริษัทกรุงเทพประกันภัย บริษัททอแคนย์ประกันภัย และบริษัทไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัย เพิ่มการประกันภัยผลผลิตเข้าไปในโครงการเกษตรแบบครบวงจร โดยอาศัยรูปแบบของ Contract Farming ร่วมกับการประกันภัยพืชผล แหล่งสินเชื่อที่เข้าร่วมในโครงการนี้ประกอบด้วย ธ.ก.ส. และธนาคารกรุงเทพ

แม้จะพยายามแก้ไขข้อจำกัดต่างๆ ในการดำเนินงานดังกล่าวแล้วก็ตาม ก็ยังพบอุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะต้นทุนการดำเนินงานที่สูงแต่ไม่สามารถเก็บเบี้ยประกันภัยจากเกษตรกรในอัตราที่คุ้มทุนได้ จึงไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายและสิ่งที่ยังคงเป็นปัญหาสำคัญคือ เกษตรกรขาดความรู้และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผล บริษัทประกันภัยยังขาดข้อมูลที่จำเป็นในการดำเนินงานประกันภัยพืชผล โดยเฉพาะในเรื่องการประเมินผลความเสียหาย การกำหนดวงเงินคุ้มครอง นอกจากนี้แล้วยังประสบปัญหาในเรื่องของการประสานงานและ

ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ขาดหน่วยงานหลักในการประสานงานและรับผิดชอบโดยตรง⁷¹

การประกันภัยพืชผลเป็นการประกันภัยที่เพิ่งเริ่มต้นขึ้นในประเทศไทยเมื่อปี 2521 นี้เอง ในประเทศที่พัฒนาแล้วการประกันภัยพืชผลได้มีมาว่าครึ่งศตวรรษแล้ว โดยรัฐบาลของประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่ ถือเป็นเรื่องสำคัญในการส่งเสริมการเกษตรของชาติ สำหรับประเทศไทยปรากฏว่ากรมส่งเสริมการเกษตรได้เริ่มโครงการปลูกฝ้ายทดลองขึ้นที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ด้วยความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญชาวเยอรมัน และได้มีการขอสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ แต่ธนาคารพาณิชย์ไม่อาจให้สินเชื่อได้ เพราะเกษตรกรไม่มีหลักทรัพย์ในการขอสินเชื่อ คณะผู้ดำเนินการโครงการจึงได้หารือมายังสำนักงานประกันภัยโดยสำนักงานประกันภัยได้ริเริ่มจัดให้มีการประกันภัยพืชผลขึ้น และใช้กรมธรรม์ประกันภัยพืชผลเป็นหลักประกันสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ โดยมีบริษัทประกันภัยจำนวน 13 บริษัทเป็นผู้รับประกันภัย คิดเบี้ยประกันภัยไร่ละ 50 บาท ความคุ้มครองไม่เกิน 1,400 บาท โดยจะชดเชยความเสียหายไม่เกิน 1,200 บาท (ความรับผิดชอบส่วนแรกของผู้เอาประกันภัย 200 บาท) สำหรับภัยที่ให้ความคุ้มครองคือ ภัยจากฝนแล้ง ลูกเห็บตก พายุ นำท่วม และภัยธรรมชาติอื่นๆ ส่วนภัยที่ยกเว้นไม่ให้ความคุ้มครอง เช่น ภัยจากอาวุธปรมาณู การแผ่รังสี หรือการกระทบกับกัมมันตภาพรังสีจากเชื้อเพลิงปรมาณู เป็นต้น⁷²

2.8 ประโยชน์ของการประกันภัยพืชผล

เนื่องจากการประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ เป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้เพื่อบรรเทาความเสียหายอันเนื่องมาจากภัยธรรมชาติ โดยการจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายให้แก่เกษตรกร Ray (1985) และ Yamauchi (1980) ได้ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้มาจากการประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ ดังนี้คือ⁷³

(1) การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ นอกจากจะสามารถปกป้องเกษตรกรจากการสูญเสียเนื่องจากประสบภัย เพราะได้รับเงินชดเชยค่าเสียหายแล้ว ยังส่งผลไปถึงการลดปัญหาการว่างงานและการทำงานไม่เต็มทีของเกษตรกรซึ่งเป็นการช่วยลดการอพยพของครอบครัวเกษตรกรจากชนบทเข้าสู่เมือง

⁷¹ พนิต เข้มทอง และคณะ. (2537). การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ (รายงานการวิจัย). หน้า 13-15.

⁷² กรมการประกันภัย. (2541). สารานุกรมเกี่ยวกับการประกันภัยเบ็ดเตล็ด. หน้า 20.

⁷³ พนิต เข้มทอง และคณะ. เล่มเดิม. หน้า 6-7.

(2) การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ มีส่วนช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต เพราะในโครงการประกันภัยจะต้องมีมาตรการเสริมที่มีส่วนช่วยป้องกันความเสียหายจากภัยธรรมชาติ

(3) การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ ให้ความสำคัญต่อหลักการช่วยเหลือตนเองและให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างกลุ่มเกษตรกร ซึ่งจะเป็นการช่วยสนับสนุนให้เกษตรกรเห็นความสำคัญในหลักการนี้ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ต่อไป

(4) การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์ เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาระบบการช่วยเหลือและร่วมมือกัน โดยวิธีการรวมกลุ่ม การเรียไร แจกจ่าย และการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารทางสถิติ ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการปกครองและการรวมกลุ่มอันจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาการปกครองทั่วไปของประเทศ

ประโยชน์ของการประกันภัยพืชผล มีอยู่ด้วยกัน 7 ประการ ดังนี้คือ⁷⁴

(1) ช่วยให้เกษตรกรมีเสถียรภาพด้านรายได้ อาชีพเกษตรกรเป็นอาชีพที่ต้องเผชิญอยู่กับความเสี่ยงตลอดเวลา เกษตรกรได้ลงทุนทั้งร่างกายและทรัพย์สินเพื่อหวังมีรายได้เมื่อสิ้นฤดูเก็บเกี่ยว บางคนต้องกู้เงินมาลงทุนในการเพาะปลูกและสัญญาจะจำขายเมื่อตนขายผลิตผลแล้ว เกษตรกรต่างๆ ไปมีรายได้ส่วนใหญ่จากกิจการในไร่นาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงมีความหวังอยู่กับผลิตผลในไร่นา เพื่อเป็นรายได้ที่จะนำไปชำระหนี้และจัดหาปัจจัยในการครองชีพ เกษตรกรต่างๆ ไปจึงมีรายได้ไม่แน่นอนและมีมาตรฐานครองชีพอยู่ในระดับต่ำ การประกันพืชผลจะช่วยลดความไม่แน่นอนในด้านรายได้ของเกษตรกรโดยการประกันผลได้ขั้นต่ำในการลงแรงลงทุน เกษตรกรผู้เอาประกันจะได้รับชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดจากภัยธรรมชาติต่างๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้รายได้ของเกษตรกรมีเสถียรภาพดียิ่งขึ้น

(2) ช่วยให้เกษตรกรมีเครดิตในการกู้เงินดีขึ้น สินเชื่อเพื่อการเกษตรมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับเกษตรกรผู้มีเงินทุนน้อยและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเกษตรกรที่มีความตั้งใจจะขยายกิจการการเกษตรเพื่อการค้า การประกันพืชผลจะช่วยให้ธนาคารและผู้ให้กู้ทั้งหลายยินดีให้เกษตรกรทำการกู้มากขึ้น เนื่องจากมีความมั่นใจว่าจะได้รับการชำระเงินกู้คืนเมื่อสิ้นฤดูกาลเพาะปลูก เพราะถึงแม้ว่าเกษตรกรต้องเผชิญกับการสูญเสียผลิตผลจากภัยธรรมชาติ ก็ยังคงมีรายได้จากการประกันพืชผล มาชำระหนี้คืนได้

⁷⁴ บุรธา อิงภากรณ์ ข เล่มเดิม. หน้า 36-38.

(3) ช่วยเพิ่มผลผลิตและรายได้ของเกษตรกร การประกันพืชผลจะช่วยกระตุ้นให้เกษตรกรมีกำลังใจในการที่จะปรับปรุงกิจการฟาร์มของตนอยู่เสมอ พยายามแสวงหาเทคนิค และใช้วิชาการเกษตรแผนใหม่เข้าช่วยในการทำการเพาะปลูกโดยยินดีที่จะใช้น้ำยากำจัดศัตรูพืช และลงทุนขยายกิจการของตนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพราะเกษตรกรทราบว่า จะได้ผลคุ้มค่ากับการลงทุนนั้นๆ โดยไม่ต้องเสี่ยงกับการหมดเนื้อหมดตัวเมื่อเกิดภัยธรรมชาติ ดังนั้นการประกันพืชผลจึงเป็นวิธีการที่ช่วยกระตุ้นให้เกษตรกรกล้าลงทุนปรับปรุงกิจการการเกษตรของตนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้ผลผลิตสูงขึ้นจะเป็นการเพิ่มรายได้อัตราของตนให้สูงขึ้นด้วย

(4) ช่วยในการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในระยะที่ประเทศกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เสถียรภาพของรายได้ของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งการรักษาเสถียรภาพของรายได้เป็นเป้าหมายหนึ่งของการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ประเทศกำลังพัฒนาซึ่งมีรายได้ส่วนใหญ่จากการส่งออกสินค้าเกษตรต่างก็ฝากรอบตัวไว้กับธรรมชาติรายได้จึงไม่มั่นคง แต่การประกันพืชผลจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ เมื่อเกษตรกรมีเสถียรภาพของรายได้ดียอมทำให้อำนาจซื้อ (Purchasing Power) คงเส้นคงวามากขึ้น ก็จะทำให้อัตราการซื้อขายหมุนเวียนเศรษฐกิจดีขึ้น กิจการอย่างอื่นนอกเหนือจากการเกษตร เช่น การอุตสาหกรรม สาธารณูปโภค การคมนาคม การศึกษาค้นคว้าวิจัย เป็นต้น ก็จะดีขึ้นตามลำดับ

(5) ช่วยรักษาระดับราคาสินค้าเกษตรให้มีเสถียรภาพ การรับประกันผลผลิตในกรณีที่อนุญาตให้มีการชำระเบี้ยประกันและการชดเชยค่าเสียหายเป็นผลผลิตได้ จะก่อให้เกิดการสะสมกองทุนสำรองพืชผลขึ้นอันจะเป็นแหล่งสะสมพืชผลนั้น เมื่อเกษตรกรชำระเบี้ยประกันเป็นพืชแล้วผลผลิตของเกษตรกรส่วนหนึ่งจะไปสะสมอยู่ในกองทุน ทำให้ผลผลิตในมือของเกษตรกรและตลาดมีน้อยลง ถ้าในปีใดเกษตรกรได้รับผลผลิตสูง การชดเชยค่าเสียหายต่ำ กองทุนสะสมก็จะมามากและจะเก็บไว้เป็นทุนสำรองชดเชยค่าเสียหายในปีต่อไป ซึ่งจะเป็นการลด Supply ในตลาดลงและจะทำให้ราคาสินค้าของเกษตรกรในตลาดไม่ตกต่ำ ในทางตรงข้ามถ้าปีใดเกษตรกรผลิตได้ในอัตราต่ำแทนที่ราคาจะสูงหรือเกิดการขาดสน พืชผลที่อยู่ในกองทุนสะสมก็จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้เช่นกัน คือพืชผลที่ถูกเก็บไว้หรือเหลือจากการชดเชยค่าเสียหายจะถูกนำมาชดเชยความเสียหายให้แก่เกษตรกรหรือถูกนำออกจำหน่ายในตลาดทำให้ราคาสินค้าชนิดนั้นๆ ไม่สูง ซึ่งเป็นการช่วยให้ประชาชนผู้บริโภคไม่เดือดร้อน

(6) ช่วยลดภาระด้านการช่วยเหลือของรัฐบาล การประกันผลผลิตจะช่วยลดภาระการช่วยเหลือของรัฐบาลได้มาก กล่าวคือปกติเมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้นกับพืชผลที่เกษตรกรเพาะปลูกไว้ ถ้าไม่มีการประกัน พืชผลไว้ ก็จะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะได้ให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่ได้รับภัยพิบัตินั้นๆ ซึ่งงบประมาณที่รัฐต้องใช้ในการกิจการปีหนึ่งๆ มีอยู่จำนวนไม่น้อย ตรงกันข้ามกับ

ที่มีการประกันพืชผลไว้ เมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้นกับผลผลิตของเกษตรกรรายใดเกษตรกรรายนั้นก็จะได้ รับการชดเชยค่าเสียหายจากผู้รับประกัน รัฐบาลอาจให้ความช่วยเหลือบ้างในกรณีที่เกิดการเสียหาย มากๆ จนทุนสำรองที่สะสมไว้ไม่พอชดเชยความเสียหาย รัฐก็อาจจะให้ความช่วยเหลือเฉพาะในส่วน ที่ขาดอยู่เท่านั้นเอง

(7) ช่วยในด้านการปกครอง เกษตรกรเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทย การประกันพืชผลทำให้ประชาชนมีรายได้มั่นคง ถึงแม้ว่าจะเกิดภัยพิบัติกับพืชผลของเกษตรกรก็ไม่ ทำให้รายได้ขั้นต่ำของเกษตรกรลดลง มาตรฐานการครองชีพของประชาชนก็ไม่ลดลงไม่ก่อให้เกิด ความยุ่งยากในการปกครอง เพราะประชาชนไม่ขัดสน อาชีพในทางทุจริต เช่น ลักเล็กขโมยน้อย ก็จะลดลงหรือไม่มีเลย เพราะประชาชนไม่ประสบปัญหาการขาดแคลน จึงทำให้ง่ายต่อการปกครอง ประเทศ

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตรในต่างประเทศ เปรียบเทียบกับประเทศไทย

ในต่างประเทศนั้นได้เห็นถึงความสำคัญของการที่จะบรรเทาความเสียหายที่เกษตรกรได้รับจากการที่ได้ประสบกับภัยทางธรรมชาติต่างๆ รวมทั้งภัยที่เกิดจากสัตว์ ศัตรูพืช และโรคพืช เป็นต้น อันส่งผลต่อพืชผลทางเกษตร ทำให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เกษตรกรไม่มีรายได้เพียงพอต่อการประกอบอาชีพและดำรงชีพ โดยการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติและได้มีการปรับปรุงความมั่นคงทางเศรษฐศาสตร์ทางการเกษตรเข้าสู่ระบบการประกันภัยทางการเกษตร

3.1 การประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักกฎหมายต่างประเทศ

ในประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา และญี่ปุ่น ได้มีการจัดทำกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรจากการที่ได้ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้งภัยที่เกิดจากสัตว์ ศัตรูพืช และโรคพืช เพื่อเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เกษตรกรซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา และญี่ปุ่นได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรไว้ดังนี้

3.1.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

พระราชบัญญัติประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธรัฐพืช (แก้ไขเพิ่มเติม) มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรดังนี้

3.1.1.1 การเสนอการประกันภัย

สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ต้องจัดหาข้อมูลทางสถิติที่เพียงพอเกี่ยวกับผลิตผลทางการเกษตรที่จะทำการประกันภัย ซึ่งได้ถูกปรับให้เหมาะสมกับผลิตภัณ์ทางการเกษตรที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลทางด้านพืชผลเกษตรหรือพื้นที่การเพาะปลูก เพื่อให้ทราบว่ามีพืชชนิดใดมีความเสี่ยงสูงต่ำเพียงใด พื้นที่เพาะปลูกแต่ละพื้นที่มีความเสี่ยงสูงต่ำเพียงใด ซึ่งการทราบข้อมูลที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์ต่อการนำมาทำเป็นสถิติและจะส่งผลมายังการคำนวณเบี้ยประกันภัยที่จะกำหนดแก่เกษตรกร ในการเสนอการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.1.1.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

พืชผลเกษตรที่รับประกันภัย สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้
- (4) พืชผลเกษตรอื่น(โดยได้รับอนุมัติจากสมาคม)

3.1.1.3 รูปแบบการประกันภัย

การรับประกันภัยพืชผลเกษตรของสหรัฐอเมริกา จะเป็นการประกันแบบสมัครใจทั้งนี้เพื่อให้เกษตรกรมีการประกันภัยขั้นต่ำโดยที่รัฐบาลจะมีการจัดสรรเงินสนับสนุนบางส่วนมาเข้ากองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่ำลง

3.1.1.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

(1) ผู้รับประกันภัย
ผู้รับประกันภัย จะประกอบด้วยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรและบริษัทรับประกันภัยภายใต้โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

(2) ผู้เอาประกันภัย
ผู้เอาประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรที่ได้รับการรับรองโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร เพื่อจัดการคุ้มครองการประกันภัยสู่เกษตรกร

(3) ผู้รับประกันภัย
ผู้รับประกันภัย ผู้บริหารสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรจะจัดให้ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัยแจ้งเกี่ยวกับ ชื่อผู้รับประกันภัย หรือการเข้าถึงสิทธิในการรับประกันภัยภายในเวลาและวิธีการที่กำหนด

3.1.1.5 การคุ้มครอง

การรับประกันภัยพืชผลเกษตร จะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับความเสียหายของพืชอันเนื่องมาจากภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอื่นๆ แต่การประกันภัยจะไม่คุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากความประมาท หรือการทุจริตต่อหน้าที่ของเกษตรกร หรือความผิดพลาดของเกษตรกรในการหว่านเมล็ดพืชหรือความผิดพลาดของเกษตรกรซึ่งถูกพิจารณาโดยรัฐมนตรีการเกษตร

3.1.1.6 จำนวนของการคุ้มครอง

(1) ในปี 1995 ถึงปี 1998 การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกร 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 60% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคม

(2) ในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกรที่ 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 55% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคม

3.1.1.7 เบี้ยประกันภัย

สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่าหรือเกินกว่าที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราเบี้ยประกันภัยในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1998 และไม่ต่ำกว่าหรือเกินกว่าที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราเบี้ยประกันภัย ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1998

3.1.1.8 บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษค่าปรับในทางแพ่งไว้ไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์⁷¹ ต่อบุคคลและนิติบุคคลที่แจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จออกจากการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การจัดซื้อหรือการได้รับความช่วยเหลือทางด้านการประกันภัยเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือหลังจากได้รับผลกำไรเป็นระยะเวลาไม่เกิน 10 ปี ส่วนในเรื่องการกำหนดโทษนั้นสมาคมจะพิจารณาถึงลักษณะความรุนแรงในด้านการกระทำผิด

3.1.2 ประเทศแคนาดา

การประกันภัยพืชผลเกษตร ตามโครงการที่จัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญดังนี้

3.1.2.1 การเสนอการประกันภัย

กรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย จะดำเนินการรับประกันภัยพืชผลเกษตรให้กับเกษตรกร โดยแบ่งเป็นพืชแต่ละชนิดและมีรายละเอียดของการรับประกันภัยพืชผลเกษตรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์ โดยในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรจะใช้ข้อมูลทางสถิติทางด้านผลผลิตในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการรับประกันซึ่งกรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย จะพิจารณาจากประวัติการได้ผลผลิตของเกษตรกรผู้เอาประกันในระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา ในกรณีที่ประวัติผลผลิตดังกล่าวไม่ถูกระบุไว้ ก็จะใช้ค่าโดยเฉลี่ยจาก

⁷¹ ค่าเงินบาทต่อดอลลาร์ ณ วันที่ 5 เมษายน 2549 เท่ากับ 38.35 บาทต่อดอลลาร์

โรงงานเป็นตัวบ่งถึงประวัตินผลิตดังกล่าวของเกษตรกรผู้เอาประกันภัย และความเสียหายที่เกษตรกรได้รับจะต้องเกิดจากภัยธรรมชาติ หรือภัยอื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้

3.1.2.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

พืชผลเกษตรที่รับประกันภัย กรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้

3.1.2.3 รูปแบบการประกันภัย

การประกันภัยพืชผลเกษตรของแคนาดา เป็นการประกันแบบสมัครใจ โดยที่เกษตรกรสามารถที่จะเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ และเข้ามาทำสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตรกับกรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย ในการนี้รัฐบาลจะมีการจัดสรรเงินสนับสนุนบางส่วน เพื่อให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการในการจ่ายเงินสะสมเบี้ยประกันภัยและจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราที่ต่ำลง

3.1.2.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

- (1) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย จะเป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยกรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย

- (2) ผู้เอาประกันภัย

ผู้เอาประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรซึ่งเป็นเจ้าของและจัดการดูแลฟาร์ม และเกษตรกรซึ่งเป็นผู้เช่าและจัดการฟาร์มโดยที่มิได้เป็นเจ้าของ สามารถที่จะทำการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

- (3) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรผู้เอาประกันภัยและบุคคลอื่นนอกจากเกษตรกรผู้เอาประกันภัยพืชผลเกษตร ก็สามารถมีส่วนร่วมได้เสียในพืชผลเกษตรที่ประกันภัยไว้ได้ โดยได้รับค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดกับพืชผลเกษตร หากได้มีการกำหนดส่วนของสิทธิในการเรียกค่าทดแทนความเสียหายภายใต้สัญญาประกันภัยตามแบบฟอร์มที่จัดทำขึ้น และได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย

3.1.2.5 การคุ้มครอง

การประกันภัยพืชผลเกษตร จะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับความเสียหายของพืชอันเนื่องมาจาก ภัยธรรมชาติต่างๆ ภัยจากสัตว์ ภัยจากแมลง โรคพืช ตามที่กำหนดไว้ในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรสำหรับพืชผลเกษตรแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย แต่การประกันภัยจะไม่คุ้มครองและค่าทดแทนจะไม่ถูกชดใช้ ในกรณีความเสียหายในการผลิตของพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้เกิดจากความประมาท ความประพฤติน่าไม่เหมาะสม การดำเนินการไม่ถูกต้องของเกษตรกร ตัวแทน หรือลูกจ้าง หรือเกิดจากภัยอย่างอื่นนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.1.2.6 ระดับของความคุ้มครอง

กรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สกอเทีย จะกำหนดระดับของความคุ้มครองสำหรับพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ โดยพิจารณาจากผลที่ได้รับโดยเฉลี่ยในระยะยาวของพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ ภายใต้สัญญาประกันภัยโดยกำหนดไว้ไม่เกิน 90%

3.1.2.7 เบี้ยประกันภัย

กรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สกอเทีย จะพิจารณาอัตราเบี้ยประกันขึ้นพื้นฐานบนรากฐานของการวิเคราะห์ซึ่งได้รับการรับรองจากพนักงานการประกันภัย

3.1.3 ประเทศญี่ปุ่น

แผนการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรที่สำคัญดังนี้

3.1.3.1 การเสนอการประกันภัย รัฐบาลญี่ปุ่นได้มีการก่อตั้งแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรขึ้น เพื่อให้เกิดความมั่นคงต่อการดำเนินการเพาะปลูกพืชของเกษตรกร และช่วยให้เกิดการพัฒนากิจการทางการเกษตรของญี่ปุ่น โดยที่แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรได้แบ่งออกเป็นารับประกันภัยพืชผลเกษตรชนิดต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ สมาคมจะเป็นหน่วย งานที่เป็นผู้ดำเนินการในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตร ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนงานเกษตรกรที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกรณีที่เป็นแผนงานประกันภัยแบบสมัครใจเกษตรกรก็สามารถที่จะเข้าร่วมในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ ในกรณีที่เป็นแผนงานประกันภัยแบบบังคับ เกษตรกรก็ต้องเข้าสู่โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรโดยอัตโนมัติ

3.1.3.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกัน พืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร มีดังนี้

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้

3.1.3.3 รูปแบบการประกันภัย การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรได้แบ่งรูปแบบการประกันภัยออกเป็น 2 แบบ คือ แบบสมัครใจ ได้แก่ แผนงานการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูกและการเลี้ยงไหม แผนงานการประกันภัยพืชที่ปลูกในเรือนกระจก แบบบังคับ ได้แก่ แผนงานการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ แผนงานการประกันภัยพืชไร่

3.1.3.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

(1) ผู้รับประกันภัย จะเป็นการดำเนินการโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์ และรัฐบาล ซึ่งเป็นการรับประกันภัยตามระดับของการปกครอง โดยที่หากในระดับท้องถิ่นไม่สามารถที่จะดำเนินการรับประกันได้ ก็จะส่งให้หน่วยงานที่อยู่ในระดับเขตการปกครองใหญ่กว่าดำเนินการรับประกันภัยต่อ

(2) ผู้เอาประกันภัย เกษตรกรที่ได้เข้าร่วมในระบบการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร เมื่อพืชผลเกษตรที่ได้เอาประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ไ้ระบุไว้ ก็จะได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย

3.1.3.5 การคุ้มครองการประกันภัยพืชผลเกษตร การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร จะให้ความคุ้มครองพืชผลเกษตรที่ได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติ โรคพืช แมลง และสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร

3.1.3.6 จำนวนของการคุ้มครอง การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร ได้กำหนดอัตราการคุ้มครองในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่พืชผลเกษตรอันเนื่องมาจากภัยที่ระบุไว้ ในกรณีของการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 3 สูตร คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน และสูตรครอบคลุมรายรับของเกษตรกร จำนวนผลผลิต คุณภาพ และราคาที่เหมือนกัน โดยขึ้นอยู่กับเกษตรกรว่าจะเลือกใช้สูตรไหนเพื่อนำมาในการใช้คำนวณค่าชดเชยความเสียหาย ในกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 3 สูตร คือ สูตรการคำนวณในโครงการ สูตรการคำนวณค่าชดเชย

ที่ไม่เต็มจำนวน และสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน ในกรณีของการประกันภัยพืชไร่จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 2 สูตร คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน และสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน

3.1.3.7 เบี้ยประกัน รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตรา การประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด โดยที่อัตราเบี้ยประกัน จะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี

3.1.4 สรุปหลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ

หลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศที่สำคัญ สามารถสรุปหลักเกณฑ์ได้ดังนี้

3.1.4.1 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

(1) การเข้าร่วม

ในการที่จะเข้าร่วมขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เกษตรกรจะต้องนำเสนอการเข้าร่วมที่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง หรือต่อผู้วางแผนการประกันภัย ซึ่งได้รับอนุมัติแล้ว เกษตรกรแต่ละรายต้องจัดซื้อการประกันพืชผลเกษตรในวัน หรือก่อนที่จะมีการปิดการขาย โดยการจัดหาข้อมูลที่ต้องการรวมถึงด้านเอกสารที่จำเป็นต่างๆ เกษตรกรควรจะต้องหาประเมินค่า โดยสมาคมในส่วนของงานการจัดการเก็บประวัติและการผลิตของพืชที่ได้ทำประกันไว้ รวมทั้งรายงานถึงพื้นที่ซึ่งได้เพาะปลูก สำหรับวันปิดทำการขายจะถูกกำหนดโดยสมาคมซึ่งพิจารณาถึงการให้ความสะดวกสบายต่อเกษตรกรมากที่สุดในการได้รับผลกำไรภายใต้โครงการ การปรับปรุงด้านราคาและการผลิต การเริ่มต้นด้วยปีแห่งรัฐพืชในปี 1995 สมาคมจะเป็นผู้กำหนด กฎเกณฑ์ในการประกันภัยสำหรับพืชที่สามารถประกันได้ในแต่ละราย ซึ่งถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิ วันปิดทำการขายได้แก่ 30 วันล่วงหน้าก่อนมีการปิดการขายซึ่งถูกกำหนดสำหรับปีแห่งรัฐพืชในปี 1994 สมาคมจะกำหนดกฎเกณฑ์การประกันพืชผลเกษตรเพื่อให้มีความชัดเจนถึงขอบเขต การคุ้มครองซึ่งถูกจัดหาโดยเกษตรกรที่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ในการได้รับการปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยพิบัติ หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(2) การกำหนดพืชชนิดใหม่

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) จะกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดให้มีการประกันพืชชนิดอื่นๆเพิ่มเติม รวมถึงการเพิ่มเติมการประกันภัย เกี่ยวกับพืชผลเกษตรซึ่งไม่สามารถเก็บไว้ได้นาน และการเพิ่มเติมการประกันภัยเกี่ยวกับต้นกล้า

อีกทั้งในกรณีที่พื้นที่ใดที่ไม่สามารถทำการประกันภัยได้สำหรับผลิตผลทางการเกษตรบางอย่างนั้น ก็ได้กำหนดให้มีการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ถ้าหากเกษตรกรมีข้อมูลในด้านสถิติเกี่ยวกับการผลิต เสนอต่อสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เพื่อจะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับ ความเสียหายของพืช ผลเกษตรอันเนื่องมาจากภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม หรือภัยทางธรรมชาติอื่น ซึ่งถูก พิจารณาโดยรัฐมนตรีเกษตร

(4) จำนวนของการคุ้มครองและขอบเขตการคุ้มครองพิเศษ

จำนวนของการคุ้มครองนั้นในปี 1995 ถึงปี 1998 การปกป้อง ความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกร 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละ พื้นที่ และคุ้มครองที่ 60% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณา โดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยง จากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกรที่ 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และ คุ้มครองที่ 55% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดย สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ในส่วนของขอบเขตการคุ้มครองพิเศษนั้นได้กำหนดหลักเกณฑ์ ระดับของการคุ้มครองจะถูกคิดคำนวณเป็นหน่วยเงินดอลลาร์ และต้องถูกจัดซื้อที่ระดับไม่เกินกว่า 85% ของผลที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือที่ 95% ของพื้นที่ที่ได้รับซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม การประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนการคุ้มครองแบบพิเศษในเขตการปกครอง หรือพื้นที่ หรือฟาร์มนั้น ต้องไม่น้อยกว่า 50% ของ ประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน ส่วนการคุ้มครอง เพิ่มเติมเกี่ยวกับอภิมภัยและการตกของลูกเห็บนั้น ได้กำหนดระดับของการคุ้มครองเพิ่มเติมอยู่ที่ 65% หรือมากกว่าของผล ที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาด ซึ่งถูกคาดหวังไว้

(5) ค่าบริการทางการจัดการ

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของค่าบริการทางการจัดการไว้ดังนี้คือ (1) ค่าธรรมเนียมขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้เกษตรกรแต่ละรายต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับการปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยพิบัติ ในจำนวนของ 10% ของเบี้ยประกันภัย หรือที่ 50 ดอลลาร์ต่อเขตการปกครอง หรือ มากกว่านั้นในกรณีที่ได้รับความเห็นชอบโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร (2) ค่าธรรมเนียม

พิเศษกำหนดให้ตามจำนวนเงินภายใต้ (1) เกษตรกรต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่ 10 ดอลลาร์ สำหรับในแต่ละจำนวนซึ่งถูกพิจารณาตาม (1) ซึ่งจำนวนเงินที่เรียกเก็บเป็นค่าบริการทางการจัดการนี้ จะถูกเก็บสะสมในเงินกองทุนการประกันภัยพืชผลเกษตร

(6) เบี้ยประกันภัย

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้กำหนดให้สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่มากกว่า 1.1 ในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1998 และไม่มากกว่า 1.075 ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1998 ซึ่งจำนวนเบี้ยประกันภัยสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยต่างๆ ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับ การชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาค่ามที่องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน แต่ถ้ามากกว่า 50% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม และในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษเท่ากับ 65% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคมบนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของอัตราค่าเสียหาย

(7) การลดลงของเบี้ยประกัน

การลดลงของเบี้ยประกันนั้น ผู้วางแผนการประกันภัยต้องพิจารณาลดการเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยให้เหมาะสมกับระบบขั้นตอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ผู้วางแผนการประกันภัยต้องบอกกล่าวให้สมาคมในการใช้อำนาจลดเบี้ยประกันภัยก่อนการกระทำดังกล่าว และการลดลงดังกล่าวได้ถูกพิจารณาให้เข้ากับกฎ, การกำหนดขอบเขตและวิธีการซึ่งกำหนดโดยสมาคม

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกันภัย

การสงเคราะห์เงินเบี้ยประกันของรัฐนั้น สมาคมต้องเข้าไปมีบทบาทในข้อตกลงกับภาครัฐ หรือตัวแทนของรัฐ โดยที่รัฐหรือตัวแทนต้องจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันเพิ่มเติมให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติแล้ว เพื่อที่จะส่งเสริมการลดลงของเบี้ยประกันซึ่งถูกจ่ายโดยเกษตรกร ในการจ่ายเบี้ยประกันโดยสมาคมนั้นมีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการเข้าร่วมของเกษตรกรในการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายและขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ซึ่งจำนวนเบี้ยประกันที่จะถูกจ่ายโดยสมาคมจะต้องเป็น (1) ในกรณีของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

จำนวนที่จะถูกทำให้เข้ากันสำหรับเบี้ยประกันจะถูกระบุภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (เอ) ของมาตรา 1508 คือ ในกรณีการปกป้องความเสี่ยงภัยประเภทต่างๆ จำนวนของค่าประกันจะต้องเพียงพอต่อความเสียหายซึ่งอาจคาดการณ์ได้และเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล หรือ(2) ในกรณีของการคุ้มครองซึ่งต่ำกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากันจะถูกระบุในรูปของจำนวนเบี้ยประกันสำหรับขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (บี) ของมาตรา 1508 คือในกรณีขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65% แต่ถ้ามากกว่า 50% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งคาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการที่ถูกพิจารณาโดยสมาคม หรือ(3) ในกรณีของการคุ้มครองที่เท่ากันหรือมากกว่า 65% ในแต่ละพื้นที่ จำนวนการจ่ายจะถูกกำหนดไว้ที่ 50% ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 75% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการได้ถูกกำหนดไว้ในหัวข้อย่อย (ดี) (2) (ซี) ของมาตรา 1508 คือ ในกรณีขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษเท่ากันหรือมากกว่า 65% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งคาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการที่ถูกพิจารณาโดยสมาคมบนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของอัตราค่าเสียหาย

(9) การเรียกร้องค่าเสียหาย

การเรียกร้องค่าเสียหายภายใต้กฎระเบียบที่ถูกกำหนดโดยสมาคมสมาคมจะต้องดำเนินการในด้านการปรับเปลี่ยนและการชดใช้ค่าเสียหาย กฎระเบียบซึ่งสมาคมเป็นผู้กำหนดขึ้นจะสามารถทำให้แน่ใจต่อการเปลี่ยนแปลงในจำนวนของค่าเสียหายว่าเป็นไปอย่างถูกต้อง ในกรณีที่เรียกร้องค่าทดแทนได้ถูกปฏิเสธโดยสมาคมหรือบุคคลซึ่งสมาคมให้ทำการแทน การฟ้องร้องในเรื่องของค่าเสียหายจะถูกนำสู่กระบวนการยุติธรรมในศาลแขวงซึ่งฟาร์มที่ทำประกันภัยไว้ตั้งอยู่ในเขตการปกครอง โดยการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจะต้องดำเนินการไม่ช้ากว่า 1 ปี หลังจากวันที่มีการบอกปิดข้อเรียกร้องดังกล่าว สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการรับรองทำการชดใช้ค่าใช้จ่ายต่างๆ และค่าทนายความซึ่งก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้วางแผน ทั้งนี้สืบเนื่องจากความผิดพลาดของสมาคม

3.1.4.2 พระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

(1) การเข้าร่วม

การเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรนั้น เกษตรกรผู้ที่จะทำการประกันภัย จะเสนอพื้นที่ที่ทำการเพาะปลูกพืชซึ่งได้เป็นเจ้าของและจัดการเพื่อการประกันภัยในโนว่าสคอเทียโดยที่สัญญาประกันภัยจะเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่ทั้งหมด และดำเนินการร่วมกับการสะสมเบี้ยประกันภัยอย่างน้อย 20 ดอลลาร์ หรือ 50 ดอลลาร์ ขึ้นอยู่กับการกำหนดไว้สำหรับพืชแต่ละชนิดที่จะเอาประกันภัย สัญญาประกันภัยพืชผลเกษตรจะมีผลบังคับในปีแห่งรัฐพืช (ปีแห่งรัฐพืชจะอยู่ในช่วงของการเพาะปลูกพืชผลเกษตรในแต่ละชนิดตามที่กรรมการกำหนด) และจะยังคงมีผลในปีต่อๆ มาจนกว่าจะได้ถูกยกเลิกโดยผู้ประกันภัย หรือกรรมการเห็นสมควร โดยที่การยกเลิกนั้น จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้สำหรับพืชแต่ละชนิด จึงจะถือว่าการยกเลิกมีผลบังคับได้

(2) พืชที่จัดให้มีการประกัน

พืชผลเกษตรที่ถูกระบุให้เป็นพืชที่สามารถประกันภัยได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์ของประเทศแคนาดา มีดังนี้ คือ ข้าวโพด อาหารสัตว์ บลูเบอร์รี่ต้นใหญ่ บลูเบอร์รี่ต้นเล็ก พืชจำพวกตระกูลถั่ว มันฝรั่ง ราสเบอร์รี่ ต้นถั่วเหลือง เมล็ดข้าวในฤดูใบไม้ผลิ เมล็ดข้าวในฤดูหนาว สตรอเบอร์รี่ พืชผลไม้ และพืชผัก

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร จะได้รับการปกป้องจากภัยพิบัติที่เกิดจากภัยธรรมชาติต่างๆ ที่ได้มีการกำหนดประเภทของภัยธรรมชาติไว้สำหรับพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย โดยพิจารณาจากสถิติของภัยธรรมชาติต่างๆ ที่ส่งผลเสียหายต่อพืชที่จัดให้มีการประกันภัย ซึ่งภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพืชชนิดต่างๆ ที่จัดให้มีการประกันภัยนั้น จะเป็นภัยที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยสำหรับพืชแต่ละชนิด โดยส่วนใหญ่แล้ว ภัยที่ระบุไว้ก็จะเป็นภัยที่มีลักษณะเหมือนกันจะแตกต่างกันบ้าง ก็เฉพาะภัยที่มีลักษณะเฉพาะในพืชแต่ละชนิด เมื่อเกษตรกรได้ทำการประกันภัยพืชผลเกษตรแล้ว ก็จะได้รับ การปกป้องจากภัยตามที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัยในพืชชนิดต่างๆ ที่จัดให้มีการประกันภัย

(4) ข้อสังเกตของความเสียหาย

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่พืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ อันเนื่องมาจากภัยต่างๆ ที่ระบุไว้ และเกษตรกรมีความประสงค์ที่จะละทิ้ง หรือทำลายพืชที่ได้ประกันภัยไว้ หรือต้องการปลูกพืชใหม่ หรือใช้พื้นที่ดังกล่าวเพื่อจุดประสงค์อื่น เกษตรกรต้องแจ้งให้กรรมการทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และจะไม่ทำการใดๆ โดยปราศจากความยินยอมของกรรมการ

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่พืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ อันเนื่องมาจากภัยต่างๆที่ระบุไว้ เป็นครั้งคราว เกษตรกรต้องแจ้งให้กรมการทราบภายใน 5 วัน นับจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามการแจ้งต่างๆ ของเกษตรกรได้มีขึ้นในขณะที่การเก็บเกี่ยว ได้เสร็จสิ้นแล้ว ถ้าผลผลิตที่แท้จริงน้อยกว่าผลผลิตที่ได้ประกันไว้ทั้งหมด และพืชที่ได้ประกันไว้ จะไม่ถูกละทิ้งหรือทำลายจนกว่ากรมการจะได้ทำการประเมินค่าผลผลิตที่เป็นไปได้ของพื้นที่นั้น และกรณีความเสียหายในการผลิตผล อันเนื่องมาจากภัยต่างๆที่ระบุไว้ เกษตรกรต้องแจ้งให้กรมการ ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 5 วันนับจากวันสิ้นสุดการเก็บเกี่ยว

(5) ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองถึง

การประกันภัยพืชผลเกษตรตามโครงการประกันภัยพืชแห่ง แคนาดา-โนว่าสคอตเทีย นั้น ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองจะอยู่ที่ผลผลิตที่ประกันภัยได้ ทั้งหมดที่ 70% หรือ 80% ของผลผลิตที่ได้รับโดยเฉลี่ยสำหรับจำนวนพื้นที่เอเคอร์ทั้งหมดของพืช ที่จัดให้มีการประกันภัยและสามารถเก็บเกี่ยวได้ โดยที่ตามเงื่อนไขของสัญญาประกันภัยพืชแห่ง แคนาดา-โนว่าสคอตเทียที่ใช้บังคับเมื่อไม่นานมานี้ กรมการต้องเสนอผลผลิตที่ได้ประกันไว้ทั้งหมด ที่ 85% ของผลผลิตที่ได้รับโดยเฉลี่ยสำหรับจำนวนพื้นที่เอเคอร์ทั้งหมดของพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัยที่จะถูกเก็บเกี่ยว

(6) ปัจจัยที่การประกันภัยไม่คุ้มครองถึง

สัญญาประกันภัยจะไม่ประกันและค่าทดแทนจะไม่ถูกชดใช้ ในกรณีที่ความเสียหายในการผลิตของพืชที่ได้ประกันภัยไว้มีผลมาจากความประมาท ความประพฤติ ไม่เหมาะสม การดำเนินการที่ไม่ถูกต้องของเกษตรกร หรือตัวแทน หรือลูกจ้าง หรือเกิดจากภัย อย่างอื่นนอกเหนือจากภัยที่ระบุไว้ในโครงการ หรือในกรณีที่เกิดจากการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ เกี่ยวกับพืชผลเกษตรต่อกรมการ หรือปกปิดข้อความจริงอันควรจะต้องเปิดเผยต่อกรมการ ในขณะที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสัญญา ประกันภัย หรือกระทำการฉ้อฉล หรือจงใจทำข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าเสียหาย ภายใต้สัญญาประกันภัย

(7) เบี้ยประกัน

อัตราเบี้ยประกันขั้นพื้นฐานสำหรับพืชผลเกษตรที่สามารถประกันภัย ได้ต้องถูกปรับเปลี่ยนโดยการให้ส่วนลดแก่เกษตรกรเมื่อค่าทดแทนได้น้อยกว่าเบี้ยประกันภัยซึ่งได้ จ่ายทั้งหมด หรือมีการเพิ่มเบี้ยประกันภัยเมื่อค่าทดแทนมากกว่าเบี้ยประกันภัยซึ่งได้จ่ายทั้งหมด ภายใต้โครงการ ในการปรับเปลี่ยนสำหรับส่วนลดหรือการเก็บเพิ่มต้องคิดคำนวณตามสมการดังนี้

$$(LR-1) \times (N \div (20+N))$$

LR (อัตราส่วนความเสียหาย) มีค่าเท่ากับค่าทดแทนทั้งหมดหารด้วย เบี้ยประกันทั้งหมด และ N มีค่าเท่ากับจำนวนตัวเลขของปีที่ได้ประกันไว้ในโครงการ โดยที่ค่าส่วนลด สูงสุดจะอยู่ที่ 50% และการเก็บเงินเพิ่มเติมสูงสุดจะอยู่ที่ 100% ของอัตราเบี้ยประกันภัยชั้นพื้นฐาน และเบี้ยประกันรายปีต่ำสุดซึ่งสามารถจ่ายได้โดยเกษตรกรสำหรับแต่ละรัฐพืชที่ได้ประกันไว้จะอยู่ที่ 50 ดอลลาร์ เว้นแต่เบี้ยประกันรายปีต่ำสุดได้ถูกกำหนดในโครงการ

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

เบี้ยประกันที่เกษตรกรต้องจ่ายนั้น จะได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาล แคนาดา ภายใต้พระราชบัญญัติการปกป้องรายได้ของฟาร์ม(แคนาดา) และเขตการปกครอง ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์

(9) การพิสูจน์ค่าเสียหาย

การเรียกร้องค่าทดแทนในกรณีของพืชที่ได้ประกันไว้ จะถูกพิสูจน์ ความเสียหายโดยกรรมการและจะถูกเก็บรวบรวมเป็นเอกสารไม่ช้ากว่า 60 วัน หลังจากการสิ้นสุด การเก็บเกี่ยว หรือการสิ้นสุดปีแห่งรัฐพืชซึ่งความเสียหายได้เกิดขึ้น การเรียกร้องค่าทดแทนจะ ดำเนินการโดยเกษตรกร หรือโดยตัวแทน หรือโดยผู้รับโอน ในกรณีที่เกษตรกรไม่อยู่ หรือไม่ สามารถจัดการได้

(10) การพิจารณาตัดสินคดี

ในกรณีที่กรรมการ และเกษตรกรไม่สามารถตกลงกันได้ในเรื่อง ค่าเสียหายภายใต้สัญญาประกันภัย ข้อโต้แย้งดังกล่าวจะถูกวินิจฉัยชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการ

3.1.4.3 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

(1) การเข้าร่วม

การเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงาน การประกันภัยทางการเกษตรนั้น เป็นสัญญาที่เป็นการตกลงร่วมกันระหว่างเกษตรกรและสมาคม ร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งการเข้าร่วมในโครงการประกันภัย พืชผลเกษตรจะมีอยู่ 2 รูปแบบ คือ แบบสมัครใจ และแบบบังคับ โดยที่แบบสมัครใจ จะเป็นกรณี ของการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูกและการเลี้ยงไหม เมื่อ เกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชอยู่ในเกณฑ์ที่จะเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ เกษตรกรมีสิทธิที่จะเลือกเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรหรือไม่เข้าร่วมก็ได้ เป็น ความสมัครใจของเกษตรกรเอง ในส่วนของแบบบังคับ จะเป็นกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ การประกันภัยพืชไร่ เมื่อเกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัย เกษตรกรจะต้องเข้าสู่โครงการ

ประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรโดยอัตโนมัติ เกษตรกรไม่มีสิทธิที่จะเลือกไม่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร เป็นหน้าที่ของเกษตรกรที่จะต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร

(2) พืชที่จัดให้มีการประกัน

พืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร มีดังนี้ คือ ส้มอันชู มะนาวจิน ผลไม้จำพวกส้มมะนาวอื่นๆ แอปเปิ้ล องุ่น แพร้ บีทซ์ โคลวอท เซอร์รี่ ลูกพลับ ลูกเกาลัด แอปริคอตญี่ปุ่น พลัม กีวี และสับปะรด ต้นผลไม้ของผลไม้ดังกล่าวมาข้างต้น ข้าว ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลิสง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ้อบ และใบชา พืชผลเกษตรดังกล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นพืชที่จัดให้มีการรับประกันเมื่อเกษตรกรมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรจะได้รับการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ โรคพืช สัตว์ แมลง และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร อันส่งผลให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เป็นการประกันการลดลงของผลผลิตและการเสื่อมคุณภาพของผลผลิตให้กับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ

(4) จำนวนของความคุ้มครอง

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร เมื่อได้รับความเสียหายจากภัยต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่งผลให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เกษตรกรจะได้รับความคุ้มครองในอัตราที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ดังนี้ คือ ในกรณีของการประกันภัยผลไม้ อัตราการคุ้มครองอยู่ที่ 70% (ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะอยู่ที่ 80%) สมาคมร่วมกันทางการเกษตรและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราค่าสุดอยู่ระหว่าง 40% ถึง 60% โดยที่เกษตรกรสามารถที่จะเลือกอัตราการคุ้มครองตามที่ต้องการได้ ในกรณีของการประกันภัยต้นผลไม้ อัตราการคุ้มครองสูงสุดอยู่ที่ 80% ของ ค่าที่เอาประกันภัยได้ และอัตราค่าสุดไม่น้อยกว่า 40% และไม่มากกว่า 60% โดยจะถูกกำหนดโดยสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกษตรกรสามารถที่จะเลือกอัตราการคุ้มครองตามที่ต้องการได้ ในกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ มีสูตรในการคำนวณ 3 แบบ คือ สูตรการคำนวณในโครงการ(เมื่อมีความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในโครงการเกิน 30% ของผลผลิตมาตรฐาน) สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็ม

จำนวน(เมื่อรวมความเสียหายในความเสียหายของโครงการเกิน 20% ของผลเฉลี่ยโดยรวมของเกษตรกร) สูตรการคำนวณค่า ชดเชยที่เต็มจำนวน (เมื่อจำนวนความเสียหายของผลรวมพืชผลที่ลดลงของเกษตรกรเกิน 10% ของผลผลิตมาตรฐานโดยรวมของเกษตรกร) ในกรณีของการประกันภัยพืชไร่ มีสูตรในการคำนวณ 2 แบบ คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน(เมื่อยอดรวมของความเสียหายในโครงการที่ได้รับความเสียหายเกิน 20% ถึง 30% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร) สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน (เมื่อความเสียหายซึ่งผลิตโดยรวมของเกษตรกรมีจำนวนลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร)

(5) อัตราเบี้ยประกัน

รัฐมนตรี จะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดโดยอยู่บนฐานของ อัตราการประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลในระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา และจะมีการปรับปรุงอัตราเบี้ยประกันทุกๆ 3 ปี และหากมีความจำเป็นสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นก็สามารถที่จะกำหนดช่วงอัตราเบี้ยประกันเพิ่มอีกก็ได้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

(6) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร จะได้รับการช่วยเหลือด้านเบี้ยประกันจากรัฐบาลเป็นจำนวนถึง 50% หรือ 55% ของเบี้ยประกัน ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.2 การประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักกฎหมายไทย

การประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทยนั้น ได้มีการริเริ่มให้มีการดำเนินการขึ้น เพื่อที่จะแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรแบบยั่งยืนมิใช่แบบครั้งคราว ในกรณีที่เกษตรกรต้องประสบปัญหาภัยทางธรรมชาติอยู่ทุกปี ส่งผลให้ผลิตผลทางการเกษตรได้รับความเสียหายเกษตรกรไม่มีรายได้ที่เพียงพอในการดำรงชีพ และประกอบอาชีพเกษตรกรรมในฤดูเพาะปลูกในปีต่อๆ มา เพราะไม่มีเงินทุน หรือรายได้จากการขายพืชผลเกษตรในการที่จะนำรายได้นั้นมาลงทุนเพาะปลูกพืชผลเกษตร เนื่องจากการเพาะปลูกพืชผลเกษตรส่วนใหญ่ยังต้องพึ่งพาธรรมชาติ ซึ่งมีความแปรปรวนสูงและไม่สามารถควบคุมได้ ประเทศไทยได้มีการทำการทดลองเป็นโครงการนำร่องในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรถึง 3 ครั้ง คือในปี พ.ศ. 2521-2523 ปี พ.ศ. 2525-2527 และปี พ.ศ. 2531-2534 โดยในโครงการนำร่องนั้น ได้จัดการดำเนินการระหว่างรัฐกับบริษัทประกันภัยที่เข้าร่วมโครงการในการให้มีการรับประกันภัยเพียงบางพื้นที่ซึ่งมีเพียงไม่กี่จังหวัด ประกอบกับเกษตรกรในจังหวัดที่เข้าร่วมโครงการก็มีจำนวนน้อย ทำให้การรับประกันภัยพืชผลเกษตรทั้งสามครั้งนั้น

ไม่ประสบผลสำเร็จและไม่สนใจให้บริษัทรับประกันภัยดำเนินการรับประกันภัยต่อหลังจากเสร็จสิ้นโครงการนำร่อง เนื่องจากบริษัทรับประกันภัยต้องรับภาระที่หนักในการใช้งบดำเนินการของบริษัทที่มีจำนวนสูงทำให้ต้องขาดทุน

3.2.1 ความหมายของการประกันภัย

การประกันภัย เป็นการเฉลี่ยความเสียหายที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่นๆ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบเคราะห์กรรมให้พ้นจากความเสียหาย โดยผู้รับประกันภัยจะเป็นคนกลางที่คอยเฉลี่ยภัยไปยังบุคคลอื่นๆ ที่ร่วมประสบภัยในลักษณะเดียวกันทำให้เกิดหลักประกันที่มั่นคงในการดำรงชีวิต มีความมั่นใจในการที่จะได้รับชดเชยความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่ตน โดยยอมเสียสละรายได้เป็นค่าส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้รับประกันภัย⁷²

3.2.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัยของไทยนั้น กำหนดแต่เพียงว่าให้ผู้ที่มีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยไว้สามารถที่จะทำประกันภัยได้ วัตถุที่เอาประกันภัยนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ ดังนั้นจึงสามารถที่จะเอาวัตถุที่ผู้เอาประกันภัยมีส่วนได้เสียมาประกันภัยกับบริษัทผู้รับประกันภัยได้ ซึ่งในการประกันภัยพืชผลเกษตรที่บริษัทรับประกันภัยเคยดำเนินการรับประกันภัยไว้แบ่งออกเป็นพืชดังนี้

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชชนิดอื่นๆ ที่เกษตรกรและบริษัทรับประกันภัยตกลงกัน

3.2.3 รูปแบบการประกันภัย

3.2.3.1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย เป็นสัญญาประกันภัยระหว่างเอกชนกับเอกชนที่มาตกลงกันที่จะมาผูกพันกัน เกิดเป็นสัญญาประกันภัยขึ้น จึงเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ

3.2.3.2 ภัยที่รับประกัน

ภัยที่บริษัทรับประกันภัยรับประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย เกษตรกรที่จะนำพืชผลเกษตรมาประกันภัยจะต้องตกลงกับบริษัทประกันภัยที่จะรับประกัน ซึ่งในอดีตบริษัทประกันภัยจะรับประกันภัยที่เกิดจากธรรมชาติเพียงไม่กี่ชนิด เช่น ภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม ลูกเห็บ เป็นต้น

⁷² สอาด หอมมณี. (2539). คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 1.

3.2.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

3.2.4.1 ผู้เอาประกันภัย

ผู้เอาประกันภัย คือ คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีความเสี่ยงภัยได้เสนอให้ผู้รับประกันภัยเข้ารับความเสี่ยงภัยแทนตน โดยตกลงว่าจะส่งเบี้ยประกันภัยให้เป็นการตอบแทน ในกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดาก็ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถตามกฎหมาย เพราะว่าการทำสัญญาประกันภัยเป็นการทำนิติกรรมอย่างหนึ่งด้วย ส่วนในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยเป็นนิติบุคคล การดำเนินการตามความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้มีอำนาจกระทำแทนของนิติบุคคลนั้น⁷³

(1) สิทธิของผู้เอาประกันภัย มีดังนี้ คือ⁷⁴

1) เรียกให้ผู้รับประกันภัยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน สิทธิอันนี้เป็นสิทธิสำคัญที่สุดของผู้เอาประกันภัยและเป็นสาระสำคัญที่สุดในสัญญาประกันภัย เมื่อมีวินาศภัยเกิดขึ้นตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา หากไม่มีกรณีที่ผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบแล้วผู้เอาประกันภัยก็ไม่มีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อจำนวนวินาศภัยอันแท้จริง หรือเพื่อความบอบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินนั้น หรือเพื่อค่าใช้จ่ายอันสมควรซึ่งได้เสียไปเพื่อรักษาทรัพย์สินไว้มิให้พินาศ

2) บอกละเมิดสัญญาประกันภัย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 872 ซึ่งบัญญัติว่า “ก่อนเริ่มเสี่ยงภัย ผู้เอาประกันภัยจะบอกละเมิดสัญญาเสียก็ได้ แต่ผู้รับประกันภัยชอบที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยทั้งจำนวน” มาตรานี้ให้สิทธิผู้เอาประกันภัยที่จะบอกละเมิดสัญญาประกันภัยที่ได้ทำกันไว้แล้วได้ แต่ต้องชำระเบี้ยประกันภัยครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ตกลงกันไว้ และการบอกละเมิดสัญญานี้ต้องกระทำ ก่อนเริ่มเสี่ยงภัย

3) ลดเบี้ยประกันภัย สิทธิของผู้เอาประกันภัยที่จะได้ลดเบี้ยประกันภัย มีบัญญัติในมาตรา 864 ความว่า “เมื่อคู่สัญญาประกันภัยยกเอาภัยใดโดยเฉพาะ ขึ้นเป็นข้อพิจารณาในการวางกำหนดจำนวนเบี้ยประกันภัย และภัยเช่นนั้นสิ้นไปหาไม่มีแล้ว ท่านว่าภายหลังแต่นั้นไปผู้เอาประกันภัยชอบที่จะได้ลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วน” การลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วนตาม มาตรา 864 นี้ใช้สำหรับกรณีสัญญาประกันภัยได้ตกลงกันขึ้น โดยได้ยกเอาภัยบางอย่างขึ้นมาเป็นหลักในการพิจารณากำหนดเบี้ยประกันภัย แล้วต่อมาภัยนั้นหมดไป แต่การเสี่ยงภัยโดยปกติยังคงมีอยู่ในกรณีเช่นนี้ผู้เอาประกันภัยควรจะได้ลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วน โดยถือเอาวันที่ภัยนั้นหมดสิ้นไป

4) ลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 873 บัญญัติว่า “ถ้าในระหว่างอายุสัญญาประกันภัยนั้น มูลประกันภัยได้ลดน้อยถอยลงไปหนักไשר์ ท่านว่าผู้เอาประกันภัยชอบที่จะได้ลดจำนวนเงินซึ่งได้เอาประกันภัยไว้ และลด

⁷³ วินัย ตูวิเชียร. (2536). *สรุปวิชากฎหมายประกันภัย*. หน้า 24.

⁷⁴ สัมฤทธิ์ รัตนดารา. *เล่มเดิม*. หน้า 185-189.

จำนวนเงินเบี้ยประกันภัย” และตามความในมาตรา 873 วรรค 2 บัญญัติว่า “การลดจำนวนเบี้ยประกันภัย นั้นให้เป็นผลต่อในอนาคต” การที่ผู้เอาประกันภัยจะมีสิทธิขอลดจำนวนเงินที่เอาประกันภัย และลดเบี้ยประกันภัยได้นั้น ก็ต่อเมื่อมูลค่าประกันภัยได้ลดน้อยลงมาก (กฎหมายใช้คำว่า ลดน้อยถอยลงไปหนัก) เพราะฉะนั้นหากมูลค่าประกันภัยลดลงเล็กน้อย ผู้เอาประกันภัยก็ยังไม่อาจใช้สิทธิตามมาตรานี้ อนึ่งการลดจำนวนเบี้ยประกันภัยก็จะทำได้สำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระเท่านั้น กฎหมายใช้คำว่า “ให้เป็นผลต่อในอนาคต” ดังนั้นเบี้ยประกันภัยที่ถึงกำหนดชำระไปแล้ว ก่อนการลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้ ก็เป็นอันต้องชำระไปตามนั้น

5) เรียกให้ผู้รับประกันภัยหาหลักประกัน ปัญหาอาจจะเกิดขึ้น ในกรณีผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ในระหว่างที่สัญญาประกันภัยยังไม่หมดอายุ ตามมาตรา 876 บัญญัติว่า ผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย ผู้เอาประกันภัยจะเรียกให้หาประกันอันสมควรให้แก่ตนก็ได้ หรือจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้ จากบทบัญญัติของกฎหมายมาตรานี้จะเห็นว่า ผู้เอาประกันมีสิทธิเลือกปฏิบัติได้ 2 กรณีคือ เรียกให้ผู้รับประกันภัยหาหลักประกันอันสมควร กรณีหนึ่ง หรือผู้เอาประกันมีสิทธิเลิกสัญญาอีกกรณีหนึ่ง

(2) หน้าที่ของผู้เอาประกันภัย

1) หน้าที่ชำระเบี้ยประกันภัย ตามความในมาตรา 861 ตอนท้าย บัญญัติว่า “...ในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงิน ซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัย” และในมาตรา 862 ที่ว่า “ผู้เอาประกันภัยหมายความว่าคู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะส่งเบี้ยประกันภัย” และในมาตรา 867 ข้อ 5 ที่ให้ระบุจำนวนเบี้ยประกันภัย และวิธีส่งดอกเบี้ยประกันภัย หากผู้เอาประกันวินาศภัยไม่ชำระเบี้ยประกันภัยตามสัญญา ผู้รับประกันภัยก็มีสิทธิที่จะต้องเรียกให้ผู้เอาประกันชำระเบี้ยประกันให้ตามสัญญา ถ้าเกิดกรณีวินาศภัยขึ้นระหว่างนั้นผู้รับประกันภัยก็ชอบที่จะปฏิเสธ ไม่ยอมชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ จนกว่าผู้เอาประกันภัยจะยอมชำระเบี้ยประกันภัยให้ เพราะสัญญาประกันวินาศภัยเป็นสัญญาต่างตอบแทน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 369

2) หน้าที่ต้องบอกกล่าวเมื่อเกิดวินาศภัย โดยเหตุที่ผู้เอาประกันภัยมักจะถือโอกาสเรียกร้องเอาเงินเกินขนาดในกรณีที่เกิดวินาศภัยขึ้น จึงต้องให้ผู้รับประกันภัยมีทางที่จะเข้าตรวจสอบถึงความเสียหายโดยเร็วที่สุด ทั้งจะได้ให้โอกาสผู้รับประกันภัยเข้าจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ถูกวินาศภัยได้ทันทีด้วย กฎหมายจึงกำหนดให้เป็นที่หน้าที่ของผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ที่จะต้องบอกกล่าวให้ผู้รับประกันภัยทราบถึงวินาศภัยที่เกิดขึ้นโดยไม่ชักช้า

3.2.4.2 ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย คือคู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ ซึ่งผู้ที่จะประกอบธุรกิจเป็นผู้รับประกันภัยในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นการรับประกันวินาศภัย หรือรับประกันชีวิต จะต้องกระทำในรูปบริษัทจำกัด (ตามบรรพ 3 ลักษณะ 22 หุ้นส่วนและบริษัท หมวด 4 บริษัทจำกัด ตั้งแต่มาตรา 1096 เป็นต้นไป) และได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ (ตาม พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย และพ.ร.บ.ประกันชีวิต พ.ศ. 2535 มาตรา 6 และมาตรา 7) ทั้งนี้ต้องมีหลักทรัพย์วางไว้กับนายทะเบียนประกันวินาศภัย หรือนายทะเบียนประกันชีวิต ตามมูลค่าที่กำหนดและจะต้องมีเงินกองทุนตามจำนวนที่กำหนดอีกด้วย ตาม พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย และพ.ร.บ.ประกันชีวิต พ.ศ. 2535 มาตรา 19 และมาตรา 20)⁷⁵

(1) สิทธิของผู้รับประกันภัย มีดังนี้ คือ

1) สิทธิได้รับเบี้ยประกัน สิทธิดังกล่าวนี้เกิดขึ้นทันทีที่สัญญาประกันภัยเกิดโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเกิดวินาศภัย หรือจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยตอบแทนผู้เอาประกันภัยหรือไม่ เพราะหนี้ของผู้รับประกันภัยเป็นหนี้ในอนาคตไม่แน่นอน ไม่ใช่หนี้ที่ต่างตอบแทนที่จะเกิดขึ้นทันทีเช่นสัญญาต่างตอบแทนชนิดอื่น หากผู้เอาประกันเพิกเฉยไม่ยอมชำระเบี้ยประกันภัย ผู้รับประกันภัยมีสิทธิติดตามฟ้องร้องได้ภายในอายุความสองปีนับแต่วันที่สัญญาประกันภัยมีผลตามกฎหมาย⁷⁶

2) เรียกร้องให้ผู้เอาประกันภัยหาประกัน⁷⁷ ตามความในมาตรา 876 วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าผู้เอาประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย ท่านให้ใช้วิธีเดียวกันนี้บังคับตามควรแก่เรื่อง แต่กระนั้นก็ดีถ้าเบี้ยประกันภัยได้ส่งแล้วเต็มจำนวนเพื่ออายุประกันภัยเป็นระยะเวลาไม่น้อยเท่าใดไซ้ ท่านห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยบอกเลิกสัญญาก่อนระยะเวลานั้นสุดลง” ความในมาตรานี้มีข้อต้องพิจารณา 2 ประการคือ

ก. การที่กฎหมายใช้คำว่าให้ใช้วิธีเดียวกันนี้ บังคับตามควรแก่เรื่อง หมายความว่าให้ใช้ความในมาตรา 876 วรรคหนึ่งบังคับ ในกรณีผู้รับประกันต้องคำพิพากษาให้ล้มละลาย ซึ่งความในวรรคหนึ่งของมาตรา 876 บัญญัติว่าให้ผู้ที่ต้องคำพิพากษาล้มละลายจัดหาประกันอันสมควร ซึ่งในกรณีที่ผู้เอาประกันต้องคำพิพากษาล้มละลาย ผู้รับประกันก็มีสิทธิเรียกให้ผู้เอาประกันจัดหาประกันอันสมควรมาให้

⁷⁵ สุภาพ สาริพิมพ์. (2542). คู่มือกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 14.

⁷⁶ สิทธิโชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 85-86.

⁷⁷ สัมฤทธิ์ รัตนดารา. เล่มเดิม. หน้า 172-173.

ข. กรณีผู้เอาประกันภัยต้องคำพิพากษาล้มละลายนี้ ตามหลักในกฎหมายล้มละลาย การใดๆ อันเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของผู้ล้มละลาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามกฎหมายล้มละลายเป็นผู้จัดทำแทนทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อเป็นดังนี้แล้ว การที่จะให้ผู้ล้มละลายจัดหาประกันมาให้ก็หมดความจำเป็น ซึ่งผู้รับประกันก็มีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันตามที่กฎหมายให้สิทธิไว้ แต่การบอกเลิกสัญญานี้ได้มีความในวรรคสองแห่งมาตรา 876 ห้ามมิให้บอกเลิกสัญญาประกันวินาศภัยในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยได้ชำระเบี้ยประกันครบถ้วนแล้ว จะเลิกได้ก็แต่เฉพาะในช่วงที่ยังไม่ได้ชำระเบี้ยประกันเท่านั้น

3) สิทธิลดจำนวนค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา 874 คือ กรณีที่ราคาแห่งมูลประกันภัยตามที่ได้ตกลงกันไว้สูงขึ้นสูงเกินไปหนัก เกินราคาแห่งส่วนได้เสียที่แท้จริงที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่ เมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นตามสัญญาและผู้รับประกันสามารถพิสูจน์ได้ว่าราคาแห่งมูลประกันภัยนั้นสูงขึ้นสูงเกินไปหนักจริง ผู้รับประกันภัยก็มีสิทธิที่จะลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่จะต้องชำระลงมาได้ การที่ผู้รับประกันจะใช้สิทธิตามมาตรานี้ได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่มีการตกลงราคาแห่งมูลประกันไว้ล่วงหน้าและกำหนดราคานั้นลงในกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว⁷⁸

4) สิทธิที่จะได้ซากทรัพย์สินที่เอาประกัน สิทธิตามข้อนี้ไม่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด แต่โดยปกติแล้วถ้าเป็นการเอาประกันวินาศภัยเต็มราคาทรัพย์สิน และทรัพย์สินนั้นเสียหายไปทั้งหมด เช่น ถ้าเป็นรถก็บุบไปทั้งคัน เมื่อบริษัทประกันภัยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้เต็มตามที่เอาประกันภัยไว้ ซากทรัพย์สินก็ควรจะต้องเป็นของผู้รับประกันภัย แต่ถ้าผู้เอาประกันภัยยังมียึดถือซากรถนั้นอยู่ ค่าซากรถนั้นก็จะต้องหักเอาจากค่าสินไหมทดแทน (ดังจะเห็นได้จากฎีกาที่ 358/2499)⁷⁹

(2) หน้าที่ของผู้รับประกันภัย⁸⁰

1) ต้องส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัย ตามประมวลประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 880 กล่าวคือ ผู้รับประกันจะต้องออกกรมธรรม์ประกันภัยซึ่งมีข้อความตรงตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้ และจะต้องลงลายมือชื่อของผู้รับประกันส่งมอบให้แก่ผู้เอาประกัน (กรมธรรม์ประกันภัยนี้ก็เป็นหลักฐานอย่างหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันใช้เป็นหลักฐานในการฟ้องร้องบังคับคดีแก่ผู้รับประกันตามสัญญาประกันวินาศภัย)

⁷⁸ สุมาลี วงษ์วิฑิต. เล่มเดิม. หน้า 140-141.

⁷⁹ แหล่งเดิม. หน้า 146.

⁸⁰ แหล่งเดิม. หน้า 89-90.

2) ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 861 การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนี้ผู้รับประกันจะมีหน้าที่ที่ต่อเมื่อ

ก. เกิดวินาศภัยขึ้นแล้วตามสัญญา ถ้าภัยยังไม่เกิดขึ้น ผู้รับประกันภัยไม่มีหน้าที่

ข. ผู้รับประกันภัยไม่มีเหตุยกเว้นความผิด ถ้ามีเหตุตามกฎหมายที่ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 879 หรือมีเหตุตามสัญญาซึ่งคู่กรณีตกลงกันว่าผู้รับประกันไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าผู้เอาประกันไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตั้งไว้ ผู้รับประกันก็ไม่มีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

3.2.4.3 ผู้รับประกัน

ผู้รับประกัน หมายถึง บุคคลผู้พึงจะได้รับค่าสินไหมทดแทน หรือรับเงินจำนวนใช้ให้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 862 ผู้รับประกันมิใช่คู่สัญญาในสัญญาประกัน แต่ผู้รับประกันมีสิทธิในการรับประกันตามสัญญาประกันภัย ใครจะเป็นผู้รับประกันก็ได้แล้วแต่จะระบุไว้ในสัญญา อาจจะเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับผู้เอาประกัน หรือไม่มีความสัมพันธ์ต่อกันเลยก็ได้⁸¹

(1) สิทธิของผู้รับประกัน⁸²

สิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทน สิทธิของผู้รับประกันนี้ย่อมเป็นไปตามลักษณะของสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอก ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 375 และมาตรา 376 กล่าวโดยเฉพาะตามสัญญาประกันภัย ก็คือผู้รับประกันมีสิทธิที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยได้ในนามของตนเอง

(2) หน้าที่ของผู้รับประกัน

1) หน้าที่ระมัดระวังมิให้วินาศภัยเกิดขึ้นเนื่องจากความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้รับประกันต้องมีความสุจริตอย่างยิ่งในการปฏิบัติตามสัญญาประกันภัย โดยมีหน้าที่ที่จะต้องระมัดระวังมิให้เกิดวินาศภัยแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยซึ่งตนเองเป็นผู้รับประกันด้วยความทุจริตหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของตนเอง มิฉะนั้นจะเป็นเหตุให้ผู้รับประกันภัยปฏิเสธความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยได้

⁸¹ สุมาลี วงษ์วิฑิต. เล่มเดิม. หน้า 5-6.

⁸² วินัย คูวิเชียร. เล่มเดิม. หน้า 101-103.

2) หน้าที่บอกกล่าววินาศภัยที่เกิดขึ้นให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า กฎหมายกำหนดให้ทั้งผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยมีหน้าที่ในการบอกกล่าววินาศภัยที่เกิดขึ้นให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า(ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 881 วรรคแรก) ซึ่งหมายความว่าถ้าผู้เอาประกันภัยทราบเหตุวินาศภัยที่เกิดขึ้น ผู้เอาประกันภัยก็เป็นผู้บอกกล่าว แต่ถ้าผู้รับประกันภัยเป็นผู้ทราบเหตุวินาศภัยที่เกิดขึ้นนั้นก่อนผู้เอาประกันภัย หรือผู้เอาประกันภัยไม่มีโอกาสทราบเหตุวินาศภัยนั้น ผู้รับประกันภัยมีหน้าที่บอกกล่าวให้ผู้รับประกันภัยทราบวินาศภัยที่เกิดขึ้นโดยไม่ชักช้า เพราะถ้าผู้รับประกันภัยล่าช้าทำให้เกิดความเสียหายขึ้น ผู้รับประกันภัยมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากผู้รับประกันภัยได้ (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 881 วรรคสอง)

3.2.5 เบี้ยประกันภัย

ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยนั้น บริษัทประกันภัยจะพิจารณาจากภัยที่รับประกันว่ามีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใด อันจะส่งผลต่อการเรียกเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัย ซึ่งดูจากสถิติที่รวบรวมในอดีตเป็นข้อมูลในการนำมาคำนวณตามหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย

3.2.6 สาเหตุที่ทำให้โครงการนำร่องการประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ มาจากปัจจัยดังนี้

3.2.6.1 จำนวนเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการนำร่อง มีจำนวนน้อยไม่มากเพียงพอตามหลักของกฎเลขจำนวนมาก (Law of Large Number) และเกษตรกรไม่มีความเข้าใจในหลักการพื้นฐานของการประกันภัยที่เป็นการกระจายความเสี่ยงภัยให้กับเกษตรกร ประกอบกับเห็นว่าไม่คุ้มกับเบี้ยประกันภัยที่จ่ายไป

3.2.6.2 เกษตรกรส่วนใหญ่มีฐานะยากจน จึงไม่สามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้ แม้ว่าในโครงการนำร่องจะได้กำหนดเบี้ยประกันภัยที่มีอัตราที่ต่ำก็ตาม

3.2.6.3 เบี้ยประกันภัยที่กำหนดมีอัตราที่ต่ำประมาณ 4.0-5.0 ของทุนประกันภัย จึงทำให้บริษัทรับประกันภัยที่เข้าร่วมโครงการไม่สามารถที่จะรับภาระได้ เนื่องจากบดำเนินการของบริษัทสูงทำให้ต้องขาดทุน

3.2.6.4 ภัยที่รับประกัน การรับประกันความเสี่ยงภัยในโครงการนำร่องนั้น เป็นการรับประกันแบบคุ้มครองทุกภัย ซึ่งเมื่อเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้น บริษัทรับประกันภัยต้อง ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ อันเป็นการที่บริษัทรับประกันภัยต้องใช้งบดำเนินการที่สูงและทำให้ต้องขาดทุน

3.2.6.5 ขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญในการประเมินและเก็บรวบรวมความเสียหาย ซึ่งในการดำเนินโครงการนำร่องนั้นเมื่อเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้น บริษัทรับประกันภัยต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ของกรมส่งเสริมการเกษตรเข้ามาเป็นผู้ประเมินและรวบรวมความเสียหาย โดยที่เจ้าหน้าที่ของกรมส่งเสริมการเกษตรมีภาระงานล้นมืออยู่แล้ว

3.2.6.6 โครงการนำร่องในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรนี้ ได้ผนวกกับการให้สินเชื่อบริษัทประกันภัยพืชผลเกษตร จึงทำให้เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการนำร่องในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรเข้าร่วมโครงการเพื่อที่จะได้รับสินเชื่อบริษัทประกันภัยพืชผลเกษตรมากกว่าที่จะเข้าร่วมโครงการเพื่อรับประกันภัยพืชผลเกษตร

3.3 เปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของไทยกับกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ

3.3.1 รูปแบบการประกันภัย

3.3.1.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ โดยอยู่บนหลักของเสรีภาพในการทำสัญญาซึ่งผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยจะเข้ามาตกลงทำสัญญากัน ถ้าคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องต้องกัน สัญญาประกันภัยก็เกิดขึ้นมีผลผูกพันคู่สัญญาระหว่างผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยในการที่ต้องปฏิบัติตามสัญญา ดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะบังคับให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเข้ามาทำสัญญาประกันภัยได้

3.3.1.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบบังคับซึ่งเกษตรกรของประเทศสหรัฐอเมริกาจะต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยรัฐจะเป็นผู้ดำเนินการในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น

3.3.1.3 พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ โดยรัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรในพืชแต่ละชนิดที่ได้กำหนดไว้ เกษตรกรจะเสนอพื้นที่เพาะปลูกพืชซึ่งเป็นเจ้าของและจัดการเพื่อการประกันภัย พร้อมกับการสะสมเบี้ยประกันภัยในจำนวนที่กำหนดในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย

3.3.1.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

รูปแบบการประกันภัยแบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ แบบสมัครใจ และแบบ บังคับ โดยรัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรในแต่ละโครงการ เมื่อเกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในโครงการประกันภัยพืชผลเกษตรแต่ละชนิด ในกรณีที่ เป็นแบบสมัครใจ เกษตรกรก็มีสิทธิที่จะเลือกเข้าสู่โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนใน กรณีที่เป็นแบบบังคับเกษตรกรจะต้องเข้าสู่โครงการประกันภัยพืชผลเกษตรโดยอัตโนมัติ

3.3.2 ภัยที่รับประกัน

3.3.2.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ภัยที่รับประกัน เป็นลักษณะของการประกันภัยทุกชนิดขึ้นอยู่กับกรณีที่ ผู้เอาประกันภัยจะตกลงกับบริษัทรับประกันภัยว่าจะประกันความเสี่ยงชนิดใดบ้าง

3.3.2.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของ สหรัฐอเมริกา

ภัยที่รับประกัน เป็นการปกป้องความเสี่ยงภัยที่จะเกิดกับพืชผลเกษตร จากภัยทางธรรมชาติ คือ ภัยน้ำท่วม ภัยแล้ง ภัยจากลูกเห็บ ภัยจากอัคคีภัย หรือภัยทางธรรมชาติอื่น ซึ่งได้รับการพิจารณาโดยรัฐมนตรีเกษตร

3.3.2.3 พระราชบัญญัติการประกันพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ภัยที่รับประกัน เป็นการปกป้องความเสี่ยงภัยจากภัยธรรมชาติต่างๆ รวมทั้งภัยจากโรคพืช ภัยจากสัตว์ ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย คือ ภัยหนาว ภัยแล้ง ความชื้นอย่างรุนแรง ภาวะฝนตกอย่างรุนแรง น้ำท่วม ความเย็น ความเย็นจัดในฤดูใบไม้ผลิ ความเย็นจัดในฤดูใบไม้ร่วง ลม การตกของลูกเห็บ การไม่สามารถ ทำให้ปลอดภัยจากแมลง การไม่สามารถทำให้ปลอดภัยจากเชื้อโรค เชื้อโรค สัตว์ป่า แมลง ความล้มเหลวในการผสมพันธุ์พืชหิมะ การไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศของพืช

3.3.2.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรจะได้รับการปกป้อง ความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ โรคพืช สัตว์ แมลง และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.3.3 ผู้มีสิทธิเอาประกัน

3.3.3.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้มีสิทธิเอาประกัน กำหนดไว้ว่าถ้าผู้เอาประกันมิได้มีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยยอมไม่ผูกพันคู่สัญญาแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนั้นบุคคลที่มีส่วนได้เสียก็สามารถที่จะเข้ามาทำการประกันภัยได้โดยเสนอต่อบริษัทรับประกันภัย

3.3.3.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

ผู้มีสิทธิเอาประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรในประเทศสหรัฐอเมริกา ต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยแจ้งข้อมูล ประวัติ รวมทั้งสถิติเกี่ยวกับผลผลิตต่อสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด

3.3.3.3 พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ในกรณีโครงการได้ระบุเกี่ยวกับพืชที่สามารถประกันภัยได้ไว้ เจ้าของ-ผู้ปฏิบัติการคนใด หรือ ผู้เช่า-ผู้ปฏิบัติการคนใด ในโนว่า สคอเทีย สามารถที่จะเข้าร่วมในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

3.3.3.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร กำหนดให้เกษตรกรที่มีจำนวนพื้นที่เพาะปลูกอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือมีสิทธิที่จะเลือกเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตรหรือไม่ก็ได้ แล้วแต่กรณีตามที่กำหนดไว้ในแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย

3.3.4 ผู้รับประกันภัย

3.3.4.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยบริษัทรับประกันภัยเอกชน ในการรับประกันภัยชนิดต่างๆ ที่ผู้เอาประกันภัยจะได้เข้ามาทำความตกลงกับบริษัทรับประกันภัยเพื่อจัดให้มีการประกันภัยขึ้นตามข้อตกลงที่คู่สัญญาตกลงกันกำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

3.3.4.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยรัฐซึ่งให้สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือตัวแทน หรือบริษัทรับประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติจากสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรภายใต้หลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด เป็นผู้ดำเนินการ

3.3.4.3 พระราชบัญญัติการประกันชั้นพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยรัฐซึ่งให้กรรมการประกันชั้นพืชโนว่า สคอเทีย เป็นผู้รับประกันภัยภายใต้โครงการ

3.3.4.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์ และรัฐบาล โดยเป็นการรับประกันภัยตามเขตการปกครอง ในกรณีที่เขตการปกครองในระดับท้องถิ่นไม่สามารถที่จะรับประกันภัยได้ ก็จะทำให้เขตการปกครอง ในระดับที่เหนือกว่ารับประกันภัยต่อ

3.3.5 ผู้รับประกัน

3.3.5.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยเองเป็นผู้รับประกันภัย หรือ ให้บุคคลภายนอกเป็นผู้รับประกันภัยก็ได้ โดยแจ้งต่อบริษัทรับประกันภัยว่าเป็นผู้รับประกันภัย

3.3.5.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของ สหรัฐอเมริกา

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้ที่ครองกรรมกรรมแจ้งต่อผู้บริหาร สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรเกี่ยวกับชื่อผู้รับประกันภัย หรือการเข้าถึงสิทธิในการรับประกันภัย ซึ่งการเข้ารับประกันภัยต้องไม่น้อยกว่า 5% ของผลประโยชน์ทั้งหมดของผู้ถือครองกรรมกรรมประกันภัย

3.3.5.3 พระราชบัญญัติการประกันชั้นพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้เอาประกันภัยเป็นผู้รับประกันภัย หรือโดยตัวแทน หรือโดยผู้รับโอน ในกรณีที่เกษตรกรผู้เอาประกันภัยไม่อยู่ หรือไม่สามารถจัดการได้

3.3.5.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้ที่เข้าร่วมในโครงการประกันภัย พืชผลเกษตรในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร เมื่อพืชผลเกษตรได้รับความเสียหายจากภัยต่างๆที่กำหนดไว้ ก็จะได้รับค่าชดเชย ความเสียหายที่เกิดขึ้นตามสูตรการคำนวณที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการ

3.3.6 เบี้ยประกัน

3.3.6.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

เบี้ยประกัน ขึ้นอยู่กับภัยที่บริษัทรับประกันภัยจะเรียกจากผู้เอาประกันภัย โดยดูจากความเสี่งว่ามีมากน้อยเพียงใด รวมทั้งจำนวนผู้เอาประกันภัยชนิดเดียวกันที่เข้าร่วม ในการกระจายความเสี่งภัยว่ามีจำนวนมากเพียงพหรือไม่ ตามหลักของกฎเลขจำนวนมาก

(Law of Large Number) ซึ่งถ้าจำนวนของผู้ที่เอาประกันภัยมีน้อยและเป็นภัยที่มีความเสี่ยงสูง จะส่งผลต่ออัตราเบี้ยประกันภัยที่บริษัทรับประกันภัยจะเรียกต่อผู้เอาประกันภัย โดยจะเรียกเบี้ยประกันภัย ในอัตราที่สูง

3.3.6.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธรัฐพีช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของ สหรัฐอเมริกา

เบี้ยประกัน กำหนดให้รัฐบาลโดยสมาคมการประกันภัยพีชผลเกษตร จัดการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันภัยส่วนหนึ่ง เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการจ่ายเบี้ยประกันภัย ทำให้เบี้ยประกันภัยที่เกษตรกรจ่ายมีอัตราที่ต่ำ เกษตรกรสามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้ ซึ่งในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรในด้านเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันนี้มาจากการที่รัฐได้จ่ายเงินส่วนหนึ่ง เข้ากองทุนการประกันภัยพีชผลเกษตร

3.3.6.3 พระราชบัญญัติการประกันภัยพีชและปศุสัตว์ของแคนาดา

เบี้ยประกันภัย กรมการการประกันภัยพีชโนว่า สคอเทีย จะพิจารณา เบี้ยประกันภัยขึ้นพื้นฐานบนรากฐานของการวิเคราะห์ซึ่งได้รับการรับรองโดยพนักงานการประกันภัย ประกอบกับเกษตรกรจะได้รับการช่วยเหลือจากรัฐส่วนหนึ่งทำให้เบี้ยประกันภัยมีอัตราที่ต่ำ ภายใต้พระราชบัญญัติการปกป้องรายได้ของฟาร์ม (แคนาดา) และเขตการปกครอง ภายใต้พระราชบัญญัติ การประกันภัยพีชและปศุสัตว์

3.3.6.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

เบี้ยประกันภัย รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตรา การประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด โดยที่รัฐจะช่วยเหลือ ด้านเบี้ยประกันให้แก่เกษตรกรในอัตราส่วนที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพีชผล เกษตรแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย

บทที่ 4

วิเคราะห์ผลกระทบการประกันภัยพืชผลเกษตร

การประกันภัยพืชผลเกษตรที่ประเทศต่างๆ ได้จัดให้มีขึ้น โดยได้ออกเป็นกฎหมายและมีการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ไว้ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่อาชีพเกษตรกรรมซึ่งประเทศที่พัฒนาแล้วเห็นความสำคัญต่ออาชีพเกษตรกรรมที่ต้องประสบกับภาวะการขาดทุนอยู่เสมอ เนื่องจากได้รับภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ ทำให้เกษตรกรมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต ทำให้อาชีพเกษตรกรรมไม่มีความมั่นคง ซึ่งประเทศที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมแทบทุกประเทศต้องประสบกับปัญหาทำนองเดียวกันในเรื่องเกษตรกรไม่มีความมั่นคงในการประกอบอาชีพในประเทศต่างๆ จึงเห็นความสำคัญและได้มีการจัดให้มีกฎหมายเฉพาะให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้กับอาชีพเกษตรกรรม โดยเป็นการคุ้มครองต้นทุนในการผลิตตั้งแต่เกษตรกรเริ่มทำการเพาะปลูก แทนการที่รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือในภายหลังจากที่เกษตรกรพืชผลเกษตรได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติต่างๆ โดยที่การจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรยังทำให้เกษตรกรกล้าที่จะลงทุนในการเพาะปลูก ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนทางด้านเทคโนโลยีทางการเกษตรที่ทันสมัย ด้านเงินทุนในการขยายการผลิต อันจะส่งผลให้ผลิตผลทางการเกษตรมีคุณภาพและปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทำให้พืชผลเกษตรมีราคาสูงขึ้นรวมทั้งส่งผลให้การส่งออกพืชผลเกษตรไปตลาดต่างประเทศสามารถแข่งขันในด้านคุณภาพของพืชผลเกษตรได้

การที่ให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรจึงเป็นประโยชน์และสร้างความมั่นคงให้แก่อาชีพเกษตรกรรม เพราะถ้ามีภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดขึ้น เกษตรกรก็จะได้รับการชดเชยความเสียหายอันเนื่องมาจากพืชผลเกษตรที่ได้เอาประกันภัยไว้เสียหายจากภัยธรรมชาติ

4.1 การวิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องทางกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของไทย

4.1.1 รูปแบบการประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 861 บัญญัติว่า “อันว่าสัญญาประกันภัยนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ในกรณีวินาศภัยหากมีขึ้น หรือในเหตุอย่างอื่นในอนาคตตั้งได้ระบุไว้ในสัญญา และในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงินซึ่งเรียกว่า เบี้ยประกันภัย” รูปแบบการประกันภัยตามประมวลกฎหมาย

แพ่งและพาณิชย์จึงเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ มีลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชนในการที่จะเข้ามาทำสัญญาประกันภัย โดยเอกชนผู้ประสงค์จะเอาประกันภัยในความเสียหายชนิดใดชนิดหนึ่ง ก็จะเสนอขอทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทเอกชนซึ่งประกอบกิจการรับประกันภัย จึงเป็นเรื่องของเสรีภาพในการทำสัญญาของกลุ่มสัญญาทั้งสองฝ่ายที่จะก่อนิติสัมพันธ์กันให้เกิดเป็นสัญญาประกันภัยหรือไม่ก็ได้ โดยที่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายคือ เอกชนผู้เอาประกันภัยและบริษัทเอกชน ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันในการทำสัญญา เมื่อคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงที่จะก่อให้เกิดสัญญาประกันภัยขึ้นแล้ว ผู้เอาประกันภัย ก็จะต้องส่งเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า เบี้ยประกันภัย ให้แก่ผู้รับประกันภัยและเมื่อมีวินาศภัยเกิดขึ้นตามที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยก็ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้เอาประกันภัย

4.1.2 ภัยที่รับประกัน

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 863 บัญญัติว่า “อันสัญญาประกันภัยนั้น ถ้าผู้เอาประกันภัยมิได้มีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยนั้นไว้ไซ้ ท่านว่ายอมไม่ผูกพันคู่สัญญาแต่อย่างหนึ่งอย่างใด” ภัยที่รับประกันเป็นลักษณะของการรับประกันภัยทุกชนิดโดยที่เอกชนผู้เอาประกันภัยต้องเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเหตุที่จะเอาประกันภัยนั้น จึงจะทำให้สัญญาประกันภัยที่ทำกับบริษัทเอกชนที่ประกอบกิจการรับประกันภัยมีผลสมบูรณ์และผูกพันคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้การจะประกันความเสี่ยงภัยชนิดใดบ้างนั้นก็ขึ้นอยู่กับข้อตกลงกันระหว่างผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัย

4.1.3 ผู้มีสิทธิเอาประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 862 บัญญัติว่า “...คำว่า “ผู้เอาประกันภัย” ท่านหมายความว่า คู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะส่งเบี้ยประกันภัย...” และตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 863 บัญญัติว่า “อันสัญญาประกันภัยนั้น ถ้าผู้เอาประกันภัยมิได้มีส่วนได้เสียในเหตุที่ประกันภัยนั้นไว้ไซ้ ท่านว่ายอมไม่ผูกพันคู่สัญญาแต่อย่างหนึ่งอย่างใด” ผู้มีสิทธิเอาประกันภัยจึงเป็นบุคคลใดก็ได้ที่มีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยและตกลงจะส่งเบี้ยประกันภัยในจำนวนที่กำหนดไว้แก่ผู้รับประกันภัย โดยการเสนอขอทำสัญญาประกันภัยต่อบริษัทที่ประกอบกิจการรับประกันภัย

4.1.4 ผู้รับประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 862 บัญญัติว่า “...คำว่า “ผู้รับประกันภัย” ท่านหมายความว่า คู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้” และ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 877 บัญญัติว่า “ผู้รับประกันภัยจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ (1) เพื่อจำนวนวินาศภัยอันแท้จริง...” ผู้รับประกันภัยตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นการประกอบกิจการรับประกันภัยโดยบริษัทเอกชนที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย ในการดำเนินการให้มีการรับประกันภัยประเภทต่างๆ ตามที่บริษัทรับประกันภัยกำหนดไว้ให้มีการรับประกันภัย เมื่อผู้เอาประกันภัยได้เข้ามาเสนอขอทำการรับประกันภัยและตกลงทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทรับประกันภัย รายละเอียดข้อตกลงต่างๆจะถูกระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย เมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย บริษัทรับประกันภัยก็จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัย ทั้งนี้การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นการชดใช้เท่าจำนวนวินาศภัยที่เกิดขึ้นตามหลักของการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเป็นจริง

4.1.5 เบี้ยประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 867 วรรคสาม บัญญัติว่า “กรมธรรม์ประกันภัย ต้องลงลายมือชื่อของผู้รับประกันภัยและมีรายการดังต่อไปนี้ ... (5) จำนวนเบี้ยประกันภัย และวิธีการส่งเบี้ยประกันภัย...” การเรียกเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัย บริษัทรับประกันภัยจะเรียกเบี้ยประกันภัยในอัตราสูงต่ำเพียงใดนั้น จะดูจากภัยที่รับประกันว่าเป็นภัยที่มีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใด และมีจำนวนผู้เข้าร่วมในการประกันภัยตามหลักของการกระจายความเสี่ยงในการประกันภัยที่จะต้องมีความเสี่ยงชนิดเดียวกันที่มากเพียงพอ ตามกฎของเลขจำนวนมาก ทำให้บริษัทรับประกันภัยสามารถที่จะทำการรับประกันภัยในความเสี่ยงชนิดใดชนิดหนึ่งได้ อันส่งผลต่ออัตราเบี้ยประกันภัยที่บริษัทรับประกันภัยจะเรียกจากผู้เอาประกันภัย หากบริษัทรับประกันภัยเห็นว่าจำนวนผู้เอาประกันภัยในความเสี่ยงชนิดเดียวกันมีจำนวนมากเพียงพอ เบี้ยประกันภัยที่จะเรียกเก็บจากผู้เอาประกันภัยก็จะมีอัตราที่ต่ำ แต่หากว่าจำนวนผู้เอาประกันภัยในความเสี่ยงชนิดเดียวกันมีจำนวนน้อย เบี้ยประกันภัยที่จะเรียกเก็บจากผู้เอาประกันภัยจะมีอัตราที่สูง หรือบริษัทรับประกันภัยอาจจะปฏิเสธไม่รับประกันภัยเลยก็ได้

4.1.6 การสงเคราะห์เบี้ยประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัยมิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดในเรื่องการสงเคราะห์เบี้ยประกันภัยไว้ เนื่องจากการรับประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นการดำเนินกิจการรับประกันภัยโดยบริษัทเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด เป็นการลงทุนประกอบกิจการรับประกันภัยโดยเอกชนมิได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลเพื่อเป็นกองทุนในการอุดหนุนเบี้ยประกันภัย อันจะทำให้เบี้ยประกันภัยที่เรียกจากผู้เอาประกันภัยมีอัตราที่ต่ำ จึงทำให้การที่บริษัทรับประกันภัยจะจัดให้มีการรับประกันภัยประเภทใดบ้างนั้น จะดูที่ความเสี่ยงภัยที่จะรับประกันและจำนวนผู้เข้าร่วมในการประกันภัยว่ามีมากเพียงพอหรือไม่ เนื่องจากบริษัทรับประกันภัยต้องรับภาระจากการต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหากเกิดวินาศภัยขึ้นอันอาจส่งผลต่อเงินทุนของบริษัท ถ้าความเสี่ยงภัยที่จัดให้มีการประกันมี

ความเสี่ยงสูงและจำนวนผู้เข้าร่วมในการประกันภัยมีจำนวนน้อย ซึ่งในกรณีที่บริษัทรับประกันภัยเรียกเบี้ยประกันภัยในอัตราที่สูง หรือปฏิเสธไม่รับประกันภัย ผู้เอาประกันภัยก็ไม่สามารถที่จ่ายเบี้ยประกันภัยที่มีอัตราสูงได้ และผู้เอาประกันภัยก็ต้องแบกรับกับความเสียหายที่เกิดขึ้นไว้เอง

4.2 วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องทางกฎหมายของร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ...

4.2.1 เนื้อหาในร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... เป็นการบัญญัติหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องของการจัดให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการดำเนินการรับประกันภัยทางการเกษตร ซึ่งเป็นการบัญญัติในเรื่องการบริหารจัดการและองค์ประกอบของหน่วยงานที่จะให้เกิดมีขึ้น ส่วนเนื้อหาที่เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตร ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้บัญญัติให้มีเนื้อหาทางกฎหมายที่ชัดเจน

4.2.2 รูปแบบของการประกันภัย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดว่ารูปแบบของการประกันภัยพืชผลเกษตรที่จะใช้บังคับ เป็นแบบสมัครใจหรือแบบบังคับ ซึ่งควรจะมิมีบทบัญญัติทางกฎหมายที่กำหนดให้รูปแบบการประกันภัยพืชผลเกษตรของไทยเป็นการจัดให้มีการประกันภัยแบบไหน กล่าวคือ แบบสมัครใจหรือแบบบังคับ หรือแบบผสมผสานกัน โดยใช้เกณฑ์พื้นที่ทำการเพาะปลูก หรือเกณฑ์พืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัยมาเป็นตัวกำหนดว่าจะให้รูปแบบการประกันภัยพืชผลเกษตรเป็นแบบไหน

4.2.3 ชนิดของพืชที่รับประกันภัย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดว่า พืชชนิดใดบ้างที่จะจัดให้มีการรับประกันภัย ซึ่งควรจะมิมีบทบัญญัติทางกฎหมายที่กำหนดชนิดของพืชที่จะจัดให้มีการประกันภัย โดยกำหนดเป็น พืชไร่ พืชสวน พืชผัก หรือพืชผลไม้

4.2.4 ผู้มีสิทธิเอาประกันภัย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มาตรา 4 บัญญัติว่า “ผู้เอาประกันภัย” หมายความว่า เกษตรกรที่จดทะเบียนกับบริษัท และเข้าทำสัญญากับบริษัท หรือผู้แทน หรือตัวแทน ซึ่งควรจะกำหนดเนื้อหาเพิ่มเติมในส่วนของเกษตรกรให้มีความชัดเจน เนื่องจากเกษตรกรที่จะทำการประกันภัยทางการเกษตรตามหลักทั่วไปของการประกันภัยต้องเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเหตุประกันภัย โดยเกษตรกรจะมีทั้งเกษตรกรที่เป็นเจ้าของพื้นที่เพาะปลูก เกษตรกรที่เป็นผู้เช่าพื้นที่เพาะปลูก และเกษตรกรที่เป็นผู้รับจ้างเพาะปลูก

4.2.5 ผู้รับประโยชน์ ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติทางกฎหมายในส่วนผู้รับประโยชน์ว่าจะให้ใครเป็นผู้รับประโยชน์นอกจากเกษตรกรผู้เอาประกันภัย จึงควรมีการกำหนดบทบัญญัติทางกฎหมายในส่วนผู้รับประโยชน์นอกจากเกษตรกรผู้เอาประกันภัยแล้วจะรวมถึงบุคคลใดบ้างที่จะให้เป็นผู้รับประโยชน์แทนเกษตรกรผู้เอาประกันภัย รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการที่จะเป็นผู้รับประโยชน์

4.2.6 การสิ้นสุดผลบังคับของสัญญาประกันภัย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องของการสิ้นสุดผลบังคับของสัญญาประกันภัย ที่จะกำหนดให้การกระทำใดบ้างที่เป็นเหตุให้สัญญาประกันภัยสิ้นสุดผลบังคับ

4.2.7 การชดเชยความเสียหายอันเกิดจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องของการชดเชยความเสียหายอันเกิดจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้งข้อยกเว้นของการที่จะไม่ได้รับค่าชดเชยจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้น

4.2.8 การกำหนดความรับผิดชอบของเกษตรกร ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องของการกำหนดความรับผิดชอบและโทษของเกษตรกร ในกรณีที่เกษตรกรได้กระทำการโดยทุจริต เกี่ยวกับการประกันภัยทางการเกษตร

4.2.9 การยุติข้อโต้แย้งในเรื่องค่าชดเชยความเสียหาย ตามร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ... มิได้มีบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องการยุติข้อโต้แย้งในเรื่องค่าชดเชยความเสียหายหากมีขึ้นว่าจะให้องค์กรหรือหน่วยงานไหนเป็นผู้ชี้ขาดข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้น

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

เมื่อได้ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรที่เป็นสาเหตุให้พืชผลการเกษตรได้รับผลกระทบ ไม่ว่าจะเกิดจากภัยทางธรรมชาติต่างๆ ราคาพืชผลเกษตรที่ตกต่ำเนื่องจากผลผลิตไม่ได้มาตรฐาน การถูกกีดกันทางการค้าอันเกิดจากพืชผลทางการเกษตรไม่มีคุณภาพ เป็นต้น ทำให้เกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกต้องประสบกับสภาวะการขาดทุน มีหนี้สินเกิดขึ้นจนยากแก่การที่จะชดเชยหนี้สินได้ทำให้เกษตรกรต้องเลิกอาชีพเกษตรกรรมเพราะทนกับการขาดทุนไม่ไหว ส่วนการเข้ามาช่วยเหลือเกษตรกรหลังจากที่ได้ประสบภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ นั้น รัฐบาลก็จะใช้มาตรการช่วยเหลือที่มีลักษณะเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เช่น การให้เงินช่วยเหลือแก่เกษตรกรบางส่วน การพักการชำระหนี้ การประกันราคาสินค้าเกษตร เป็นต้น ซึ่งมีใช้การแก้ปัญหาอย่างแท้จริงให้กับเกษตรกรที่ได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติต่างๆ และจากการที่ได้ศึกษาการให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรของประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดา เป็นต้น ที่เกี่ยวกับปัญหาภัยทางธรรมชาติอันเป็นเหตุให้เกษตรกรของประเทศต่างๆ เหล่านี้ได้รับความเสียหายแก่ผลิตผลทางการเกษตร รัฐบาลของประเทศต่างๆ เหล่านี้จึงได้จัดให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยให้มืองค์กรของรัฐมีหน้าที่รับประกันภัยพืชผลเกษตรและมีรูปแบบที่เป็นการประกันภัยแบบบังคับหรือสมัครใจ ขึ้นอยู่กับการกำหนดของแต่ละประเทศว่าจะใช้รูปแบบไหนเพื่อให้การดำเนินการประกันภัยพืชผลเกษตรเกิดผลสำเร็จ ด้านเบี้ยประกันภัยนั้น รัฐบาลจะเป็นผู้ออกให้ส่วนหนึ่ง ซึ่งเกษตรกรก็สามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยในส่วนที่เหลือได้ เมื่อเกษตรกรได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากภัยทางธรรมชาติที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ เกษตรกรก็จะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายจากรัฐบาล ซึ่งการที่ประเทศต่างๆ ได้จัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรทำให้เกษตรกรของประเทศเหล่านั้นมีหลักประกันที่มั่นคงในการที่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรมได้โดยไม่ต้องเกรงว่าถ้าเกิดภัยทางธรรมชาติต่างๆ ขึ้นแล้ว จะทำให้เกษตรกรต้องถึงกับหมดตัว หรือมีหนี้สินล้นพ้นตัว เพราะจะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากภัยทางธรรมชาติ และการประกันภัยพืชผลเกษตรยังส่งเสริมให้เศรษฐกิจของประเทศมีการพัฒนา คือ เมื่อเกษตรกรมีหลักประกันที่มั่นคงจากการที่ได้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรแล้ว เกษตรกร

ก็กล้าที่จะลงทุน ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี ความรู้ทางการเกษตรที่ทันสมัย ทำให้ผลผลิตทางการเกษตรมีคุณภาพที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆ ที่เป็นคู่แข่งทางผลผลิตทางการเกษตรได้อันเป็นการทำให้ประเทศมีรายได้จากการส่งออกผลผลิตทางการเกษตร และนำรายได้จากการส่งออกมาพัฒนาประเทศชาติต่อไป

ประเทศไทยก็ได้เล็งนำแนวคิดในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรเหมือนอย่างเช่นในต่างประเทศที่ได้มีการนำระบบการประกันภัยมาใช้ในภาคเกษตรกรรมของประเทศต่างๆ เหล่านั้น เป็นผลให้เกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกพืชผลเกษตรที่ได้เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้รับการชดเชยความเสียหายอันเนื่องมาจากภัยธรรมชาติต่างๆ ที่ทำให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย ซึ่งในประเทศต่างๆ ที่ได้ดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่ต้องประสบกับความเสียหายต่อพืชผลเกษตรอันเนื่องมาจากภัยพิบัติทางธรรมชาตินั้น เป็นการดำเนินการที่ประสบผลสำเร็จและเป็นวิธีการช่วยเหลือเกษตรกรที่ดีวิธีการหนึ่งอันเป็นประโยชน์ต่ออาชีพเกษตรกรรมทำให้เกิดความมั่นคงและมีการพัฒนาทางการผลิตพืชผลเกษตรให้มีคุณภาพและมีมาตรฐาน สำหรับประเทศไทยนั้นก็ได้จัดให้มีการนำร่องเพื่อทำการประกันภัยพืชผลเกษตรตามแนวคิดของการนำระบบประกันภัยมาใช้แก่ภาคการเกษตรขึ้นในปี พ.ศ. 2521-2524 ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา เป็นการจัดให้มีการประกันภัยการปลูกฝ้ายโดยได้รับการสนับสนุนจากประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันมีลักษณะของการผนวกการประกันภัยเข้ากับการให้สินเชื่อระยะสั้นแก่เกษตรกร โดยที่ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรเป็นหน่วยงานประสานงาน และมีบริษัทประกันภัยเข้าร่วม 13 บริษัท ในปี พ.ศ. 2525-2527 กรมส่งเสริมการเกษตรก็ได้มีการเสนอให้มีการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นเงิน 1 ล้านบาท เป็นการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตร 3 ชนิด คือ ฝ้าย ข้าวโพด และถั่วเหลือง ซึ่งมีบริษัทประกันภัยเข้าร่วม 31 บริษัท ประกอบกับได้มีการสำรวจและสอบถามถึงความจำเป็นที่ต้องมีการรับประกันภัยพืชผลเกษตรและปศุสัตว์ในประเทศไทย เกษตรกรผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 70 รายใน 89 รายหรือร้อยละ 78.65 มีความเห็นว่า การรับประกันภัยพืชผลเกษตรและปศุสัตว์ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเกษตรกรไทย ในขณะที่อีก 19 ราย หรือร้อยละ 21.35 เห็นว่ายังไม่จำเป็นต้องจำเป็นในขณะนี้ และได้มีการสำรวจและสอบถามเกษตรกรในเรื่องความพร้อมหรือไม่พร้อมของเกษตรกรที่จะซื้อประกันภัยโดยที่รัฐบาลจะสนับสนุนให้มีการรับประกันภัยพืชผลเกษตรและปศุสัตว์ขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเกษตรกรจำนวน 67 รายใน 89 รายหรือร้อยละ 75.28 ตอบว่าพร้อมที่จะซื้อประกันภัย ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างกันไป อาทิ ค่าเบี้ยประกันภัยต้องไม่แพง รัฐบาลสนับสนุนค่าเบี้ยประกันภัยบางส่วน มีคณะกรรมการกลางประเมินความเสียหายให้

เป็นต้น ในขณะที่เกษตรอีกร้อยละ 24.72 ตอบว่าไม่พร้อมที่จะซื้อประกันภัยในขณะนี้ เหตุผลส่วนใหญ่คือยังไม่มีความเข้าใจในรายละเอียดของการประกันภัยพืชผลเกษตรและปศุสัตว์อย่างดีพอ

ประกอบกับรัฐบาลโดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้มีการมอบหมายให้หน่วยงานของกระทรวงที่เกี่ยวข้องดำเนินการศึกษารายละเอียดข้อมูลต่างๆเพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงผลดีผลเสียในการที่จะให้มีการประกันทางการเกษตรเกิดขึ้น ซึ่งสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรได้รับดำเนินการในการระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง องค์กรเอกชน และจากเกษตรกร เพื่อสรุปเป็นข้อมูลในการนำมาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร และเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 สำนักเศรษฐกิจการเกษตรได้ปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตรเสร็จโดยได้นำเสนอต่อคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมายของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการนำเสนอเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ด้านการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรในกรณีที่ต้องประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาตินั้นในอดีตการให้ความช่วยเหลือของภาครัฐจะเป็นการให้ความช่วยเหลือทางด้านปัจจัยในการผลิต เช่น เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย และยาปราบศัตรูพืช เป็นต้น โดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะเป็นหน่วยงานที่ขออนุมัติงบประมาณจากคณะรัฐมนตรี ในการดำเนินการแจกจ่ายปัจจัยทางการผลิตให้แก่เกษตรกรที่ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาตินั้นจะประสบปัญหาคือ ปัจจัยในการผลิตที่นำไปช่วยเหลือนั้นคุณภาพ และเวลาในการช่วยเหลือเกษตรกร ไม่ตรงกับความต้องการของเกษตรกรที่ประสบภัย ต่อมาในปี พ.ศ. 2545 รัฐบาลจึงได้ดำเนินการแก้ปัญหาดังกล่าวโดยมีนโยบายปรับเปลี่ยนวิธีการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ มาเป็นการให้ความช่วยเหลือโดยการจ่ายเป็นเงินสดมาจนกระทั่งปัจจุบันเพื่อให้เกษตรกรนำเงินที่ได้รับความช่วยเหลือไปดำเนินการจัดซื้อปัจจัยในการผลิตหรือนำไปบรรเทาความเดือดร้อนที่ได้รับตามความต้องการของเกษตรกรเอง

โดยที่จำนวนเงินงบประมาณที่ทางรัฐบาลได้จัดสรรให้ความช่วยเหลือเกษตรกรหลังจากที่ได้ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติในระยะเวลาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2541-2547 ในช่วงระยะเวลา 7 ปี นั้น ทางรัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณในการช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติเป็นจำนวนเงินถึง 9,521.09 ล้านบาท ปรากฏตามรายละเอียดสรุปผลการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. 2541-2547 ดังนี้⁸⁹

ปี พ.ศ. 2541 อนุมัติวงเงินรวม 617,061,647.30 บาท จากเงินทรงพระราชกรณียกิจจำนวน 91,937,148.30 บาท และเงินงบกลางจำนวน 525,124,463 บาท

ปี พ.ศ. 2542 อนุมัติวงเงินรวม 876,683,722.50 บาท จากเงินทรงพระราชกรณียกิจจำนวน 33,221,760.50 บาท และเงินงบกลางจำนวน 843,461,962 บาท

⁸⁹ วัลลภ นุตะมาน. เล่มเดิม. หน้า 13-14.

ปี พ.ศ. 2543 อนุมัติวงเงินรวม 313,302,896 บาท จากเงินทรงราชการจำนวน 86,864,546 บาท และเงินงบกลางจำนวน 226,438,350 บาท

ปี พ.ศ. 2544 อนุมัติวงเงินรวม 1,023,149,761 บาท จากเงินทรงราชการจำนวน 75,097,903 บาท และเงินงบกลางจำนวน 948,051,858 บาท

ปี พ.ศ. 2545 อนุมัติวงเงินรวม 2,693,299,049.34 บาท จากเงินทรงราชการจำนวน 146,780,462.34 บาท และเงินงบกลางจำนวน 2,546,518,587 บาท

ปี พ.ศ. 2546 อนุมัติวงเงินรวม 2,429,263,185.45 บาท จากเงินทรงราชการจำนวน 55,689,487.45 บาท และเงินงบกลางจำนวน 2,373,573,698 บาท

ปี พ.ศ. 2547 อนุมัติวงเงินรวม 1,568,329,785.74 บาท จากเงินทรงราชการจำนวน 5,590,048.75 บาท และเงินงบกลางจำนวน 1,562,739,736.99 บาท

ในส่วนของจำนวนจังหวัดที่ประสบภัยทางธรรมชาติ จำนวนเกษตรกร และอาชีพเกษตรกรที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ จะปรากฏรายละเอียดในระหว่าง ปี พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2547 ดังนี้⁹⁰

ปี พ.ศ. 2545 ได้ให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบภัย ระหว่างวันที่ 28 กรกฎาคม ถึง 4 พฤศจิกายน 2545 ใน 59 จังหวัด ประกอบด้วย

ด้านพืช 544 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 715,226 ราย

ด้านปศุสัตว์ 216 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 64,263 ราย

ด้านประมง 463 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 145,113 ราย

ในส่วนของจังหวัดยโสธรได้รับการช่วยเหลือโดยแบ่งเป็น

ด้านพืช 9 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 18,330 ราย

ด้านปศุสัตว์ 2 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 105 ราย

ด้านประมง 7 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 1,561 ราย

ปี พ.ศ. 2546 ได้ให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบภัย ระหว่างวันที่ 23 มิถุนายน ถึง 25 ธันวาคม 2546 ใน 70 จังหวัด ประกอบด้วย

ด้านพืช เกษตรกร จำนวน 243,268 ราย

ด้านปศุสัตว์ เกษตรกร จำนวน 17,918 ราย

ด้านประมง เกษตรกร จำนวน 53,601 ราย

⁹⁰ วัลลภ นุตะมาน. เล่มเดิม. หน้า 14-16.

ในส่วนของจังหวัดยโสธรได้รับการช่วยเหลือโดยแบ่งเป็น

ด้านพืช เกษตรกร จำนวน 12,737 ราย

ด้านปศุสัตว์ เกษตรกร จำนวน 6 ราย

ด้านประมง เกษตรกร จำนวน 874 ราย

เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2547 ได้อนุมัติเงินเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบกับอุทกภัย ปี 2546 สำหรับด้านปศุสัตว์มีจังหวัดที่มีพื้นที่ได้รับความเสียหายมากกว่าที่ได้ประมาณการไว้ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2546 ประกอบกับเกิดอุทกภัยต่อเนื่องในภาคใต้ ระหว่างวันที่ 11 พฤศจิกายน ถึง 25 ธันวาคม 2546 และเมื่อสำรวจความเสียหายและการช่วยเหลือระดับจังหวัดโดยเงินทศรองราชการยังคงเหลือจังหวัดที่ขอรับความช่วยเหลือจากส่วนกลางอีก 11 จังหวัด แบ่งเป็น

ด้านพืช 2 จังหวัด เกษตรกร จำนวน 6,601 ราย

ด้านปศุสัตว์ 6 จังหวัด เกษตรกร จำนวน 6,545 ราย

ด้านประมง 3 จังหวัด เกษตรกร จำนวน 4,088 ราย

ปี พ.ศ. 2547 ได้ให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบภัย ใน 55 จังหวัด ประกอบด้วย

ด้านพืช 33 จังหวัด พื้นที่เสียหาย จำนวน 14,365,490.50 ไร่

ด้านปศุสัตว์ 7 จังหวัด เกษตรกร จำนวน 8,205 ราย

ด้านประมง 15 จังหวัด 144 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 37,762 ราย

สำหรับจังหวัดยโสธร ได้รับการช่วยเหลือโดยแบ่งเป็น

อุทกภัย 9 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 17,346 ราย

ฝนทิ้งช่วง 9 อำเภอ เกษตรกร จำนวน 39,396 ราย

จากข้อมูลสถิติดังกล่าวมานั้น จำนวนเงินที่รัฐบาลได้ให้การช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบภัยทางธรรมชาติในแต่ละปีรวมเป็นจำนวนเงินเกือบหนึ่งหมื่นล้านบาท เกษตรกรที่ประสบกับภัยทางธรรมชาติก็มีจำนวนไม่น้อย ซึ่งต้องประสบกับปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติอยู่ทุกปีมากบ้าง น้อยบ้าง โดยที่การให้ความช่วยเหลือดังกล่าวของรัฐบาลเป็นการให้ความช่วยเหลือภายหลังที่เกษตรกรได้ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ ซึ่งเหมือนจะเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าซึ่งเป็นอย่างนี้ทุกๆปีเมื่อเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติแก่เกษตรกร

ดังนั้นจึงเป็นการสมควรที่ประเทศไทยจะได้จัดให้มีการออกมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับพืชผลการเกษตรขึ้น เพื่อเป็นการสร้างหลักประกันที่มั่นคงให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพเกษตรกรรมซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศก็ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และรายได้ส่วนหนึ่งจากการส่งออกก็มาจากผลิตผลทางการเกษตร แต่เกษตรกรผู้ผลิตกับมีรายได้ที่ต่ำและมีฐานะไม่มั่นคง

อันเนื่องจากการที่ต้องประสบกับความเสี่ยงภัยทางธรรมชาติซึ่งทำให้พืชผลได้รับความเสียหาย จนถึงกับต้องขาดทุน หรือมีหนี้สินล้นพ้นตัว พืชผลทางการเกษตรไม่มีคุณภาพ การที่เกษตรกรได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลก็เป็นการช่วยเหลือภายหลังที่เกษตรกรได้รับความเสียหาย ซึ่งล่าช้าและไม่ทันทั่วถึงกับการที่เกษตรกรต้องการความช่วยเหลือ อันมีลักษณะเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แต่ถ้าได้มีกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรเหมือนเช่นประเทศต่างๆ ดังที่ได้เสนอ หลักเกณฑ์และวิธีการที่ประเทศเหล่านั้น ได้จัดให้มีขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีของประเทศไทย แล้วก็จะมีความคล้ายๆ กันในหลายๆ ด้าน เช่น ภัยทางธรรมชาติ หลักเกณฑ์ในเรื่องการประกันภัย เป็นต้น โดยที่ประเทศไทยนำแนวทางและหลักเกณฑ์มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับกรณีของประเทศไทย ผลดีที่เกิดขึ้นจากการที่ได้มีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลทางการเกษตร ก็จะตกแก่ผู้ประกอบการอาชีพเกษตรกรนั่นเอง

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ด้านรัฐบาล

5.2.1.1 เพื่อให้เป็นแนวทางที่สอดคล้องกันกับการเตรียมการที่จะจัดให้มีกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้นและให้มีการนำกฎหมายมาบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรมีการศึกษาความเป็นไปได้ในการที่จะนำงบประมาณของรัฐที่จะนำมาจัดสรรช่วยเหลือในด้านเบี้ยประกันภัย โดยให้เกษตรกรจ่ายเบี้ยประกันภัยในจำนวนที่มีอัตราต่ำ เกษตรกรสามารถจะจ่ายได้

5.2.1.2 มีการศึกษาควบคู่ไปกับการเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านสถิติเกี่ยวกับทางการเกษตรต่างๆ ในส่วนที่จะนำมาคำนวณเบี้ยประกันภัย การชดเชยค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกิดความเสียหาย เช่น สถิติความเสียหายอันเกิดจากเหตุต่างๆ ข้อมูลด้านต้นทุนการผลิตทางการเกษตร ปริมาณและราคาของผลผลิตโดยเฉลี่ย เป็นต้น

5.2.1.3 ในส่วนของกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้ควรมีการแก้ไขปรับปรุง ร่างกฎหมายให้มีความชัดเจน มีเนื้อหาและสาระที่เป็นในเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการของการประกันภัยพืชผลเกษตร ตัวอย่างเช่น

มาตรา... เกษตรกร หมายความว่าถึง เกษตรกรผู้เป็นเจ้าของ และดำเนินการจัดการเพาะปลูกพืชผลเกษตร หรือ เกษตรกรผู้เป็นผู้เช่า และดำเนินการจัดการเพาะปลูกพืชผลเกษตร

มาตรา... ให้เกษตรกรจัดให้มีการประกันภัยไว้กับบริษัทหรือหน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยประกันวินาศภัยที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการประกันภัยประเภทการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการรับประกันภัยประเภทการประกันภัยพืชผลเกษตร

พืชที่จัดให้มีการประกันภัย จำนวนเงินเอาประกันภัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา... ให้รัฐบาลจัดสรรเงินงบประมาณมาจ่ายเป็นเบี้ยประกันภัย ในอัตราไม่เกินกว่าจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา... อัตราเบี้ยประกันพื้นฐาน จะถูกพิจารณาอย่างเหมาะสมจากข้อมูลทางสถิติตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง และจะมีการปรับปรุงอัตราเบี้ยประกันทุกๆ 3 ปี หรือโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีเมื่อเห็นว่ามีความจำเป็น

มาตรา... เกษตรกรที่เพาะปลูกพืชตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร ทั้งนี้โดยได้รับการสงเคราะห์เบี้ยประกันในจำนวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด

เกษตรกรที่เพาะปลูกพืชชนิดอื่นนอกจากที่กำหนด จะเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตรให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา... เกษตรกรจะได้รับการคุ้มครองความเสียหายที่เกิดแก่พืชผลเกษตร อันเกิดจากภัยตามธรรมชาติ หรือภัยอื่นๆ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา... สัญญาประกันภัยพืชผลเกษตรจะสิ้นสุดบังคับ ในกรณีที่เกษตรกรตาย เลิกประกอบ การเพาะปลูกพืช(แต่ละชนิดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง) หรือมีการเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์การเป็นเจ้าของ ทั้งนี้ทายาท หรือเกษตรกร ต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ในเหตุดังกล่าวมาภายในเวลาและหลักเกณฑ์ที่กำหนด

มาตรา... เกษตรกรจะได้รับการชดเชยความเสียหาย อันเกิดจากภัยพิบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

นอกจากตามวรรคหนึ่งแล้ว การชดเชยความเสียหายจะไม่เกิดขึ้น ในกรณีที่เกิดจากความทุจริต ความประมาทเลินเล่อ การปล่อยปละละเลยต่อหน้าที่ ของเกษตรกร ตัวแทน หรือลูกจ้าง หรือเหตุอื่นอันคล้ายคลึงกัน

มาตรา... เกษตรกรที่จิตใจ หรือเจตนา หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรต้องแจ้ง ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลทางการเกษตร หรือข้อมูลอื่นใดที่ทางเจ้าหน้าที่ได้สอบถาม ต้องระวางโทษ

(1) ปรับไม่เกินจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือ

(2) ตัดสิทธิเกษตรกรจากการปกป้องความเสี่ยงภัยพิบัติ หรือ การช่วยเหลือทางด้านประกันภัย เป็นระยะเวลาไม่เกินระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำผิด

มาตรา... ในกรณีที่เกิดข้อโต้แย้งในเรื่องการชดเชยความเสียหาย ระหว่างเกษตรกรหรือตัวแทน กับบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการประเภทประกันภัย พืชผลเกษตร หรือหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการรับประกันภัยพืชผลเกษตร ให้ อนุญาตโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาดและถือว่าเป็นที่สุด

5.2.2 ด้านเอกชน

5.2.2.1 ในส่วนของบริษัทเอกชนที่จะรับประกันภัยพืชผลเกษตรนั้น รัฐบาล อาจให้บริษัทเอกชนดำเนินการในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรภายใต้หลักเกณฑ์และวิธีการ ที่กฎหมายกำหนด

5.2.2.2 รัฐบาลจัดสรรเงินงบประมาณบางส่วนมาเป็นกองทุนการรับประกันภัย พืชผลเกษตรในการที่บริษัทเอกชนจะนำไปสงเคราะห์เบี้ยประกันภัยให้กับเกษตรกรบางส่วน และ นำไปชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้กับเกษตรกรในกรณีที่เกษตรกรได้รับความเสียหายจากภัย ทางธรรมชาติ

5.2.2.3 ในการดำเนินการรับประกันภัยของเอกชนนั้น ควรให้อยู่ภายใต้ การกำกับดูแลของรัฐโดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านการเกษตร เช่น เกษตรอำเภอ ทำหน้าที่ ประสานงานไม่ว่าจะเป็นการให้ความรู้ทางด้านการรับประกันภัยพืชผลเกษตร ด้านเทคโนโลยีทาง การเกษตร รวบรวมข้อมูลสถิติทางการเกษตร เป็นต้น เพื่อให้การดำเนินการรับประกันภัยพืชผล เกษตรที่ดำเนินการโดยบริษัทเอกชนในการกำกับดูแลของรัฐประสบผลสำเร็จ

5.3 แนวทางในการจัดให้มีกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตร

5.3.1 ลักษณะของการประกันภัยพืชผลเกษตร การประกันภัยพืชผลเกษตร ควรจะมีลักษณะที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชน โดยคู่สัญญาในฐานะทางกฎหมายเท่าเทียมกัน เป็นการดำเนินการรับประกันภัยพืชผลเกษตรโดยรัฐหรือตัวแทน หรือบริษัทรับประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติจากรัฐให้ดำเนินการรับประกันภัย ภายใต้หลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด

5.3.2 รูปแบบของการประกันภัย การประกันภัยพืชผลเกษตร ควรที่จะมีรูปแบบของการประกันภัยแบบบังคับ เพื่อให้การดำเนินการบรรลุผลสำเร็จ อันเป็นประโยชน์แก่เกษตรกรและประเทศชาติ โดยกำหนดให้เกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกพืชผลเกษตรทางเศรษฐกิจต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือกำหนดให้เกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ทำการเพาะปลูกพืชผลเกษตรทางเศรษฐกิจที่กำหนดต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร

5.3.3 ชนิดของพืชที่รับประกันภัย การประกันภัยพืชผลเกษตร ในการเริ่มต้นดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรนั้น ควรที่จะกำหนดชนิดของพืชที่จะทำการรับประกันเฉพาะที่เป็นพืชผลเกษตรทางเศรษฐกิจก่อน เช่น พืชไร่ พืชสวน พืชผัก หรือพืชผลไม้ เป็นต้น

5.3.4 ภัยที่รับประกัน การประกันภัยพืชผลเกษตร ควรจะกำหนดให้มีการรับประกันความเสี่ยงภัยที่จากภัยทางธรรมชาติที่เกษตรกรประสบภัยอยู่ทุกปี เช่น ภัยน้ำท่วม ภัยแล้ง ภัยลูกเห็บ ภัยอัคคีภัย เป็นต้น โดยกำหนดให้เป็นความเสี่ยงภัยที่รับประกัน หรืออาจจะเพิ่มภัยอื่นๆ เช่น ภัยที่เกิดจากแมลง ศัตรูพืช สัตว์ เป็นต้น ที่จะรับประกันก็ได้ โดยได้รับการอนุมัติจากรัฐ

5.3.5 เบี้ยประกันภัย การประกันภัยพืชผลเกษตร โดยที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรของประเทศอย่างเช่นต่างประเทศนั้น เบี้ยประกันภัยที่รัฐจะเรียกเก็บจากเกษตรกรจะต้องมีอัตราที่ต่ำ เพื่อให้เกษตรกรสามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้

5.3.6 เงินสงเคราะห์เบี้ยประกัน การประกันภัยพืชผลเกษตร โดยที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรอันมีวัตถุประสงค์ในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบกับปัญหาภัยทางธรรมชาติทำให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหายเพื่อให้เกษตรกรได้รับการเยียวยาความเสียหาย รัฐจึงควรจัดสรรงบประมาณบางส่วนเพื่อเป็นกองทุนการประกันภัยพืชผลเกษตรในการนำไปใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกษตรกรได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติ และนำไปใช้ในการสงเคราะห์เบี้ยประกันภัยให้กับเกษตรกร ในการที่เกษตรกรจะจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราที่ต่ำ โดยที่เกษตรกรสามารถจ่ายเบี้ยประกันภัยได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

กรมการประกันภัย. (2541). **สาระน่ารู้เกี่ยวกับการประกันภัยเบ็ดเตล็ด** (พิมพ์ครั้งที่3).

กรุงเทพมหานคร: กระทรวงพาณิชย์.

จุฑามาศ นิสารัตน์.(2533). **กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย** (พิมพ์ครั้งที่3).

กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). **กฎหมายว่าด้วยประกันภัย** (พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพมหานคร:นิติธรรม.

บุษรา อิงภากรณ์. (2546). **การประกันภัย** (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพมหานคร: กรมการประกันภัย

กระทรวงพาณิชย์.

ประสิทธิ์ โฆวิไลกุล. (2538). **การตีความกฎหมายสัญญาและกรรมธรรม์ประกันภัย** (พิมพ์ครั้งที่2).

กรุงเทพมหานคร:วิญญูชน.

สอาด หอมมณี. (2539). **คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย**. กรุงเทพมหานคร:

สูตรไพศาล.

สรพล สุขทรศนีย์. (2536). **กฎหมายลักษณะประกันภัย**. กรุงเทพมหานคร:วิญญูชน.

สิทธิโชค ศรีเจริญ. (2528-2529). **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการประกันภัย**. กรุงเทพมหานคร:สมาคม

ประกันวินาศภัย.

สุภาพ สารีพิมพ์. (2542). **คู่มือกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย** (พิมพ์ครั้งที่2).

กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เอกสารอื่นๆ

ธรรมนูญ พงษ์ศรีกูร.(2544, 20 พฤศจิกายน). **เอกสารประกอบการบรรยายความเสี่ยงในภาค**

เกษตรกรรมไทย. คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

พินิจ เข้มทอง และคณะ. (2537). **การประกันภัยพืชผลและปศุสัตว์** (รายงานผลการวิจัย).

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิจิต หล่อจิระชุนท์กุล และวีณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง. (2544). การประกันภัยต้นทุนการผลิตพืชผล (รายงานการวิจัย).คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

วิจิต หล่อจิระชุนท์กุล และวีณา ฉายศิลป์รุ่งเรือง. (2544, 20 พฤศจิกายน). เอกสารประกอบการบรรยายการจัดการความเสี่ยงภัยธรรมชาติโดยการประกันภัยพืชผล.คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

วัลลาภ์ นุตะมาน. (2548). การประกันภัยทางการเกษตร (เอกสารการวิจัย).สำนักเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

วิทยานิพนธ์

กมลพล บัวสุวรรณค์. (2529). สัญญาประกันภัยต่อ: ศึกษาสิทธิสัมพันธ์ระหว่างผู้เอาประกันภัยโดยตรงกับผู้รับประกันภัยต่อ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธีระ อยู่ในธรรม. (2533). การชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บุษรา อิงภากรณ์. (2516). การประกันพืชผล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุพรรณิ หมั่นทำการ. (2523). ส่วนได้เสียอันอาจเอาประกันภัยได้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาษาต่างประเทศ

ELECTRONIC SOURCES

Toyoji yamauchi. (2005, 5 December). Evolution of the Crop Insurance Program in Japan. from

<http://www.ifpri.org/pubs/books/hazell86/hazell86ch3.pdf>.

(2005, 11 November). Federal Crop Insurance Act As Amended. from

<http://www.agriculturelaw.com/links/cropins/statue.htm>

(2006, 28 March). The Framework of Japan's Agriculture Insurance Scheme. from

http://www.hknosai.or.jp/e/e_main.html

(2006, 28 March). The Framework of Japan's Agriculture Insurance Scheme. from

http://www.hknosai.or.jp/e/e_06/e_06.html

(2006, 28 March). Types of The Agricultural Insurance Scheme. from

<http://www.nosai.or.jp/types.htm>

(2006, 28 March). Rice, Wheat and Barley Insurance. from

http://www.hknosai.or.jp/e/e_04/e_04.html

(2006, 28 March). Field Crops Insurance. from

http://www.hknosai.or.jp/e/e_05/e_05.html

(2006, 3 April). Regulation-Crop and Livestock Insurance Act. from

<http://www.gov.ns.ca/just/regulations/regs/CLIsprn.htm>

(2006, 3 April). Regulation-Crop and Livestock Insurance Act. from

<http://www.gov.ns.ca/just/regulations/regs/CLIfruit.htm>

(2006, 3 April). Regulation-Crop and Livestock Insurance Act. from

<http://www.gov.ns.ca/just/regulations/regs/CLIVeg.htm>

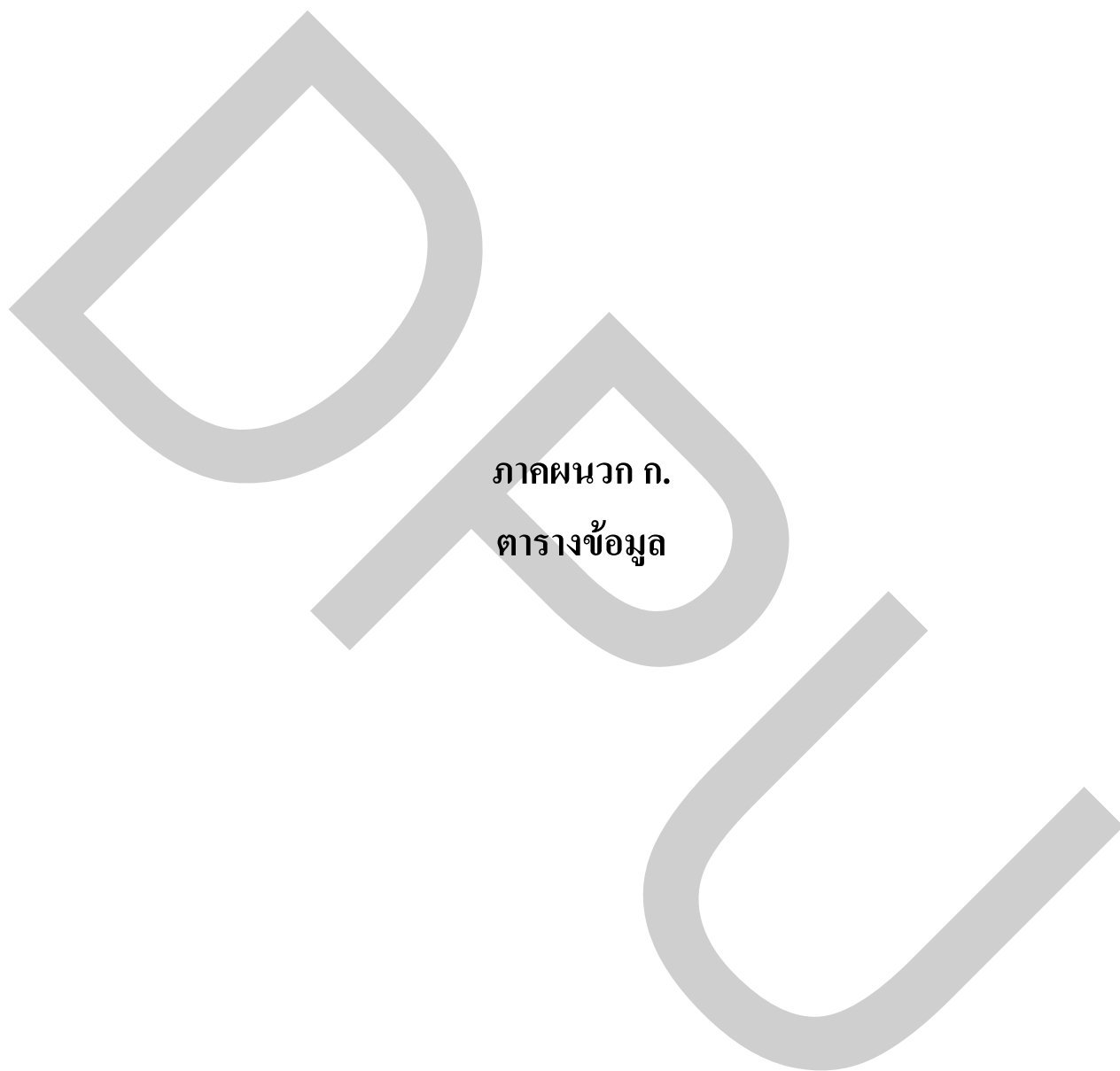
(2006, 3 April). Regulation-Crop and Livestock Insurance Act. from

<http://www.gov.ns.ca/just/regulations/regs/cliforms.htm>

ภาคผนวก

**ภาคผนวก ก.
ตารางข้อมูล**

ตารางข้อมูล

ตารางภาคผนวกที่ 1.1 แสดงการจัดชั้นของพืชในการรับประกันภัยจากลูกเห็บในเท็กซัสปี 2506

ชั้นของพืช	ชื่อ พืช	ครรชนีอัตรา เบี้ยประกัน
A	ข้าวสาลี และธัญพืชต่างๆ เช่น ข้าวบาเลย์ ข้าวโอ๊ต ข้าวไรท์ เป็นต้น	100
B	สั้ม มะเขือเทศ ดอกทานตะวัน	65
C	ข้าวโพด flax	67
D	ข้าวฟ่าง	28
E	ถั่วลิสง, หัวผักกาดแดง	26
F	พืชที่ปลูกไว้สำหรับเลี้ยงสัตว์	33
G	ถั่วต่างๆ	106
H	พืชที่ปลูกไว้เพื่อเอาเมล็ด เช่น ALFALFA, BLUE GRASS CLOVER เป็นต้น	130
I	แตงกวา แคนตาลูป ฟักทอง แตงไทย เป็นต้น	196
L	ฝ้าย (LONG STAPLE)	ไม่ได้กำหนดไว้แน่นอน
S	ฝ้าย (SHORT STAPLE)	ไม่ได้กำหนดไว้แน่นอน

ตารางภาคผนวกที่ 1.2 แสดงเบี้ยประกันพื้นฐาน

เบี้ยประกันพื้นฐาน มีอัตราดังนี้

จังหวัด (Country)	เขต	คุ้มครองเต็มตามจำนวนทุน ประกัน			คุ้มครอง 90% ของทุนประกัน		
		ชั้น A	ชั้น B	ชั้น C	ชั้น A	ชั้น B	ชั้น C
Adair	6	30	44	57	21	31	41
Adane	6	30	44	57	21	31	41
Allamaku	4	25	36	46	17	25	33
Appanoose	1	17	22	29	12	15	19
Audubon	6	30	44	57	21	31	41
Benton	2	20	27	35	13	18	24
Black Hawk	2	20	27	35	13	18	24
Boone	2	20	27	35	13	18	24
Bremer	2	20	27	35	13	18	24
Buchanan	2	20	27	35	13	18	24
Buena Vista	6	30	44	57	21	31	41
Butler	2	20	27	35	13	18	24

ตารางภาคผนวกที่ 1.3 แสดงส่วนลดและการตัดเบี้ยประกัน

% ของความเสียหายที่เกิดขึ้น	% ของส่วนลด
0 – 40	10
41 – 45	9
46 – 50	8
51 – 55	7
56 – 60	6
61 – 65	5
66 – 70	4
71 – 75	3
76 – 80	2
81 – 85	1
86 – 100	0

ตารางภาคผนวกที่ 1.4 แสดงพื้นที่การเกษตรเสียหายจากน้ำท่วม

หน่วย : ไร่

รายการ	2537/36	2538/39	2539/40	2540/41	2541/42
1. จำนวนตำบล(แห่ง)	659	5,293	4,940	2,440	463
2. จำนวนเกษตรกร(คน)	78,739	981,070	964,994	322,403	91,097
3. จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	894,270	12,393,876	11,239,129	3,211,855	922,024
3.1 ข้าว(ไร่)	784,790	10,640,297	9,248,642	2,371,529	733,071
3.2 พืชไร่(ไร่)	81,030	788,980	966,176	118,460	130,261
3.3 พืชผัก(ไร่)	7,610	172,393	289,215	39,906	31,508
3.4 ผลไม้/ไม้ยืนต้น(ไร่)	4,160	625,982	505,040	586,770	26,914
3.5 อื่นๆ	15,680	166,224	230,056	95,190	270

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ตารางภาคผนวกที่ 1.5 แสดงพื้นที่การเกษตรเสียหายจากภัยแล้ง

หน่วย :ไร่

รายการ	2532/33	2534/35	2535/36	2538/39	2541/42
1. จำนวนตำบล(แห่ง)	930	828	2,174	148	164
2. จำนวนเกษตรกร(คน)	2,212,048	210,780	463,632	38,231	48,709
3. จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	3,276,411	3,700,054	6,705,387	456,273	416,77
3.1 ข้าว(ไร่)	2,212,048	1,326,506	4,612,219	426,744	377,070
3.2 พืชไร่(ไร่)	914,308	2,310,614	1,151,982	14,312	37,408
3.3 พืชผัก(ไร่)	7,582	8,876	9,702	1,496	24
3.4 ผลไม้/ไม้ยืนต้น(ไร่)	10,748	1,316	97,960	1,197	2,275
3.5 อื่นๆ	131,723	52,742	833,494	12,524	-

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ตารางภาคผนวกที่ 1.6 แสดงพื้นที่ความเสียหายจากสาเหตุอื่นๆ ในปี 2540

หน่วย : ไร่

รายการ	จากฝนทิ้งช่วง (2540)	วาตภัยและลูกเห็บ (2540)	วาตภัย (2539)	วาตภัย (2540)
1. จำนวนตำบล(แห่ง)	-	-	63	-
2. จำนวนเกษตรกร(คน)	600,469	3,592	4,473	-
3. จำนวนพื้นที่เสียหาย(ไร่)	9,140,822	21,731	4,388	32,785
3.1 ข้าว(ไร่)	3,059,505	11,566	401	523
3.2 พืชไร่(ไร่)	5,917,172	3,413	220	2,211
3.3 พืชผัก(ไร่)	140,028	931	799	23,953
3.4 ไม้ผล/ไม้ยืนต้น(ไร่)	21,340	3,004	2,978	5,950
3.5 อื่นๆ	2,770	2,817	391	148

แหล่งที่มา: ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ กรมส่งเสริมการเกษตร

ภาคผนวก ข.

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธรัฐพีช (แก้ไขเพิ่มเติม)

ของสหรัฐอเมริกา

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืชซึ่งได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม
7 ยู.เอส.ซี. 1501 อีที เอส อี ลิว. บทที่ 36

การแก้ไขกฎหมายมหาชน 105-185 , วันที่ 23 มิถุนายน 1998 (112 ข้อมูลที่ 523)
“การประเมินค่าการวิจัยทางการเกษตร และ พระราชบัญญัติการปฏิรูปการศึกษา ปี 1998” (ซึ่งถูก
ขีดเส้นใต้)

การแก้ไขกฎหมายมหาชน 105-277, วันที่ 21 ตุลาคม 1998 (112 สแตก 2681) “การรวบรวม
ผลงานนิพนธ์เข้าด้วยกันและพระราชบัญญัติการจัดสรรเพิ่มเติมอย่างเร่งด่วน ปี 1999 – การแบ่งแยก
หัวข้อเอ : การจัดสรรผลงานนิพนธ์เข้าด้วยกัน – การเกษตร การพัฒนาทางด้านท้องถิ่น องค์การ
อาหารและยา และพระราชบัญญัติการจัดสรรทางด้านหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องปี 1999”
(ซึ่งขีดเส้นใต้)

มาตรา 1501 หัวเรื่องย่อ ; การใช้กฎหมายอื่น

บทนี้ได้ถูกอ้างอิงในนามของ “พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืชผล
เว้นแต่จะมีข้อกำหนดเป็นอย่างอื่นในหัวข้อ I-IV จะไม่มีผลถึงบทนี้ และกฎเกณฑ์ซึ่งได้ปรากฏ
ในหัวข้อต่างๆ จะไม่ถูกชี้แจงรวมถึงบทนี้

มาตรา 1502 วัตถุประสงค์และคำจำกัดความ

(เอ) วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้เพื่อส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติโดยการปรับปรุงความมั่นคง
ทางเศรษฐศาสตร์ทางการเกษตร เข้าสู่ระบบการประกันภัยทางรัฐพืชและการจัดหา ซึ่งหมายความถึง
การวิจัยและประสบการณ์ที่ช่วยเหลือในการวางแผนการก่อตั้งการประกันภัย

(บี) คำจำกัดความ

(1) “ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองถึงเพิ่มเติม” หมายความว่า โครงการของการคุ้มครอง
การประกันทางรัฐพืชซึ่งได้จัดหาระดับของการคุ้มครองมากกว่าระดับที่มีอยู่ภายใต้การคุ้มครอง
ความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(2) “ผู้ประกันภัย” หมายความว่า ผู้ประกันภัยซึ่งได้รับการรับรองโดยสมาคม เพื่อที่จัดการ
คุ้มครองการประกันภัยผู้ผลิต ซึ่งได้เข้าร่วมในโครงการการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช ซึ่งได้
ถูกกำหนดขึ้นภายใต้หัวข้อนี้

(3) “สภา” หมายความว่าถึง สภาของคณะกรรมการสมาคมซึ่งถูกกำหนดขึ้น ภายใต้มาตรา 1505 (เอ)

(4) “สมาคม” หมายความว่าถึง สมาคมการประกันภัยสหพันธ์พืชตามมาตรา 1503

(5) “กระทรวง” หมายความว่าถึง กระทรวงเกษตรแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

(6) “อัตราส่วน” หมายความว่าถึง อัตราส่วนของจำนวนทั้งหมดซึ่งได้จ่ายโดยสมาคมในฐานะค่าทดแทนภายใต้การประกันพืชที่เหมาะสมซึ่งในส่วนของเบี้ยประกัน ได้ถูกกำหนดขึ้นสำหรับค่าเสียหาย

(7) “รัฐมนตรี” หมายความว่าถึง รัฐมนตรีการเกษตร

(8) “ผลของการเปลี่ยนแปลง” หมายความว่าถึง ผลผลิตโดยเฉลี่ยสูงสุดต่อเอเคอร์หรือเทียบเท่า ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม ในกรณีที่ผู้ผลิตไม่สามารถ

(เอ) ได้รับการรับรองทางด้านการจัดเก็บเอกสารของการผลิต

(บี) นำเสนอการจัดเก็บรวบรวมเอกสารที่ได้รับการยอมรับโดยสมาคม หรือบริษัทประกันภัยโดยสมาคม

มาตรา 1503 สมาคมการประกันสหพันธ์พืช

เพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหัวข้อนี้ ได้มีการคิดขึ้นโดยสมาคมในนามของ “สมาคมการประกันสหพันธ์พืช” สำนักงานใหญ่ของสมาคมจะถูกตั้งอยู่ในตำบลโคลัมเบีย แต่กรณีตัวแทนหรือสำนักงานสาขาจะอยู่ในที่ใดก็ได้ ในประเทศสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎระเบียบซึ่งได้กำหนดขึ้นโดยสมาคม

มาตรา 1504 การเก็บกักเงินทุนของสมาคม

(เอ) การลงนามโดยประเทศสหรัฐอเมริกา

สมาคมจะมีการเก็บกักทุนที่ 500,000,000 ดอลลาร์ ซึ่งได้รับการลงนามโดยประเทศสหรัฐอเมริกา ในด้านการใช้จ่ายจะต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐมนตรี

(บี) การจัดสรร

บุคคลผู้มีอำนาจในการจัดการเท่านั้นที่สามารถจัดสรรจำนวนในส่วนที่จำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์ของการลงนามในการเก็บกักเงินทุนของสมาคม

(ซี) การปล่อยสินค้าสู่เลขาธิการกองคลัง

ใบเสร็จรับเงินสำหรับการจ่ายเงิน โดยประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับสินค้าจะถูกออกให้โดยสมาคมซึ่งยื่นต่อเลขาธิการกองคลังเพื่อใช้เป็นหลักฐาน ในการแสดงความเป็นเจ้าของ

(ดี) การยกเลิกใบเสร็จรับเงิน

ภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 1980 เลขานุการกองคลังต้องยกเลิกใบเสร็จรับเงินเกี่ยวกับสินค้าของสมาคม โดยไม่ต้องทำการพิจารณาสำหรับใบเสร็จที่น่ายื่น และต้องคืนใบเสร็จที่ถูกยกเลิกไปยังสมาคม

มาตรา 1504 เอ การเสนอขอทุนของสมาคม

การจ่ายเงินสำหรับค่าในการเก็บกักเงินทุนในสมาคมการประกันสหพันธ์พีช จะทำให้เกิดผลการไหลเวียนของเงินทุน โดยสมาคมต้องทำในรูปเอกสารของกระทรวงการคลัง

มาตรา 1505 การจัดการของสมาคม

(เอ) การก่อตั้ง องค์ประกอบ และการแต่งตั้งของสภา

หน้าที่ในการจัดการของสมาคมจะถูกจัดให้อยู่ในส่วนของคณะกรรมการ ในด้านการดูแลของทางเลขานุการ โดยคณะกรรมการจะประกอบไปด้วยผู้ควบคุมดูแลสมาคม รัฐมนตรีด้านการเกษตร ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการการประกันสหพันธ์พีช ผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของรัฐมนตรีด้านการเกษตรหนึ่งคน คณะกรรมการจะถูกแต่งตั้งขึ้นโดยเสียงทั้งหมดของเลขานุการกองคลัง หรือโดยความเห็นชอบของเลขานุการ ซึ่งในการนี้เลขานุการไม่สามารถเป็นสมาชิกของสภาได้ เลขานุการมีหน้าที่ในการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญทางการเกษตร (หรือเรียกว่านักวิชาการทางการเกษตร) จำนวน 3 คน ซึ่งต้องไม่ใช่ลูกจ้างของรัฐบาลแห่งสหพันธ์ ทั้งต้องคัดสรรให้แน่ใจว่าบุคคลดังกล่าวมาจากหลากหลายพื้นที่ ในสหรัฐอเมริกาที่แตกต่างกัน อีกทั้งต้องมีความสนใจทางด้านการศึกษาที่หลากหลาย และต้องพร้อมที่จะเป็นตัวแทนของสภาได้ทุกเมื่อ

(บี) ตำแหน่งงาน

ตำแหน่งในสภา จะถูกกำหนดไว้มีจำนวนสมาชิก 4 คน ซึ่งต้องไม่ทำให้เสื่อมเสียต่อความสามารถในการจัดการของสมาคม และสมาชิกทั้งสี่นี้จะต้องตั้งเป็นองค์ประชุมขึ้น สำหรับการจัดการด้านธุรกิจของสภา

(ซี) ค่าตอบแทน

คณะกรรมการของสมาคมซึ่งถูกจ้างโดยกระทรวงจะไม่ได้รับค่าตอบแทนเพิ่มเติมสำหรับการบริการในฐานะกรรมการ แต่จะได้รับค่าใช้จ่ายในส่วนที่จำเป็น เช่น ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการทำธุรกิจของสมาคม นอกตำบลโคลัมเบีย ส่วนคณะกรรมการของสมาคมซึ่งไม่ได้ถูกจ้างโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์ จะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการบริการในฐานะกรรมการ โดยที่เลขานุการจะเป็นผู้พิจารณา แต่ไม่เกินกว่าอัตราสำหรับ เกรด จีเอส-18 ภายใต

มาตรา 5332 ของหัวข้อที่ 5 เมื่อได้รับการจ้างอย่างถูกต้อง อีกทั้งค่าเดินทางและค่าดำรงชีพที่จำเป็น ตามมาตราที่ 5703 ของหัวข้อที่ 5

(ดี) ผู้บริหารของสมาคม

ผู้บริหารของสมาคมจะต้องเป็นหัวหน้าในการจัดการ ซึ่งมีความสามารถและอำนาจ ตามที่สภาได้มอบหมาย

มาตรา 1506 อำนาจทั่วไป

(เอ) ความต่อเนื่อง

สมาคมมีอำนาจบริหารจัดการด้วยตนเอง

(บี) ตราประจำสมาคม

สมาคมต้องมีตราประจำสมาคมเพื่อใช้ในการจัดการทางด้านกฎหมาย

(ซี) ทรัพย์สิน

สมาคมมีอำนาจจัดซื้อ หรือเช่า และถือครองทรัพย์สิน เพื่อความจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก ในการดำเนินการทางด้านธุรกิจและจะต้องจัดการทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเหมาะสม

(ดี) การฟ้องร้องคดี

ตามข้อกำหนดของมาตรา 1508 (เอ) ของหัวข้อนี้ สมาคมมีอำนาจฟ้อง และถูกฟ้องใน นามของตนเอง แต่การยึดทรัพย์ หรือคำสั่งศาล หรือ กระบวนการที่คล้ายกัน จะไม่ถูกวินิจฉัยให้มี ผลกระทบกระเทือนถึง สมาคม หรือทรัพย์สินของสมาคม ศาลแขวงแห่งสหรัฐอเมริกา และศาลแขวง โคลัมเบีย มีอำนาจพิจารณาคดีที่อาญาเขตโดยปราศจากข้อคัดค้าน การฟ้องร้องคดีใดกระทบกระเทือน ถึงสมาคม คดีนั้นจะถูกนำขึ้นสู่ศาลแขวงโคลัมเบีย หรือศาลซึ่งโจทก์มีภูมิลำเนาในเขตศาล หรือเขตศาล ที่มีการประกอบกิจการอยู่ในเขตศาล

(อี) กฎและระเบียบต่าง ๆ

สมาคมมีอำนาจในการกำหนดแก้ไข ยกเลิก กฎระเบียบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับวิธีการ อันเกี่ยวกับการงานที่ได้จัดการอยู่

(เอฟ) การจัดการทางไปรษณีย์

สมาคมจะถูกระงับให้ใช้การส่งทางไปรษณีย์ ในการจัดส่งประกาศสหรัฐอเมริกา เช่นเดียวกับองค์กรด้านการบริหารอื่นๆ ของรัฐบาล

(จ) ความช่วยเหลือ

สมาคมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือ โดยความเห็นชอบของสภา คณะกรรมการ หน่วยงาน ทางด้านการบริหารของรัฐบาลรวมถึงด้านการบริการ จะมีส่วนช่วยในการให้ข้อมูลข่าวสาร การบริการ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

(เอช) การเก็บรวบรวมข้อมูล

สมาคมต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บในด้านสถิติสำหรับการ ประกันผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร

(ไอ) ค่าใช้จ่าย

สมาคมจะพิจารณาตามหลักเกณฑ์และความจำเป็นสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ ภายใต้หัวข้อนี้ และวิธีการต่างๆ ตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

(เอ) การจัดการในการเรียกร้องค่าเสียหาย

สมาคมมีอำนาจในการจัดการและกำหนดจำนวนค่าเสียหายในขั้นสุดท้าย

(เค) อำนาจอื่น ๆ

สมาคมมีอำนาจเท่าที่จำเป็นและเหมาะสม

(แอล) สัญญา

สมาคมมีอำนาจในการจัดการให้บรรลุผล และออกกฎระเบียบที่จำเป็นต่อการควบคุม ในเชิงธุรกิจซึ่งถูกพิจารณาโดยสภา

(เอ็ม) การรายงานข้อมูลที่แน่นอน

(1) บัญชีและหมายเลขบัตรประจำตัว

เนื่องจากสมาคมต้องการเงื่อนไขที่เหมาะสมในการเข้าร่วมโครงการการประกัน ัญชีพ การรายงานบัญชีและหมายเลขบัตรประจำตัวจึงเป็นที่ต้องการตามมาตรา 405 (ซี) (2) (ซี) (iii) ของหัวข้อ 42 และมาตรา 6109 (เอฟ) ของหัวข้อที่ 26

(2) การแจ้งให้ทราบของผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย (ผู้เอาประกันภัย)

ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย ในแต่ละรายจะต้องแจ้งให้บุคคล หรือองค์กรทราบถึง การได้สิทธิเข้ารับประโยชน์ถึงความต้องการ และข้อกำหนดต่างๆ ภายใต้บทนี้

(3) การวิเคราะห์หลักเกณฑ์ในด้านสาระสำคัญ

ผู้บริหารของสมาคมต้องจัดให้ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัย แจ้งให้ตนทราบภายใน เวลาและวิธีการที่กำหนดเกี่ยวกับชื่อผู้รับประโยชน์ในแต่ละราย หรือ การเข้าถือสิทธิในการรับ ประโยชน์ดังกล่าว

(4) “การเข้ารับประโยชน์”

ตามวัตถุประสงค์ของหัวข้อย่อนี้ “การเข้ารับประโยชน์” ต้องไม่น้อยกว่า 5 % ของผลประโยชน์ทั้งหมดของผู้ถือกรรมกรรมกรรมประกันภัย

(เอ็น) บทลงโทษ

(1) การแจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จ

ถ้าบุคคลใดได้จงใจและเจตนาที่จะแจ้งข้อมูลอันไม่เป็นความจริงต่อสมาคมหรือผู้รับประกันภัยซึ่งเกี่ยวกับโครงการการประกันภัย ภายใต้หัวข้อนี้ สมาคมต้องทำการต่อไปนี หลังจากการจัดเก็บประวัติบุคคลดังกล่าว

(เอ) กำหนดโทษค่าปรับในทางแพ่งไม่เกินกว่า 10,000 ดอลลาร์ ต่อบุคคล และ

(บี) ตัดสิทธิบุคคลนั้นจากการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ในการจัดซื้อ หรือได้รับความช่วยเหลือทางด้านการประกันภัยเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 2 ปี หรือหลังจากการได้รับผลกำไรเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 10 ปี

(2) การกำหนดโทษ

ในการกำหนดโทษ ภายใต้หัวข้อนี้ สมาคมจะพิจารณาถึงลักษณะความรุนแรงในด้านการกระทำความผิด

(ไอ) การประมวลค่าสถิติ

(1) โครงการเกี่ยวกับอัตราส่วนของค่าเสียหายในวันที่ 1 ตุลาคม 1995

สมาคมต้องนำขั้นตอนการดำเนินการที่เหมาะสมมาปรับปรุงในการจัดเก็บค่าสถิติของการประกันสหพันธ์พืชภายใต้หัวข้อนี้ ให้มีความน่าเชื่อถือโดยโครงการวันที่ 1 ตุลาคม 1995 และภายหลังจากนั้น แต่อัตราส่วนของค่าเสียหายต้องไม่เกินกว่า 1.1 รวมถึง

(เอ) ริเริ่มการจัดเก็บเอกสารของประวัติการผลิตที่มีอยู่จริงให้เหมาะสมเพื่อที่จะทำการประเมินผลที่ได้รับของขอบเขตการคุ้มครองการประกันสหพันธ์พืช เพื่อให้ได้รับผลที่ถูกต้อง

(บี) ก่อตั้งในเขตการปกครองต่างๆ ถึงระดับการขยายในทางเลือกของการประกันพืชซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของผลที่ได้รับ ของพื้นที่ซึ่งอนุญาตให้ผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้ ได้มีสิทธิได้รับค่าทดแทนในกรณีความเสียหายเกิดขึ้นในพื้นที่ ที่เจาะจงของผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้

(ซี) ก่อตั้งข้อมูลซึ่งได้รับหมายเลขบัญชีและบัตรประจำตัวของผู้ผลิตที่ได้เข้าร่วม ซึ่งการใช้ประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าวสำหรับผู้ที่มีความเสี่ยงสูงทางด้านสถิติ และผู้ผลิตที่ได้ทำการประกันไว้ ซึ่งไม่ได้มีประวัติในการจัดเก็บเอกสารอย่าง น้อย 4 ปี สำหรับประวัติในการผลิต เพื่อประเมินกระบวนการในการประกันภัย และเพื่อวัตถุประสงค์อื่นซึ่งกฎหมายได้อนุญาตให้กระทำได้ และ

(ค) นำมาตรการในด้านอื่นๆ ซึ่งได้รับการยอมรับโดยกฎหมายเพื่อที่จะปรับปรุงการประมวลค่าทางสถิติของโครงการการประกันสหพันธ์พืช โดยที่ความถูกต้องของการคุ้มครองยังคงอยู่ต่อไป

(2) โครงการเกี่ยวกับอัตราส่วนของค่าเสียหายในวันที่ 1 ตุลาคม 1998

สมาคมต้องนำการดำเนินการรวมถึงการกำหนดเบี้ยประกันที่พอเพียง โดยเท่าที่จำเป็นในการปรับปรุงการประมวลค่าทางสถิติของการประกันสหพันธ์พืช ภายใต้หัวข้อนี้ให้มีความน่าเชื่อถือโดยโครงการวันที่ 1 ตุลาคม 1998 และภายหลังจากนั้น โดยที่อัตราส่วนของค่าเสียหายจะไม่เกิน 1.075

(3) ระบบการจำแนกไม่ได้มาตรฐาน

สมาคมต้องนำระบบ รวมถึงวิธีการที่ถูกต้องและสอดคล้อง ในการนำไปใช้กับผู้ผลิตซึ่งได้ทำการประกันไว้

(พี) กฎระเบียบ

รัฐมนตรีและสมาคม ต่างเป็นผู้มีอำนาจในการออกกฎระเบียบซึ่งจำเป็นเพื่อนำไปใช้ให้เกิดการบรรลุผล

(คิว) ระบบการร่วมมือ

(1) ความเหมาะสม

สมาคมต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วโดยมีผู้เตรียมการการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติให้มีส่วนร่วมในการวางระบบโครงการด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

(2) การประกาศให้ทราบถึงปัญหาความร่วมมือ

สมาคมต้องแจ้งให้ทราบโดยทำเป็นลายลักษณ์อักษรถึงความผิดพลาดในการดำเนินการตามกฎระเบียบของสมาคม หรือกระบวนการในส่วนที่ผู้เตรียมการการประกันภัยมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ซึ่งมีผลก่อให้เกิดหนี้ โดยต้องแจ้งให้ทราบภายใน 3 ปี นับแต่เวลาที่ความเสียหายได้เกิดขึ้น เว้นแต่ความเสียหายนั้นไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดขึ้นเวลาใด

(อาร์) การจัดซื้อเครื่องมือและผลิตภัณฑ์

(1) แนวทางของรัฐสภา

รัฐสภามีอำนาจในการประเมินค่าเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ทั้งหมด โดยคิดจากราคาสินค้าภายในประเทศที่สร้างขึ้นโดยชาวอเมริกัน และสมาคมเป็นผู้มีอำนาจในการจัดซื้อ โดยใช้เงินกองทุน

(2) หมายเหตุในการจัดซื้อ

ในการจัดหา หรือความช่วยเหลือทางการเงิน หรือ การเข้าทำสัญญา หรืออำนาจในการจัดซื้อเครื่องมือ และผลิตภัณฑ์ เพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ในหัวข้อนี้ สมาคมต้องเตรียมการในการทำบัญชีงบดุล ซึ่งทำขึ้นในย่อหน้า (1)

(เอส) กระบวนการขั้นตอนการตรวจสอบ

(1) ขั้นตอนเมื่อมีการเรียกร้อง - สมาคมต้องกำหนดวิธีการในการจัดหาหน่วยงานที่แน่นอนอันเกี่ยวกับการตรวจสอบในส่วนของการชี้แจง โดยออกระเบียบภายใต้หัวข้อนี้

(2) ขั้นตอนการดำเนินการ - ภายใน 180 วันนับจากวันประกาศใช้เป็นกฎหมายตามหัวข้อนี้ สมาคมจะต้องออกระเบียบเพื่อให้บรรลุผลตามหัวข้อนี้ อย่างน้อยที่สุดระเบียบต้องระบุถึง

(เอ) วิธีการตรวจสอบ ซึ่งถูกบรรยายในย่อหน้า (1) และต้องถูกนำเสนอต่อสมาคม และ

(บี) กำหนดเวลาที่ต้องทำการตรวจสอบให้แล้วเสร็จ

(3) ผลกระทบถึงความผิดพลาด - ในกรณีสมาคมไม่สามารถแจ้งผลการตรวจสอบให้แล้วเสร็จภายในเวลา และวิธีการซึ่งได้ถูกกำหนดขึ้นตามหัวข้อดังกล่าว บุคคลผู้ซึ่งทำการร้องขอหรือระเบียบต้องถูกตั้งสมมุติฐาน ให้ถูกต้องสำหรับปีที่มีการประกันภัยใหม่อย่างเหมาะสม

มาตรา 1506 บันทึกรหัส มาตรา 536 วาระและเงื่อนไขซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นของสัญญาการประกันภัยในรูปแบบใหม่ที่มีแบบแผน

(เอ) รายละเอียด ในหัวข้อนี้ “ผู้เตรียมการประกันภัย” และ “สมาคม” ได้ถูกให้คำจำกัดความในหัวข้อ 502 (บี) ของพระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู.เอส.ซี. 1502 (บี))

(บี) วาระและเงื่อนไข

(1) การรวมตัวเพื่อการปรับปรุงแก้ไข - ในปี 1999 ได้มีรูปแบบการประกันภัยใหม่ ซึ่งในภายหลังสมาคมต้องทำให้แน่ใจว่าข้อกำหนดการประกันภัยใหม่ที่มีแบบแผน ระหว่างผู้ประกันภัยและสมาคม ซึ่งได้สะท้อนถึงพระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู.เอส.ซี. 1501 อีที เอสอีคิว.) ซึ่งถูกทำขึ้นโดยหัวข้อนี้ ในการประเมินค่าการแก้ไขให้เป็นไปอย่างเหมาะสมต่อผู้ประกันภัย

(2) การสงวนไว้ของข้อกำหนดที่มีอยู่ - ยกเว้นการประเมินค่าสิ่งจำเป็นในการแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จซึ่งถูกทำขึ้นโดยหัวข้อนี้ ข้อกำหนดการประกันภัยในรูปแบบใหม่ที่เป็นแบบแผนได้ถูกบรรยายในย่อหน้า (1) จะต้องประกอบด้วยข้อกำหนดดังนี้

(เอ) หัวเรื่อง II ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับของการประกันภัยใหม่และข้อมูลด้านผลกำไรและขาดทุนสำหรับผู้ประกันภัย

(บี) หัวเรื่องที่ III ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับสำหรับเงินสงเคราะห์ และค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับผู้ประกันภัย

(ซี) หัวเรื่องที่ IV ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อบังคับของการปรับเปลี่ยนค่าเสียหายของผู้ประกันภัย ภายใต้การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(ดี) หัวเรื่องที่ V.C ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจ่ายดอกเบี้ยระหว่างสมาคม และผู้ประกันภัย

(อี) หัวเรื่องที่ V.I.5 ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเสียหายซึ่งได้ถูกชำระแล้ว

(ซี) การทำให้บรรลุป่าหมาย เพื่อที่จะทำให้หัวข้อนี้และการแก้ไขซึ่งถูกกระทำขึ้น ภายใต้หัวข้อนี้บรรลุผล สมาคมไม่ถูกเรียกร้องให้มีการแก้ไขข้อกำหนดของสัญญา การประกันภัยในรูปแบบที่มีแบบแผน

มาตรา 1506 บันทึกลง มาตรา 537 วันที่มีผลใช้บังคับ

ยกเว้นตามมาตรา 535 หัวข้อนี้และการแก้ไขซึ่งถูกกระทำขึ้นภายใต้หัวข้อนี้ ให้มีผลใช้บังคับ วันที่ 1 กรกฎาคม 1998

การจัดเป็นหมวดหมู่

มาตรา 1506 เอ ซึ่งได้ดำเนินการในวันที่ 30 กรกฎาคม 1947 บทที่ 356 หัวเรื่องที่ II มาตรา 202, 61 ข้อมูลที่ 550 ซึ่งเกี่ยวพันถึงอำนาจของสมาคมการประกันสหพันธ์พีชในการกำหนดค่าใช้จ่ายต่างๆ อันมาจากพระราชบัญญัติการจัดสรรกระทรวงเกษตรปี 1948 ซึ่งมีได้ถูกแก้ไข โดยพระราชบัญญัติการจัดสรรในภายหลัง

มาตรา 1506 บี ซึ่งได้ดำเนินการในวันที่ 29 มิถุนายน 1954 บทที่ 401 หัวเรื่องที่ II มาตรา 201, 68 ข้อมูลที่ 317; วันที่ 23 พฤษภาคม 1959 บทที่ 43 หัวเรื่องที่ II มาตรา 201,69 ข้อมูลที่ 60; วันที่ 4 มิถุนายน 1956 บทที่ 355 หัวข้อ II มาตรา 201,70 ข้อมูลที่ 238 ซึ่งได้จัดหาค่าการตรวจสอบของธัญพืชและการปรับเปลี่ยนค่าเสียหายควรจะถูกพิจารณาในฐานะค่าใช้จ่ายซึ่งมิได้มาจากการจัดการ แต่มาจากกระทรวงเกษตรและพระราชบัญญัติการจัดสรรด้านการบริหารฟาร์มสำหรับปีงบประมาณ 1955-1957 และมีได้ถูกแก้ไขโดย พระราชบัญญัติการจัดสรรในภายหลัง

มาตรา 1507 เจ้าหน้าที่สมาคม

(เอ) การแต่งตั้ง การยกเว้นเงินค่าบริการ ค่าตอบแทน

เลขานุการต้องแต่งตั้งพนักงานและลูกจ้างตามความจำเป็นสำหรับการจัดการในหน้าที่การงานของสมาคมซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายข้าราชการพลเรือน การออกกฎ และการจัดหาค่าทดแทนซึ่งเกี่ยวกับข้อกำหนดของบทที่ 51 และหัวเรื่องที่ III ของบทที่ 53 ของหัวข้อที่ 5 ซึ่งเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่การแต่งตั้งตัวแทน การมอบหมายหน้าที่ในสมาคม โดยเลขานุการจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่จะได้รับค่าตอบแทนต่อชั่วโมง วัน หรือเดือน ตามความเป็นจริง

(บี) กฎหมายเกี่ยวกับค่าทดแทนในส่วนของลูกจ้าง

ผลกำไรของบทย่อยที่ I ของบทที่ 81 หัวเรื่องที่ 5 จะถูกนำมาประเมินเพื่อจ่ายให้แก่ลูกจ้างภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ รวมไปถึงลูกจ้างของคณะกรรมการและสมาคมตาม (ซี) ของหัวข้อนี้ และสมาชิกของคณะกรรมการ

(ซี) ค่าใช้จ่ายโดยสมาคมของผู้ผลิต และบริษัทประกันภัยโดยเอกชน ; การจ่ายของฝ่ายบริหารและโครงการ; การขายประกันชีวิตที่ผู้ตัวแทนเอกชนและนายหน้า : การฟื้นฟู การแยกค่าทดแทนออกจากอัตราเบี้ยประกัน การวินิจฉัยข้อพิพาทหรือการละเลยของกรรมการในด้านการบริหารสภาต้องจัดทำงบประมาณที่เป็นไปได้เพื่อการดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) โดยกำหนดเองหรือใช้กรรมการ หรือสมาคมของผู้ผลิต และทำการจ่ายเงินตามงบประมาณที่ได้ประเมินไว้ทั้งโครงการ ซึ่งต้องได้รับอนุมัติจากสภา

(2) ทำสัญญากับบริษัทประกันภัยโดยเอกชน สำนักงานของทางราชการและองค์กรอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับการจัดหาค่าสถิติ การปรับเปลี่ยนค่าเสียหายและบริการด้านอื่นๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำซ้ำโดยรัฐบาลแห่งสหพันธ์ด้านการบริการ และขอใช้เงินคืนต่อบริษัทต่างๆ สำหรับค่าใช้จ่ายทางด้านการบริหารและโครงการซึ่งถูกพิจารณาโดยสภา

(3) สนับสนุนการขายประกันของสหพันธ์พืชตลอดจนให้ใบอนุญาตต่อตัวแทนการประกันภัยโดยเอกชนและนายหน้า ในกรณีที่จะช่วยดำเนินการในด้านค่าทดแทนอย่างมีเหตุผลจากเบี้ยประกันซึ่งได้ถูกจ่ายสำหรับการขาย การฟื้นฟู ค่าทดแทนจะไม่ถูกรวมในส่วนของการคำนวณกำหนดอัตราเบี้ยประกัน สภาจะเป็นผู้จัดหาตัวแทนและนายหน้ารวมถึงราคา และค่าธรรมเนียมทนายความ ไม่มีข้อความใดในหัวข้อนี้จะอนุญาตให้สมาคมเข้าทำสัญญากับบุคคลอื่น โดยปราศจากความยินยอม เพื่อที่จะนำความรับผิดชอบของสมาคมสู่การทบทวน อนุมัติหลักการ อัตรา และค่าวัตถุประสงค์อื่นๆ ภายใต้มาตรา 1508 (เอช)

(ดี) การจัดสรรเงินทุนสู่ตัวแทนสหพันธรัฐ

เลขานุการเป็นผู้จัดสรรสู่หน่วยงานและสำนักงานสังกัดกระทรวง หรือโดยเข้าสู่ตัวแทนของรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐ ตามข้อกำหนดในมาตรา 1516

(อี) การนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ของสมาคมผู้ผลิต

ในการทำให้บรรลุผลตามข้อกำหนดของบทนี้ สภาต้องทำการคิดไตร่ตรองถึงการนำผู้ผลิต – เจ้าของ และ ผู้ผลิต – ผู้ดูแลจัดการในการจัดการให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

(เอฟ) การใช้ประโยชน์ทรัพยากร ข้อมูล คณะกรรมการของตัวแทนสหพันธ์

สภาต้องใช้การประเมินค่าที่เป็นไปได้สูงสุดของทรัพยากร ข้อมูล และคณะกรรมการไปใช้ใน

(1) การบริการทางด้านอนุรักษ์เกษตรกรรมซึ่งให้ความช่วยเหลือสภาในการดำเนินการจำแนกที่ดิน ความเสี่ยง ประสิทธิภาพในการผลิต และในด้านความก้าวหน้าของการอนุรักษ์ธรรมชาติ

(2) การบริการทางด้านป่าไม้ซึ่งให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาโครงการการประกันไม้

(3) การบริการทางด้านการรักษาระดับ และอนุรักษ์เกษตรกรรมซึ่งให้ความช่วยเหลือในการพิจารณาผลที่ได้ของผู้ผลิต และการช่วยเหลือการติดต่อในด้านท้องถิ่น สำหรับเกษตรกร ซึ่งสภาเห็นว่ามีความจำเป็น และ

(4) ตัวแทนสหพันธ์อื่นซึ่งสภาเห็นว่าจำเป็นต่อการทำให้บรรลุความสำเร็จ

(จี) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านพืชผลการเกษตร

(1) สมาคมจะเป็นผู้กำหนดตำแหน่งระดับการจัดการซึ่งรู้จักในนามของนักวิชาการทางด้านเกษตร

(2) นักวิชาการทางด้านเกษตร ต้องมีความรับผิดชอบขั้นต้นสำหรับการกำหนดความต้องการในการเพาะปลูกของผู้ผลิตพืช และการจัดหาข้อมูลข่าวสาร และคำแนะนำโดยการเชื่อมโยงของสมาคมในการปรับปรุงและขยายโครงการการประกันภัยสำหรับพืชชนิดพิเศษเพื่อทำให้บรรลุเป้าหมาย บุคคลดังกล่าวต้องกระทำการในฐานะผู้ติดต่อประสานงานของสมาคมกับตัวแทนต่างๆ ของผู้ผลิตพืช และช่วยสมาคม ในด้านการให้ความรู้ ความชำนาญ และความคุ้นเคยต่อผู้ผลิต

(3) นักวิชาการทางด้านเกษตร ต้องนำข้อมูลข่าวสารที่ถูกรวบรวมจากสมาคมในรัฐซึ่งมีพืชชนิดพิเศษ อันมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ และจากแหล่งที่มาแหล่งอื่น รวมถึงการให้บริการไปยังสถาบันการศึกษาชั้นสูงและมหาวิทยาลัย

มาตรา 1508 การประกันผลพืชผลเกษตร

(เอ) อำนาจในการเสนอการประกันภัย

(1) ด้านทั่วไป

ในข้อมูลทางสถิติที่เพียงพอซึ่งหามาได้ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) สมาคมต้องทำให้แน่ใจ หรือจัดการประกันภัยอีกครั้งสำหรับผู้รับประกันภัยในผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งเจริญเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกา ภายใน 1 หรือมากกว่านั้นของโครงการการประกันภัยซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม ซึ่งได้ถูกปรับให้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่เกี่ยวข้องในการให้สิทธิการคุ้มครองภายใต้โครงการการประกันภัย ความเสียหายของผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ประกันไว้ ต้องเกิดขึ้นจากภัยแล้ง น้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอย่างอื่น (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(2) ระยะเวลา

ยกเว้นในส่วนของยาสูบและมันฝรั่ง การประกันภัยจะไม่ประเมินค่าเกินกว่าช่วงเวลาผลผลิตที่ได้ประกันไว้ ในระหว่างที่ยังไม่ได้เก็บเกี่ยว คำว่า “การเพาะปลูกบนที่ซึ่งเป็นพื้นที่ทุ่ง” หมายความว่า สภาพสิ่งแวดล้อมซึ่งผลิตผลได้ถูกผลิต

(3) การแยกออก

การประกันภัยจะถูกจัดหากภายใต้หัวข้อนี้ และจะไม่คุ้มครองความเสียหายซึ่งเกี่ยวกับ

- (เอ) ความประมาท หรือ การทุจริตต่อหน้าที่ของผู้ผลิต
- (บี) ความผิดพลาดของผู้ผลิตในการหว่านเมล็ดพืช
- (ซี) ความผิดพลาดของผู้ผลิต (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(4) การขยายไปสู่พื้นที่อื่น ๆ หรือผู้ผลิตรายอื่น

- (เอ) การขยายขอบเขตพื้นที่

สมาคมต้องเสนอโครงการการประกันภัย สำหรับการผลิตของผลิตผลทางการเกษตรสู่สหพันธรัฐเปอโตริโก หมู่เกาะเวอร์จิน กวม อเมริกาซามา สหพันธรัฐของหมู่เกาะนอร์ทเทิน มาเรียนา สาธารณรัฐหมู่เกาะมาแชล สหพันธรัฐไมโครนีเซีย และ สาธารณรัฐพาลอ ในวิธีการเดียวกันดัง เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา

- (บี) การขยายขอบเขตผู้ผลิต

ในพื้นที่ของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือโดยเฉพาะเจาะจงใน ย่อหน้าย่อย (เอ) ที่ซึ่งไม่สามารถทำการประกันภัยได้ สำหรับผลิตผลทางการเกษตรบางอย่าง สมาคมต้องเสนอในการนำสู่ข้อกำหนด กับผู้ผลิตถึงการจัดการในพื้นที่สำหรับการคุ้มครองการประกันภัย ภายใต้บทนี้ ในกรณีผู้ผลิตได้มีข้อมูลในด้านสถิติเกี่ยวกับการผลิต โดยผู้ผลิตของผลิตผลและข้อมูลสามารถเป็นที่ยอมรับได้โดยสมาคม

(5) การเผยแพร่ของข้อมูลข่าวสารทางด้านการประกันพืชผลเกษตร

สมาคมต้องเป็นตัวแปรที่สำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสู่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง

(เอ) ข่าวสารที่เป็นที่ยอมรับ และครบถ้วนบนหลักเกณฑ์การประกันสหพันธ์พืช และ

(บี) รายการของตัวแทนและบริษัทประกันภัย ซึ่งกำลังเสนอขายการประกันพืชผลเกษตรในพื้นที่

(6) การกำหนดพืชชนิดพิเศษชนิดใหม่

(เอ) การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายใน 180 วัน นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม 1994 รัฐมนตรีต้องทำการออกโครงสร้างสำหรับการแถลงในการลงทะเบียนสหพันธ์รัฐเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการช่วยเหลือสมาคมในการคิดวิธีหรือระบบการประกันพืชผลเกษตรชนิดใหม่และชนิดพิเศษ

(บี) การเพิ่มเติมในส่วน of พืชชนิดใหม่

ภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม 1994 สมาคมต้องรายงานต่อรัฐสภาถึงความก้าวหน้า และความคาดหวังในการขยายขอบเขตการประกันภัยภายใต้พื้นที่ต่อพืชชนิดใหม่

(ซี) การเพิ่มเติมด้านการขายรัฐพืชซึ่งไม่สามารถเก็บไว้นานได้

ภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม สมาคมต้องรายงานต่อรัฐสภาถึงการดำเนินการที่เป็นไปได้ ของการนำเสนอโครงการการประกันภัยพืช ซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ในการมุ่งผลิตของผู้ผลิตเกี่ยวกับรัฐพืชซึ่งไม่สามารถเก็บไว้ได้นาน ผู้การตลาด

(ดี) การเพิ่มเติมในส่วน of ต้นกล้า

ภายใน 2 ปี นับตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 1996 สมาคมต้องควบคุมรายงานการค้นคว้า และโครงการนำร่องบนความเหมาะสมของต้นกล้าที่ทำการประกันไว้

(บี) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

(1) ด้านทั่วไป

สมาคมต้องนำเสนอโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เพื่อที่จะคุ้มครองผู้ผลิตสำหรับความเสียหายของรัฐพืชอันเนื่องมาจาก ภัยแล้ง น้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอื่น (ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ)

(2) จำนวนของการคุ้มครอง

(เอ) ด้านทั่วไป

ตามย่อหน้าย่อย (บี)

(i) ในปี 1995 ถึง 1998 การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จะเสนอการคุ้มครองให้กับผู้ผลิตที่ 50 % ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 60 % ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้หรือที่ราคาเปรียบเทียบ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) และ

(ii) ในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จะเสนอการคุ้มครองให้กับผู้ผลิต ที่ 50 % ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 55 % ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้หรือที่ราคาเปรียบเทียบ

(บี) การลดลงของการชดใช้

จำนวนที่ถูกชดใช้ต่อผู้ผลิต ของการเรียกร้องค่าเสียหายภายใต้การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ต้องขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายที่จ่ายนอกเหนือจากที่ควรจะได้รับโดยผู้ผลิต

(3) ผลที่ได้รับและมาตรการความเสียหาย

ผู้ผลิตควรมีทางเลือกในการกำหนดขอบเขตความคุ้มครองภัยอันตรายและมาตรการความเสียหาย ในกรณีทั้งสองทางเลือกได้ถูกนำเสนอโดยสมาคม

(4) ปริมาณที่ขายของการควบคุมความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

(เอ) ด้านทั่วไป

ขอบเขตการคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตรายนั้นจะต้องถูกเสนอโดย

(i) ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติ และ

(ii) เลขานุการซึ่งอยู่บนพื้นฐานการพิจารณาของความต้องการ สำนักงานท้องถิ่น

โดยกระทรวง

(บี) ความต้องการ

สำหรับจุดประสงค์ของการพิจารณาความต้องการตามย่อหน้าย่อย (เอ) (ii) เลขานุการต้องคำนึงในด้านการมีประสิทธิภาพสูงสุดในการใช้วัตถุดิบ การมีอยู่ของบุคคลากร ความซื่อตรง และการอำนวยความสะดวกต่อผู้ผลิต รวมถึงความต้องการของผู้ผลิต

(ซี) การนำส่งของการครอบคลุม

(i) ด้านทั่วไป

ในการพิจารณาหารือกับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัตินั้น เลขานุการต้องยื่นเรื่องการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติเข้าสู่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง ในกรณี เลขานุการเห็นว่า มีความไม่เหมาะสมต่อการจัดการในเรื่อง การปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตราย

(ii) การคุ้มครองโดยผู้วางแผนการประกันที่ได้รับการอนุมัติ

ในการประเมินค่าการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายโดยผู้วางแผน ซึ่ง ถูกพิจารณาโดยเลขานุการจะต้องจัดให้มีการคุ้มครองในรัฐนั้น

(iii) การกำหนดเวลาของการพิจารณา

ภายใน 90 วันนับตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 1996 เลขานุการจะต้องประกาศ ผลของการพิจารณาภายใต้หัวข้อ (i) สำหรับกฎเกณฑ์ในปีแห่งรัฐฟิซ 1997 สำหรับปีแห่งรัฐฟิซ ต่อๆมา เลขานุการจะต้องประกาศให้ทราบไม่ช้ากว่าวันที่ 30 เมษายนของปีที่มาก่อนที่ฟิซจะถูกผลิต หรือที่เวลาใดระหว่างปีซึ่ง เลขานุการได้พิจารณาวางแผนสำหรับในรัฐอื่นซึ่งการคุ้มครองยังคงมีอยู่

(iv) กฎเกณฑ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

กฎเกณฑ์ดังกล่าวได้มีผลเริ่มใช้บังคับในปีแห่งรัฐฟิซในปี 1997 ตาม (ii) กฎเกณฑ์การปกป้องคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตรายได้ถูกร่างขึ้นโดยสำนักงานท้องถิ่นของ กระทรวง ซึ่งจะถูกโอนให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่รับการอนุมัติ เพื่อดำเนินการในด้านการขายบริการ และการควบคุมการปรับเปลี่ยนค่าเสียหาย กระบวนการในการโอนสำหรับปีแห่ง รัฐฟิซในปี 1997 กับวันที่มีการปิดการขายก่อนวันที่ 1 มกราคม 1997 จะเริ่มในเวลาของการประกาศ ให้ทราบโดยเลขานุการภายใต้ (iii) สำหรับกระบวนการที่มีในภายหลัง (รวมถึงกฎเกณฑ์สำหรับ ปี 1998 และปีต่อๆ มา) จะเริ่มในวันที่ซึ่งกระบวนการได้ถูกทำให้เสร็จสิ้นซึ่งต้องไม่ช้ากว่า 45 วัน ก่อนการขายได้สิ้นสุด

(5) ค่าบริการทางการจัดการ

(เอ) ค่าธรรมเนียมขั้นพื้นฐาน – ผู้ผลิตแต่ละรายต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการ สำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในจำนวนของ 10 % ของเบี้ยประกัน หรือที่ 50 ดอลลาร์ ต่อเขตการปกครอง หรือมากกว่านั้นในกรณีได้รับความเห็นชอบโดยสมาคม

อย่างไรก็ตามข้อกำหนดในมาตรา 508 (บี) (5) (เอ) ของพระราชบัญญัติการประกัน สหพันธ์ฟิซ (7 ยู.เอส.ซี.508 (บี) (5) (เอ)), สำหรับการประกันภัยในครั้งใหม่ และในปีหลังจากนั้น ผู้ผลิตไม่ต้องจ่ายค่า 50 ดอลลาร์ต่อเขตการปกครองสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ภายใต้ มาตรา 508 (บี) (5) (เอ) ของพระราชบัญญัติอีกต่อไป

(บี) ค่าธรรมเนียมพิเศษ – ตามจำนวนเงินภายใต้ (เอ) ผู้ผลิตต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่ 10 ดอลลาร์สำหรับในแต่ละจำนวนซึ่งถูกพิจารณาตามย่อหน้า (เอ)

(ซี) กำหนดเวลาในการจ่ายเงิน -จำนวนเงินภายใต้ (เอ) และ (บี) จะต้องกระทำการจ่ายโดยผู้ผลิต ในวันที่ซึ่งเบี่ยงประกันได้ถูกชำระโดยผู้ผลิต

(ดี) การใช้ประโยชน์จากค่าธรรมเนียม

(i) กรณีทั่วไป – จำนวนเงินซึ่งถูกชำระภายใต้ย่อหน้านี้จะถูกเก็บสะสมในเงินกองทุนการประกันรัฐพืชซึ่งได้ถูกระบุภายใต้มาตรา 516 (ซี)

(ii) การกำหนดขอบเขต – เงินกองทุนซึ่งมีได้ถูกเก็บสะสมในส่วนของเงินกองทุนการประกันรัฐพืชจะต้องถูกขดเขยให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติแล้วหรือตัวแทนในด้านของการบริการภายใต้หัวข้อย่อหน้า

(อี) การสละสิทธิในค่าธรรมเนียม – สมาคมต้องทำการสละสิทธิในจำนวนเงินที่กล่าวมาทั้งหมด สำหรับทรัพยากรที่ถูกระบุกำหนดของเกษตรกร ซึ่งอยู่ในการกำหนดโดยสมาคม

(6) วัตถุประสงค์ในการสมัครเข้าร่วม

ผู้ผลิตจะได้รับการคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยพิบัติสำหรับรัฐพืชของตนบนพื้นที่ในการปกครอง

(7) ความเหมาะสมของโครงการ

(เอ) ในกรณีทั่วไป

มีผลบังคับใช้สำหรับพืชที่ได้ปลูกในฤดูใบไม้ผลิปี 1996 และภายหลังนั้น (พืชที่ปลูกใบไม้ร่วงปี 1996 โดยทางเลือกของเลขานุการ) เพื่อให้เหมาะสมสำหรับการชำระเงินหรือการกู้ยืมภายใต้พระราชบัญญัติการจัดการด้านการตลาดเกี่ยวกับเกษตรกรรม (7 ยู.เอส.ซี. 7201 อีที เอสอีคิว.) และเพื่อการอนุรักษ์โครงการนี้ไว้ หรือเพื่อผลกำไรตามมาตรา 2008 เอฟ ในบทนี้บุคคลควรจะ

(i) ได้รับการคุ้มครองในด้านการประกันภัยกรณีภัยพิบัติสำหรับรัฐพืช

(ii) ได้รับประโยชน์ จากการสละสิทธิโดยเลขานุการอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งคำนึงถึงความเหมาะสม

(บี) ได้รับพืชอันมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ซึ่งถูกใช้ในย่อหน้านี้นี้หมายความถึงพืชซึ่งได้ได้ถูกแจกจ่ายหรือ ถูกคาดหวังให้แจกจ่ายที่ 10 % หรือมากกว่านั้นของมูลค่าซึ่งได้รับการคาดหวังทั้งหมดของพืชซึ่งปลูกโดยผู้ผลิต

(8) การกำหนดขอบเขตความเสี่ยง

สมาคมต้องกำหนดขอบเขตของความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในเขตการปกครองหรือพื้นที่บนหลักการของความเสี่ยงของการประกันภัยที่เกี่ยวข้อง

(9) การคุ้มครองการจัดการรัฐพืชปี 1995

มีผลใช้บังคับสำหรับพืชซึ่งได้ถูกปลูกในปี 1995 หรือได้มีการประกันภัยก่อนวันที่ 1 มกราคม 1995 เท่านั้น สมาคมต้องจัดการให้ผู้ผลิตได้รับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติสำหรับรัฐพืชในกำหนดภายใน 180 วันนับตั้งแต่วันที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการปฏิรูปการประกันสหพันธ์พืชในปี 1994 (วันที่ 13 ตุลาคม 1994) สำหรับการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ภายใต้ข้อกำหนดของหัวข้อนี้ ต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นจะเหมาะสมกับผลกำไรซึ่งผู้ผลิตจะได้สิทธิ ภายใต้การคุ้มครองเพิ่มเติมตามหัวข้อ (ซี) ของหมวดนี้

(10) การทำกฎเกณฑ์ให้มีความเรียบง่ายและชัดเจน

(เอ) โครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

กฎเกณฑ์ในการพัฒนาและการทำให้บรรลุผลของโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ สมาคมควรประเมินค่าให้ได้ผลสำเร็จสูงสุดในการดำเนินการลดค่าใช้จ่ายของวิธีการที่ซับซ้อนจนเกินไป และควรคำนึงถึงการจัดการและการบริการของโครงการต่อคู่ความทุกฝ่าย

(บี) แนวความคิดอื่นๆ

ในการประเมินค่ากฎระเบียบและวิธีการที่ได้รับการพัฒนาตามย่อหน้า (เอ) นั้น ต้องถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่อแผนการอื่นๆ ของการประกันภัยซึ่งได้ถูกเสนอภายใต้หัวข้อนี้ อันปราศจากความเสี่ยงต่อภัยอันตราย สมาคมควรจะจัดหากฎระเบียบและวิธีการสู่แนวความคิดอื่น ๆ ต่อการประกันภัยในช่วงเวลาที่เหมาะสม (ซึ่งได้รับการพิจารณาโดยสมาคม) หลังจากวันที่มีผลใช้บังคับตามย่อหน้านี้

(11) การปรับเปลี่ยนค่าเสียหาย - อัตราค่าใช้จ่าย สำหรับการชดเชยให้ในเงินที่ผู้วางแผนการประกันภัย หรือตัวแทนสำรองจ่ายไปก่อนในการติดต่อ สื่อสารซึ่งเกี่ยวกับโครงการการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายจะไม่เกิน 11 % ของเบี้ยประกันสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ (ซี) ระดับการคุ้มครองทั่วไป

(1) การคุ้มครองในด้านทั่วไปเพิ่มเติม

(เอ) ในด้านทั่วไป

สมาคมต้องนำเสนอต่อผู้ผลิตถึงผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งได้เจริญเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกาให้มีการจัดหาขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(บี) การจัดซื้อ

เพื่อความเหมาะสมสำหรับขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ผู้ผลิตต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติ ให้เสนอการจัดซื้อขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่อผู้ผลิตในกรณีขอบเขตการคุ้มครองดังกล่าวได้มีอยู่ ถ้าผู้วางแผนการประกันภัยไม่สามารถหามาได้ สมาคมจะต้องเป็นผู้เสนอต่อผู้ผลิตโดยตรงถึงขอบเขตการประกันดังกล่าว

(2) การโอนข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้อง

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการสมัครสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายที่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง และได้รับการคัดเลือกเสร็จสิ้นแล้ว ข้อมูลที่เกี่ยวข้องสำหรับพืชของผู้ผลิตจะถูกโอนไปยังผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการรับรองแล้ว ผู้ให้บริการจัดหาทุกระเบียบการคุ้มครองธัญพืช

(3) ผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสี่ยง

ผู้ผลิตควรจะต้องมีทางเลือกในการจัดซื้อ การคุ้มครองดังกล่าวขึ้นอยู่กับผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสี่ยงที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือขึ้นอยู่กับผลที่คาดว่าจะได้รับและหลักเกณฑ์ในความเสี่ยงทั้งสองกรณี โดยการพิจารณาจากสมาคม

(4) ระดับของความคุ้มครอง

ระดับของความคุ้มครองจะถูกคิดคำนวณเป็นหน่วยเงินดอลลาร์ และต้องถูกจัดซื้อที่ระดับไม่เกินกว่า 85% ของผลที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือ 95% ของพื้นที่ที่ได้รับ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) ไม่ช้าไปกว่าการเริ่มต้นของปีแห่งธัญพืชในปี 1996 สมาคมจะต้องจัดหาให้ผู้ผลิตได้รับข้อมูลข่าวสารสำหรับขอบเขตของความเสียหายต่อภัยอันตราย และขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(5) ระดับราคา

สมาคมจะต้องกำหนดระดับราคาสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ได้ถูกเสนอให้มีการประกันภัยที่

(เอ) จะต้องไม่น้อยกว่าราคาในตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม)

(บี) สมาคมต้องกำหนดด้วยความสุขุมรอบคอบ ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของราคาตามท้องที่ตลาดที่แท้จริง ในเวลาแห่งการเก็บเกี่ยว (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม)

(6) การเลือกการกำหนดราคา

(เอ) ในด้านทั่วไป

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ขอบเขตการคุ้มครองการประกันภัยจะถูกทำให้เหมาะสมต่อผู้ผลิตบนพื้นฐานของการกำหนดราคา หรือน้อยกว่าราคาที่ถูกระบุขึ้นโดยความเห็นชอบจากสมาคม ขอบเขตการคุ้มครองจะถูกอ้างอิงในเงื่อนไขของเงินดอลลาร์ต่อเอเคอร์

(บี) การกำหนดราคาขั้นต่ำ

สมาคมต้องกำหนดราคาขั้นต่ำในกรณีระดับของการประกันภัยมิได้ถูกนำเสนอ

(ซี) การจำแนกข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์

สมาคมต้องนำเสนอผู้ผลิตถึงการกำหนดราคาที่แตกต่างกันสำหรับการจำแนกข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ (รวมถึงราคาตามสัญญาในกรณีของข้าวบาร์เลย์) รวมถึงเบี้ยประกันซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม

(7) การคุ้มครองอภิมภัยและการตกของลูกเห็บ

ระดับการคุ้มครองเพิ่มเติมจะอยู่ที่ 65% หรือมากกว่าของผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องที่ตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ ผู้ผลิตต้องทำการเลือกหรือบอกปิดขอบเขตดังกล่าวในการคุ้มครองอภิมภัยและการตกของลูกเห็บ เบี้ยประกันของผู้ผลิตจะลดลงโดยการพิจารณาสมาคมตามความเหมาะสม

(8) การสงเคราะห์เงินเบี้ยประกันของรัฐ

สมาคมต้องเข้าไปมีบทบาทในข้อตกลงกับภาครัฐ หรือตัวแทนของรัฐ โดยที่รัฐหรือตัวแทนต้องจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันที่เพิ่มเติมให้กับผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติแล้ว เพื่อที่จะส่งเสริมการลดลงของเบี้ยประกันซึ่งถูกจ่ายโดยผู้ผลิต

(9) การกำหนดขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ

สภาต้องกำหนดขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ ในเขตการปกครองหรือพื้นที่หรือฟาร์มบนพื้นฐานของการประกันภัย ซึ่งความเสี่ยงได้เข้ามามีบทบาทด้วย สภาต้องไม่เสนอน้อยกว่าที่ 50% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้ โดยเฉลี่ย โดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือ ในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน

(10) ค่าธรรมเนียมในการจัดการ

(เอ) ค่าธรรมเนียมที่จำเป็น - ยกเว้นตามย่อหน้านี้ ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อการคุ้มครองแบบพิเศษสำหรับรัฐพืชในระดับที่น้อยกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับขอบเขตใน

การคุ้มครองแบบพิเศษ ค่าธรรมเนียมในการจัดการจะอยู่ที่ 50 ดอลลาร์ ต่อสัญญาพืชต่อเขตการปกครอง และสูงสุดถึง 600 ดอลลาร์ ต่อผู้ผลิต 1 ราย สำหรับทั้งเขตการปกครองซึ่งผู้ผลิตได้ประกันไว้หลายชนิด ย่อหน้าย่อยนี้ (ดี) และ (อี) ของหัวข้อย่อย (บี) (5) จะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ของค่าธรรมเนียมในการจัดการ

(บี) การได้รับการยกเว้น

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อ การคุ้มครองสำหรับสัญญาพืชที่ 65 % หรือมากกว่าของประวัติที่เคยมีมา หรือ ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการ ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจ่ายค่าธรรมเนียมไว้แล้ว สำหรับพืชที่มีระดับการคุ้มครองต่ำกว่า ค่าธรรมเนียมในการจัดการจะถูกชดใช้คืนผู้ผลิต เว้นเสียแต่การชดใช้คืนจะลดไปจนต่ำกว่า 200 ดอลลาร์ จากจำนวนทั้งหมดของค่าธรรมเนียม ในการจัดการซึ่งถูกจ่ายโดยผู้ผลิตสำหรับสัญญาพืชจำนวน 2 ชนิด หรือมากกว่านั้นในเขตการปกครองเดียวกันซึ่งระดับการคุ้มครองต่ำกว่าซึ่งถูกได้รับ

(ซี) ค่าธรรมเนียมพิเศษ

ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจัดซื้อการคุ้มครองสำหรับสัญญาพืชที่ 65 % หรือเกินกว่าของประวัติที่เคยมีมา หรือ ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ผู้ผลิตต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการในราคา 20 ดอลลาร์ สำหรับการคุ้มครอง ในกรณีผู้ผลิตได้ทำการจ่ายค่าธรรมเนียมไว้แล้ว สำหรับการคุ้มครองที่ต่ำกว่าสัญญาพืช ผู้ผลิตจะได้รับการชดใช้เงินคืน เว้นเสียแต่ผู้ผลิตได้จ่ายค่าธรรมเนียมสูงสุดไว้สำหรับการคุ้มครองที่ต่ำกว่า และเงินชดใช้คืนจากค่าธรรมเนียมจะไม่ลดจำนวนซึ่งได้ถูกจ่ายต่ำกว่าจำนวนสูงสุด

(ดี) เงินสะสมของค่าธรรมเนียม

อย่างไรก็ตามอำนาจในการเห็นชอบต่างๆ ก็ตกอยู่ทางด้านรัฐมนตรี ภายใต้ข้อกำหนดของสมาคมการประกันสหพันธ์พืชทางการเกษตร การพัฒนาท้องถิ่น องค์การอาหารและยา พระราชบัญญัติการจัดสรรเกี่ยวกับทางด้านตัวแทนที่เกี่ยวข้อง ในปี 1995 ค่าธรรมเนียมในการจัดการก็ได้ถูกเก็บสะสม ภายใต้ย่อหน้าย่อย (บี) ในการประเมินค่าที่ 100 ดอลลาร์ ต่อผู้ผลิตต่อเขตการปกครองและภายใต้ย่อหน้าย่อย (ซี) จะถูกเก็บในรูปของกองทุนการประกันภัย ซึ่งถูกบัญญัติโดยมาตรา 1516 (ซี) ของหัวข้อนี้ เพื่อจะได้มาซึ่งความเหมาะสมสำหรับโครงการและการดำเนินการต่างๆ ของสมาคม

(ด) เบี้ยประกัน

(1) เบี้ยประกันที่เป็นที่ต้องการ

สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่มากกว่า 1.1 ในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน 1998 และไม่มากกว่า 1.075 ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม 1998

(2) จำนวนเบี้ยประกัน

จำนวนเบี้ยประกันสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยต่าง ๆ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) และขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) จะถูกทำการปรับเปลี่ยนตามนี้

(เอ) ในกรณีการปกป้องความเสี่ยงภัยประเภทต่าง ๆ จำนวนของค่าประกันจะต้องเป็นที่เพียงพอ ต่อความเสียหายซึ่งอาจคาดการณ์ได้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล

(บี) ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน แต่ถ้ามากกว่า 50 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคา ตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขต ของการคุ้มครองที่เท่ากัน จำนวนของเบี้ยประกันจะต้อง

(i) เพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และ

(ii) รวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม

(ซี) ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ เท่ากับหรือเกินกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้ โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาด ซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน จำนวนของเบี้ยประกันจะต้อง

(i) เหมือนข้อ (i) ข้างบน

(ii) เหมือนข้อ (ii) ข้างบน ต่อด้วยคำว่า – บนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของ อัตราค่าเสียหาย

(อี) การจ่ายเบี้ยประกันโดยสมาคม

(1) ความทั่วไป

สำหรับวัตถุประสงค์ในการส่งเสริม การเข้าร่วมของผู้ผลิตในการปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยอันตราย ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ และขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษภายใต้ หัวข้อย่อย (ซี) ของมาตรานี้ สมาคมจะต้องจ่ายส่วนหนึ่งของเบี้ยประกันในจำนวนซึ่งถูกระบุตาม หัวข้อย่อยนี้

(2) จำนวนของการจ่าย

จำนวนของเบี้ยประกันซึ่งจะถูกจ่ายโดยสมาคมจะต้องเป็นในกรณีดังนี้

(เอ) กรณีของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ จำนวนซึ่งจะถูกทำให้เข้ากัน สำหรับเบี้ยประกันภัยจะถูกระบุภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (เอ) ของมาตรานี้

(บี) กรณีของการคุ้มครองซึ่งต่ำกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่รับการชดใช้ โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ หรือในขอบเขต ของการคุ้มครองที่เท่ากันจะถูกระบุในรูปของจำนวนของเบี้ยประกัน สำหรับขอบเขตของการปกป้อง ความเสี่ยงต่อภัยอันตราย และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการจัดการภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (บี) ของมาตรานี้

(ซี) กรณีของการคุ้มครองที่เท่ากัน หรือมากกว่า 65 % ของประวัติที่มีมา หรือผลที่ ได้รับการชดใช้ โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 100 % ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือ ในขอบเขตของการคุ้มครองที่เท่ากัน ในแต่ละพื้นที่จำนวนของการจ่ายจะถูกกำหนดไว้ที่ 50% ผลที่ ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ย ในการประเมินที่ 75 % ของราคา ตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการได้ถูกบัญญัติในหัวข้อย่อย (ดี) (2) (ซี) ของมาตรานี้

(3) การลดลงของเบี้ยประกัน

ในกรณีผู้วางแผนการประกันภัยได้พิจารณาว่าตนต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันภัย ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าค่าใช้จ่ายซึ่งจะได้รับการชดใช้คืน ซึ่งถูกระบุโดยสมาคม ผู้วางแผน การประกันภัยต้องลดการเรียกเก็บเบี้ยประกัน ให้เหมาะสมกับระบบขั้นตอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ผู้วางแผนการประกันภัยต้องบอกกล่าวให้สมาคม ในการใช้อำนาจลดเบี้ยประกันภัยก่อนกระทำการ ดังกล่าวด้วยตนเอง และการลดลงดังกล่าว ได้ถูกพิจารณาให้เข้ากับกฎ การกำหนดขอบเขต และวิธีการ ซึ่งกำหนดโดยสมาคม

(4) ขอบเขตของการประกันรัฐพืชในแต่ละพื้นที่

สมาคมต้องยินยอมให้ผู้วางแผนการประกันภัย ในการเสนอโครงการประกันภัยผู้ผลิต ซึ่งรวมทั้งขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละบุคคล และขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ที่อัตราเบี้ยประกันซึ่งถูกพิจารณาโดยผู้วางแผนภายใต้เงื่อนไขดังนี้

(เอ) ขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละบุคคลจะอยู่ที่ หรือ เกินกว่า การปกป้องความเสี่ยง ต่อภัยอันตราย ตามหัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้

(บี) กฎเกณฑ์ที่ถูกลำรวมกันจะรวมถึงขอบเขตของผลที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ ซึ่ง ถูกเสนอโดยสมาคม

(ซี) สมาคมจะจัดการประกันภัย ครั้งใหม่บนขอบเขตพื้นที่ ซึ่งกฎระเบียบได้ถูกรวบรวมโดยการร้องขอของผู้วางแผน ยกเว้นผู้วางแผนจะเห็นด้วยในการจ่ายค่าทดแทนความเสียหาย ให้กับผู้ผลิตซึ่งเกินกว่า การจ่ายค่าทดแทนในแต่ละบุคคลซึ่งทำขึ้น โดยผู้วางแผนสู่ผู้ผลิต

(ดี) สมาคมจะจ่ายส่วนของเบี้ยประกัน

(i) จำนวนซึ่งได้รับอนุมัติตามย่อหน้า (2) (ยกเว้นข้อกำหนดซึ่งเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย ในการดำเนินงานหรือการจัดการ) และ

(ii) จำนวนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการจัดการซึ่งได้รับการอนุมัติโดย สมาคม สำหรับขอบเขตของผลที่ได้รับต่อพื้นที่ของกฎระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน

(อี) ผู้วางแผนจะต้องเตรียมโดยลายลักษณ์อักษรในการบริการสำหรับกฎ ระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน รวมถึงการกำหนดอัตราเบี้ยประกันของขอบเขตของผล ที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ ระเบียบข้อบังคับของกฎเกณฑ์ และการยอมรับและการจำแนกในส่วนของ ผู้สมัครสู่ประเภทของความเสี่ยงที่ต่างกันตามย่อหน้า (เอฟ)

(เอฟ) สมาคมต้องอนุมัติกฎระเบียบซึ่งได้ถูกนำมาประมวลเข้าด้วยกัน เว้นเสียแต่ สมาคมได้พิจารณาแล้วว่ากฎเกณฑ์ไม่เป็นที่น่าพอใจ หรือความสนใจของผู้ผลิตมีไม่เพียงพอ

(เอฟ) ความเหมาะสม

(1) ในด้านทั่วไป

เพื่อที่จะเข้าร่วมขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติภายใต้มาตรานี้ ผู้ผลิต ควรจะนำเสนอการเข้าร่วมที่สำนักงานท้องถิ่น ของกระทรวง หรือ ต่อผู้วางแผนการประกันภัยซึ่ง ได้รับการอนุมัติแล้ว

(2) วันปิดทำการขาย

สำหรับการคุ้มครองภายใต้บทนี้ ผู้ผลิตแต่ละรายต้องจัดซื้อการประกันรัฐพืชในวัน หรือ ก่อนที่จะมีการปิดทำการขาย โดยการจัดหาข้อมูลที่ต้องการรวมถึงทางด้านเอกสารที่จำเป็นต่างๆ

วันปิดทำการขายจะถูกกำหนดโดยสมาคมซึ่งพิจารณาถึงการให้ความสะดวกสบายต่อผู้ผลิตมากที่สุด ในการได้รับผลกำไรภายใต้ โครงการการปรับปรุงในด้านราคาและการผลิต การเริ่มต้นด้วยปีแห่งรัฐพีชในปี 1995 สมาคมจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ในการประกันภัยสำหรับพีชที่สามารถประกันได้ในแต่ละรายซึ่งถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิ วันปิดทำการขาย ได้แก่ 30 วันล่วงหน้าก่อนมีการปิดการขายซึ่งถูกกำหนดสำหรับปีแห่งรัฐพีช ในปี 1994

(3) การจัดเก็บประวัติ และการรายงาน

เพื่อให้ได้รับการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ หรือขอบเขตแห่งการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย(ซี)ของมาตรานี้ ผู้ผลิตควรจะ

(เอ) จัดหา ประเมินค่า โดยสมาคมในส่วนของการจัดเก็บประวัติ และการผลิตของพีชซึ่งได้ทำประกันไว้

(บี) รายงานถึงพื้นที่หน่วยเอเคอร์ซึ่งได้เพาะปลูก สำหรับพีชและสถานที่

(จ) การกำหนดผลที่ได้รับ

(1) ในด้านทั่วไป

ตามย่อหน้า (2)สมาคมจะกำหนดกฎเกณฑ์การประกันรัฐพีช โดยลายลักษณ์อักษรเพื่อให้มีความชัดเจนถึงขอบเขตการคุ้มครองซึ่งถูกจัดหาโดยผู้ผลิตที่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ในการได้รับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ภายใต้หัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี)

(2) โครงการการคุ้มครองผลที่คาดว่าจะได้รับ

(เอ) ประวัติการผลิตที่แท้จริง

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ผลที่คาดว่าจะได้รับสำหรับรัฐพีชจะถูกตั้งอยู่บนพื้นฐานของประวัติการผลิตที่แท้จริงของรัฐพีช ในกรณีพีชได้ถูกผลิตบนฟาร์มซึ่งปราศจากผลของความเสียหายในระหว่าง 4 ปี ของปีแห่งรัฐพีช การกำหนดข้อมูลการผลิตจะขึ้นอยู่กับฐานของในแต่ละ 10 ปี ซึ่งได้ต่อเนื่องกันของปีแห่งรัฐพีช

(บี) ผลที่คาดว่าจะได้รับซึ่งได้ถูกกำหนด

ในกรณีผู้ผลิตไม่สามารถจัดหาฐานข้อมูลให้เป็นที่น่าพอใจเกี่ยวกับผลที่คาดว่าจะได้รับของผลิตภัณฑ์ ภายใต้ย่อหน้าย่อย (เอ) ผู้ผลิตจะถูกกำหนดค่าแห่งผลที่คาดว่าจะได้รับน้อยกว่า 65% ของผลที่รับแห่งการจัดการของผู้ผลิต ซึ่งถูกระบุเจาะจงในระเบียบซึ่งออกโดยสมาคม อันมีรากฐานมาจากประวัติของการผลิต

(ซี) ผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่

สมาคมต้องเสนอ โครงการการประกันชั้นพืชซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานของผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่ ซึ่งจะอนุญาตให้ผู้ผลิตซึ่งทำการประกันไว้ ได้สิทธิรับค่าทดแทน ในกรณีความเสียหายได้เกิดขึ้นในฟาร์ม ซึ่งผู้ผลิตได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ ภายใต้โครงการของผลที่คาดว่าจะได้รับต่อพื้นที่ผู้ผลิตซึ่งได้ทำการประกันไว้ จะรับอนุญาตให้เลือกระดับของการผลิตต่อพื้นที่ที่ได้โดยค่าทดแทนที่ถูกจ่ายจะเกี่ยวโยงกับกฎเกณฑ์และเงื่อนไข ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสมาคม

(ดี) ผลผลิตภัณฑ์

ผู้ผลิตต้องทำการเลือกระหว่างผลที่คาดว่าจะได้รับของแต่ละบุคคล หรือผลที่คาดว่าจะรับของแต่ละพื้นที่ หรือขอบเขตการคุ้มครองที่ถูกนำมารวมกัน (ในหัวข้อย่อย (อี) (4) ของบทนี้)

(3) ผลที่ได้รับของการเปลี่ยนแปลงสำหรับผู้ผลิต ในกรณีของการทำปศุสัตว์

(เอ) ในด้านทั่วไป

ในกรณีผู้ผลิตไม่สามารถจัดหาฐานข้อมูลให้เป็นที่น่าพอใจตามย่อหน้า (2) (เอ) ผู้ผลิตจะถูกกำหนดค่าแห่งผลที่คาดว่าจะได้รับที่อย่างน้อย 80 % ของผลของการเปลี่ยนแปลงซึ่งถูกกำหนดโดยสมาคม (การเปลี่ยนแปลงมีปัจจัยมาจกประวัติในการผลิตของผู้ผลิต) ในกรณีเลขานุการพิจารณาว่า

- (i) ผู้ผลิตได้ปลูกพืชสำหรับการทำปศุสัตว์โดยกิจวัตร และ
- (ii) มากกว่า 50 % ของรายได้สุทธิจากฟาร์มของผู้ผลิตซึ่งได้รับจากการจัดการ

(บี) การคิดคำนวณผลที่คาดว่าจะได้รับ

(i) สำหรับการเข้าร่วมของผู้ผลิตในปีแรก สมาคมต้องกำหนดผลที่คาดว่าจะได้รับภายใต้ย่อหน้านี้ให้กับผู้ผลิต สำหรับการทำปศุสัตว์

(ii) สำหรับการเข้าร่วมของผู้ผลิตในปีที่สอง สมาคมต้องจัดหาประวัติของการผลิตที่แท้จริง หรือ กำหนดผลที่คาดว่าจะได้รับ

(ซี) การสิ้นสุดของอำนาจ

อำนาจในการถูกนำมาใช้ประโยชน์สำหรับย่อหน้านี้ จะสิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนด 3 ปี หลังจากวันที่มีผลใช้บังคับของย่อหน้านี้

(เอช) การเสนอให้พิจารณาของกฎเกณฑ์ และแนวความคิดผู้สภา

(1) ในด้านทั่วไป

ตามแบบฟอร์มมาตรฐาน หรือกฎเกณฑ์ซึ่งสภาต้องจัดหาให้กับผู้ผลิตภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) ของมาตรานี้ บุคคลต้องเตรียมการในการเสนอเรื่องให้พิจารณาหรือวางแผนผู้สภาดังนี้

(เอ) กฎระเบียบการประกันภัยสำหรับพืชชนิดอื่น และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ และ

(บี) อัตราของเบี้ยประกันภัยสำหรับ การประกันภัยต่อภัยอันตรายซึ่งเกี่ยวกับข้าวสาลี ถั่วเหลือง ข้าวโพด และธัญพืชอื่นๆ ซึ่งถูกกำหนดโดยเลขานุการ

(2) การเสนอเรื่องให้พิจารณาของกฎระเบียบ

กฎระเบียบหรือแนวความคิดอื่น จะถูกนำเสนอผู้สภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ และต้องถูกดำเนินการปราศจากการจำกัดขอบเขตรวมถึงความต้องการซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับของการคุ้มครอง อัตราต่างๆ และระดับราคาสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ประกันไว้ ต้องมีค่าเท่ากับราคาตามท้องตลาด ซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้สำหรับผลิตภัณฑ์ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสภา ในกรณีของกฎเกณฑ์การจ่ายเงิน ในส่วนเบี้ยประกันภัยโดยสมาคม ต้องไม่เกินกว่าจำนวนซึ่งถูกให้อำนาจไว้ ภายใต้หัวข้อย่อย (อี)

(3) การทบทวนการอนุมัติโดยสภา

กฎระเบียบหรือแนวความคิดที่ถูกเสนอต่อสภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ จะถูกทำการทบทวนอีกครั้งหนึ่งโดยสภาและ ในกรณีถ้าสภาพบว่า การให้ความสนใจของผู้ผลิตมีเพียงพอที่จะได้รับการปกป้อง ผู้ผลิตจะถูกเรียกเก็บเบี้ยประกันในอัตราที่เหมาะสม

(4) แนวปฏิบัติสำหรับการเสนอให้พิจารณาและทบทวน

สมาคมจะออกกฎระเบียบ เพื่อกำหนดแนวปฏิบัติของกฎเกณฑ์ และแนวความคิดอื่น ซึ่งจะถูกเสนอผู้สภาภายใต้หัวข้อย่อยนี้ ซึ่งการกำหนดแนวปฏิบัติสามารถทำได้ โดยมีหลักการอย่างน้อยที่สุด ดังนี้

(เอ) ข้อเสนอซึ่งถูกนำเสนอต่อสภา ภายใต้หัวข้อย่อยจะถูกพิจารณาอย่างลับ หรือ ข้อมูลทางการเงินสำหรับวัตถุประสงค์ของมาตรา 552 (บี) (4) หัวข้อที่ 5 จนกระทั่งได้รับการอนุมัติโดยสภา ข้อเสนอที่ไม่ถูกอนุมัติโดยสภาจะยังคงถูกเก็บไว้เป็นความลับ

(บี) สภาต้องจัดให้ผู้สมัครได้รับโอกาสในการเสนอข้อเรียกร้องต่อสภา

(ซี) สภาต้องแจ้งให้ผู้สมัครทราบในกรณีไม่อนุมัติข้อเสนอต้องไม่ช้ากว่า 30 วันล่วงหน้า ก่อนทำการบอกปิดข้อเสนอ

(ดี) การชี้แจงโดยเฉพาะเจาะจงจะกำหนดระยะเวลาของการนำเสนอของข้อเสนอแนะ ภายใต้หัวข้อย่อยนี้และระยะเวลาในการพิจารณาของสภาในการให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ในการประกันภัยครั้งใหม่ของบุคคล โดยสมาคมซึ่งอนุมัติให้บุคคลนั้นเข้าร่วมในการอนุญาตเกี่ยวกับ

ข้อเสนอในปีแรกแห่งรัฐพืช สภาจะเป็นผู้อนุมัติสำหรับการประกันภัยครั้งใหม่ การสงเคราะห์ เบี้ยประกันภัย หรือการสนับสนุนอื่นๆ โดยมาตรานี้

(5) การประกาศให้ทราบ

กฎระเบียบ ข้อกำหนด หรืออัตราซึ่งได้รับการอนุมัติตามหัวข้อย่อนี้ จะถูกแจ้ง ในการลงทะเบียนโดยทางสหพันธ์ และประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน ภายใต้กฎและเงื่อนไขของ สัญญา ระหว่างสมาคม และผู้ซึ่งทำการเสนอกฎ หรือแนวความคิดด้านอื่น

(6) ราคาชั้นนำของโครงการการปกป้องความเสี่ยงในการผลิต

(เอ) ในด้านทั่วไป

สมาคมจะเสนอราคาของการประกันภัย ความเสี่ยงในการผลิตของการประกันภัย ซึ่งได้ทำการชดใช้ให้กับผู้ผลิต (รวมถึงผู้ผลิตรายใหม่) สำหรับการประกันความเสียหาย

(บี) กระบวนการชั้นนำ

ราคาของโครงการการป้องกันความเสี่ยงในการผลิตจะ

(i) ถูกกำหนดเสมือนเป็นโครงการชั้นนำสำหรับปีแห่งรัฐพืชในปี 1996 และ 1997 และ

(ii) ต้องถูกทำให้บรรลุผลในจำนวนของเขตการปกครองซึ่งถูกกำหนดโดย สมาคม ผู้การทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการประเมินค่าของความเหมาะสม การมีผลใช้บังคับ และ ความต้องการของผู้ผลิตต่อโครงการ

(ซี) การประกันความเสียหาย

การประกันความเสียหายจะได้รับโดยผู้ผลิตในกรณีรายได้ทั้งหมดของผู้ผลิต (ซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม) น้อยกว่าจำนวนซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม อันมาจากผลของการลดลง ของผลที่ได้รับ หรือราคาซึ่งมีผลมาจากการประกันภัย

(ดี) “ผู้ผลิตรายใหม่” ถูกให้คำจำกัดความว่า

บุคคลผู้ซึ่งมิได้ถูกผูกมัดต่อการทำฟาร์ม ในการแบ่งปันการผลิตของพืชที่ได้ ประกันไว้ มากกว่า 2 ปี แห่งรัฐพืชซึ่งถูกพิจารณาโดยรัฐมนตรีการเกษตร

(7) ขอบเขตของการปลูกพืชซึ่งได้รับความคุ้มครอง

(เอ) ในด้านทั่วไป

เริ่มต้นปีแห่งรัฐพืชในปี 1995 สมาคมจะต้องเสนอขอบเขตการปลูกพืช ซึ่งการประกันทำให้ผู้ผลิตรับมือกับความเสียหายได้

(บี) ผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับการอนุมัติ
ขอบเขตของการปลูกพืชซึ่งได้รับความคุ้มครองนั้นจะถูกเสนอโดยสมาคม
ไปสู่ผู้วางแผนการประกันภัย

(ซี) กำหนดเวลาของค่าเสียหาย
ความเสียหายของพืช จะถูกคุ้มครองโดยขอบเขตของการปลูกพืช ซึ่งได้รับความ
ความคุ้มครอง ในกรณี

(i) กฎเกณฑ์การประกันภัยของพืชจะได้รับต่อเมื่อ

(I) ปีแห่งรัฐพืชซึ่งค่าเสียหายได้เคยเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว และ

(II) ปีแห่งรัฐพืชได้มีมาก่อนปีที่ทำการคุ้มครอง และ

(ii) สาเหตุของความเสียหายที่เกิดขึ้น

(I) หลังจากวันปิดทำการขาย สำหรับปีแห่งรัฐพืชที่มีมาก่อนความเสียหาย
และ

(II) ก่อนวันปิดทำการขายสำหรับปีแห่งรัฐพืชซึ่งความเสียหายได้เคย
เกิดขึ้นมาบ้างแล้ว

(8) โครงการการขึ้นราคาของผลที่ถูกกำหนดสำหรับผู้ผลิตรายใหม่

(เอ) โครงการที่เป็นที่ต้องการ

สำหรับในแต่ละปีแห่งรัฐพืช ในปี 1995 และ 1996 สมาคมจะทำให้สำเร็จผล
โดยโครงการการขึ้นราคา ผู้กำหนดผู้ผลิตที่เข้าคุณสมบัติภายใต้ (จี) ของมาตรานี้ สมาคมจะเผยแพร่
โครงการการขึ้นราคาสู่ 30 เขตการปกครองซึ่งจะถูกกำหนดโดยสมาคม ซึ่งต้องให้เป็นที่ยอมรับต่อ
การจัดการความเหมาะสม การมีผลใช้บังคับ และความต้องการของผู้ผลิตรายใหม่

(บี) ผลที่ได้รับซึ่งถูกกำหนดให้เพิ่มขึ้น

ในกรณีที่ผู้ผลิตซึ่งมีคุณสมบัติที่เหมาะสมได้เข้าร่วมสู่โครงการการขึ้นราคา
สมาคมจะกำหนดผลที่ได้รับให้กับผู้ผลิตรายใหม่ ให้มีค่าไม่น้อยกว่า 110 % ของผลของการจัดการ
โดยสมาคม

(ซี) ผู้ผลิตรายใหม่ที่เหมาะสม

เลขานุการต้องกำหนดคำจำกัดความของผู้ผลิตรายใหม่ เพื่อจุดประสงค์ของ
การพิจารณาตามความเหมาะสม ในการเข้าร่วมโครงการการขึ้นราคา

(9) โครงการการขึ้นการประกันภัย

(เอ) ในด้านทั่วไป

ภายใน วันที่ 31 ธันวาคม 1996 เลขานุการต้องทำให้โครงการการขึ้นบรรลุลผล โดยการกำหนดจำนวนขอบเขตการปกครอง ซึ่งถูกพิจารณาโดยเลขานุการ สำหรับปีแห่งรัฐพีชในปี 1997 ปี 1998 ปี 1999 และปี 2000 ภายใต้อำนาจผลิตของข้าวสาลี เมล็ดข้าว ถั่วเหลือง หรือผลิตภัณฑ์อื่น ซึ่งเลขานุการจะเป็นผู้พิจารณาถึงความเหมาะสม ในการเลือกการประกันภัย

(บี) การบริหาร

การประกันภัยรายได้ภายใต้ย่อหน้านี้ จะ

(i) ถูกเสนอสู่การเตรียมการการประกันภัย ในครั้งใหม่กับบริษัทประกันภัย

เอกชน

ภัยพิบัติ

(ii) เสนอที่ขั้นต่ำของการคุ้มครอง ซึ่งได้แก่ทางเลือกสู่การประกันรัฐพีชต่อ

(iii) เป็นค่าสถิติ

(iv) ต้องได้รับการจ่ายเบี้ยประกัน และค่าธรรมเนียมในการจัดการโดยผู้ผลิต ซึ่งได้ทำการประกันไว้

(10) การกำหนดเวลาในการนำเสนอฎเกณฑ์ใหม่

(เอ) ในด้านทั่วไป - สภาต้องกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการอนุมัติ หรือ บกปิดข้อเสนอจากบุคคลซึ่งนำเสนอฎเกณฑ์ให้ทำการพิจารณา

(บี) ผลกระทบของการมิได้กระทำการในเวลาที่กำหนด - ยกเว้นตามหัวข้อย่อย

(ซี) ถ้าสภาไม่สามารถตอบข้อเสนอตามหัวข้อย่อย (ซี) ได้ภายในเวลาที่กำหนดไว้ กฎเกณฑ์ใหม่ จะถูกเป็นที่เข้าใจว่าได้รับการอนุมัติโดยสภา

(ซี) การยกเว้น - หัวข้อย่อย (บี) จะยังไม่มีผลใช้บังคับในกรณีทั้งสภา และบุคคล ที่เสนอเรื่องดังกล่าว ลงความเห็นในการขยายช่วงเวลาที่กำหนดไว้ออกไปอีก

(ไอ) การนำมาใช้ของข้อมูลในด้านอัตราและขอบเขตการคุ้มครอง

สมาคมต้องนำอัตราและขอบเขตในการคุ้มครอง มาทำการศึกษาทางด้านข้อมูลสถิติ ของการจัดการการประกันภัย ยกเว้นไม่มีอัตราใดที่มีจำนวนมากกว่า 20 % ของอัตราที่เปรียบเทียบ ได้กับอัตราของรัฐพีชในปีที่ผ่านมา

(เจ) การเรียกร้องค่าเสียหาย**(1) ในด้านทั่วไป**

ภายใต้กฎระเบียบซึ่งถูกกำหนดโดยสมาคม สมาคมต้องดำเนินการในด้านการปรับเปลี่ยนและการชดใช้ค่าเสียหาย กฎระเบียบซึ่งสมาคมเป็นผู้กำหนดขึ้น จะสามารถทำให้แน่ใจต่อการเปลี่ยนแปลงในจำนวนของค่าเสียหายว่าเป็นไปอย่างถูกต้อง

(2) การปฏิเสธการเรียกร้องค่าเสียหาย**(เอ) ในด้านทั่วไป**

ตามย่อหน้าย่อย (บี) ถ้าการเรียกร้องค่าทดแทนได้ถูกปฏิเสธโดยสมาคม หรือบุคคลซึ่งสมาคมให้ทำการแทน การฟ้องร้องในเรื่องของการเรียกร้องค่าเสียหายจะถูกนำสู่กระบวนการยุติธรรมในศาลแขวง ซึ่งฟาร์มที่ทำการประกันภัยไว้ตั้งอยู่ในเขตการปกครอง

(บี) ขอบเขตของการเรียกร้อง

การฟ้องร้องสำหรับการเรียกร้องค่าเสียหาย จะต้องถูกดำเนินการไม่ช้ากว่า 1 ปี หลังจากวันที่มีการบอกปิดถึงข้อเรียกร้องดังกล่าว

(3) การชดใช้ค่าเสียหาย

สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการรับรองแล้วทำการชดใช้ค่าเสียหายต่างๆ และค่าทนายความซึ่งก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้วางแผน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความผิดพลาดของสมาคม

(4) การเปิดการตลาด

สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนทางการตลาดโดยการพิจารณาถึงกระบวนการปลูกพืชซึ่งต้องเป็นไปตามความต้องการและความเหมาะสม

(เค) การประกันภัยครั้งใหม่**(1) ในด้านทั่วไป**

อย่างไรก็ตาม นอกจากข้อกำหนดอื่นๆ ของบทนี้ สมาคมจะทำการประเมินค่าสูงสุดจัดการการประกันภัยใหม่ ผู้ผู้รับประกันซึ่งได้รับการรับรองโดยสมาคม ซึ่งทำประกันให้กับผู้ผลิตภายใต้หลักเกณฑ์ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร 1 โครงการ หรือมากกว่านั้นสู่สมาคม

(2) กฎเกณฑ์และเงื่อนไข

การประกันภัยครั้งใหม่ จะต้องถูกกำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไข ซึ่งสภาต้องพิจารณาให้เข้ากับหลักเกณฑ์ในหัวข้อย่อย (บี) และ (ซี)

(3) การร่วมกันรับผิดชอบต่อความเสี่ยง

สัญญาการประกันภัยครั้งใหม่ ของสมาคมกับบริษัทประกันภัย จะต้องกำหนดให้บริษัทประกันภัยได้มีการแบกรับภาระในการร่วมกันรับผิดชอบในความเสียหายอย่างเพียงพอภายใต้ข้อกำหนดซึ่งทำให้แน่ใจว่าบริษัทประกันภัยจะขายและบริการกฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับการประกันภัยด้วยวิธีการที่รอบคอบและระมัดระวัง

(4) ค่าประกันภัย

(เอ) ในด้านทั่วไป - ยกเว้นในส่วนของย่อน้ำย่อย (บี) ค่าประกันภัยจะถูกกำหนดโดยสภาเพื่อการชดใช้เงินคืนให้กับผู้วางแผนการประกันภัย และตัวแทนสำหรับราคาในการดำเนินงานและการจัดการแต่จะไม่เกินกว่า

(i) สำหรับการประกันภัยใหม่ในปี 1998 ที่ 27 % ของเบี้ยประกันซึ่งถูกใช้เพื่อกำหนดอัตราความเสียหาย และ

(ii) สำหรับการประกันภัยใหม่ ในปี 1999 และปีต่อๆ มา ที่ 24.5 % ของเบี้ยประกันซึ่งถูกใช้เพื่อกำหนดอัตราความเสียหาย

(บี) การลดลงอย่างพอเหมาะ - กฎระเบียบของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ซึ่งได้รับอัตราค่าประกันของการใช้เงินคืนสำหรับราคาการดำเนินงานและการจัดการในการประกันภัยปี 1998 ซึ่งต่ำกว่าอัตราเฉพาะในย่อน้ำย่อย (เอ) (i) จะได้รับการลดลงในอัตราของการใช้เงินคืนอย่างพอเหมาะ ผู้การลดลงในอัตราของการชดใช้เงินคืนระหว่าง (i) และ (ii) ของย่อน้ำย่อย (เอ)

(5) ราคาและการวางระเบียบค่าลดลง

ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา 118 ของพระราชบัญญัติการปฏิรูปประกันสหพันธ์พืชปี 1994 และการเก็บรักษาประกันความผิดพลาดและการใช้ในทางที่ผิด ความต้องการในการขยายระบบและการปรับปรุงของคุณภาพในการบริการลูกค้า สภาต้องเปลี่ยนแปลง วิธีการของโครงการและความต้องการในด้านการจัดการแทนที่จะลดราคาในการจัดการและดำเนินงานของผู้วางแผนและตัวแทน ในจำนวนให้สอดคล้องกับการลดลงในอัตราการใช้เงินคืนภายใต้ย่อหน้า (4) ในระหว่างช่วงเวลา 5 ปี ของการเริ่มต้นในวันที่ 13 ตุลาคม 1994

(6) การมีอิสระในความคิดของตัวแทน

การกำหนดของสมาคมเกี่ยวกับ การเก็บสะสมค่าทดแทน จะไม่ได้รับการตรวจสอบอีกครั้งในส่วนของการจัดการ และจะถูกนำเสนอสู่ตัวแทน ในความหมายของมาตรา 701 (เอ) (2) ของหัวเรื่องที่ 5

(7) โครงการ

สมาคมต้องเสนอโครงการดังกล่าวต่อรัฐสภา ซึ่งจะถูกให้แสดงถึงวิธีการและเหตุผล ภายใต้ย่อหน้า (5) และสมาคมต้องบรรยายมาตรการดังกล่าวในโครงการ

(แอล) ทางเลือกของเขตการคุ้มครอง

สมาคมต้องเสนอโครงการการปกป้องความเสี่ยงเฉพาะทาง รวมถึงการปกป้องพืชจากความเสียหายจากแมลง สัตว์ป่า ภายใต้กฎเกณฑ์และข้อบังคับซึ่งสภาจะเป็นผู้กำหนด ยกเว้นแต่โครงการจะไม่ถูกคุ้มครอง ในกรณีที่มีการประกันสำหรับความเสี่ยงโดยเฉพาะทางได้ทำขึ้นกับบริษัทประกันเอกชน

(เอ็ม) การวิจัย

(1) ในด้านทั่วไป

ยกเว้นซึ่งถูกระบุไว้ใน (2) สมาคมต้องควบคุมการวิจัย การสำรวจ โครงการนำร่อง และการสืบสวนอันเกี่ยวกับการประกันพืชและการเกษตร การประกันทางด้านความเสี่ยงและค่าเสียหาย รวมไปถึงการประกันภัยเกี่ยวกับภัยอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยมีสาเหตุมาจากภัยแล้ง แมลง และเชื้อโรค และรวมไปถึงความเสี่ยงในด้านอื่นๆ อันเกี่ยวกับผลไม้ ถั่ว พืชผัก และผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรอื่นๆ ซึ่งได้ถูกกำหนดโดยสภา

(2) การยกเว้น

ไม่มีกระบวนการใดจะถูกรับรองในเรื่องของความเสี่ยง ภายใต้ (1) ถ้าการปกป้องการประกันภัยเพื่อต่อต้านความเสี่ยงได้ทำขึ้นโดยบริษัทเอกชน

(3) การประเมินค่า

ภายหลังจากการเสร็จสิ้นของโครงการนำร่อง ภายใต้หัวข้อย่อหน้านี้สมาคมจะประเมินค่าโครงการนำร่อง และนำเสนอสู่คณะกรรมการการดำเนินงานทางด้านการเกษตรของผู้แทน และกรรมการการเกษตรโดยสมาคมของโครงการนำร่อง และการแนะนำของสมาคมซึ่งเกี่ยวข้องถึงการทำให้โครงการดังกล่าวบรรลุเป้าหมายบนพื้นฐานแห่งชาติ

(เอ็น) การกำหนดขอบเขตของผลกำไรในความเสี่ยงภัยอย่างเดียวกัน

(1) ในด้านทั่วไป

ยกเว้นตามที่ระบุไว้ใน (2) ถ้าผู้ผลิตเป็นผู้มีคุณสมบัติในการได้รับประโยชน์ภายใต้การปกป้องความเสี่ยงจากภัยอันตราย ภายใต้หัวข้อย่อ (บี) ของมาตรานี้ และยังเป็นผู้เหมาะสมในการได้รับการค่าเงินสำหรับความเสียหายอย่างเดียวกัน ภายใต้โครงการด้านอื่น ซึ่งถูกดำเนินงานโดยเลขานุการ ผู้ผลิตต้องทำการเลือกที่จะไม่รับประโยชน์ภายใต้บทนี้ หรือไม่ก็เลือกที่จะไม่รับภายใต้โครงการอื่น แต่ต้องไม่ใช่เลือกทั้งสอง ผู้ผลิตซึ่งทำการจัดซื้อ ขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

ภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) ในบทนี้ย่อมจะต้องได้รับจำนวนสำหรับความเสียหายอย่างเดียวกันตามโครงการอื่นซึ่งถูกจัดวางโดยเลขานุการ ยกเว้นจำนวนที่ได้รับสำหรับความเสียหายภายใต้ขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ และจำนวนที่ได้รับภายใต้โครงการอื่น ซึ่งต้องไม่เกินกว่าจำนวนของค่าเสียหายที่แท้จริงของผู้ผลิต

(2) การยกเว้น

ย่อหน้า (1) จะไม่ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการกู้ยืมในกรณีฉุกเฉิน ภายใต้หัวข้อ ซี ของพระราชบัญญัติฟาร์มซึ่งถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน และการพัฒนาท้องถิ่น (7. ยู. เอส. ซี. 1961 อีทีเอสอีคิว)

มาตรา 1509 การยกเว้นของค่าทดแทนจากการจัดเก็บ

การเรียกร้องสำหรับค่าทดแทนภายใต้บทนี้ จะไม่ถูกโน้มน้าวเชิงผู้การผูกมัด การจัดเก็บหรือ กระบวนการอื่นทางด้านกฎหมาย ก่อนการจ่ายเงิน หรือการหักกลบลบหนี้ผ่านบัญชี หรือทรัพย์สินของผู้ประกันสู่ประเทศสหรัฐอเมริกา ยกเว้นการเรียกร้องค่าเสียหายของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือสมาคมภายใต้บทนี้

มาตรา 1510 การฝากและการลงทุนของเงินกองทุน

ธนาคารแห่งเงินทุนสำรองของสหพันธ์ ในฐานะตัวแทนเกี่ยวกับงบประมาณเงินทั้งหมดของสมาคมซึ่งไม่ได้ถูกจ่ายไปเพื่อการจ้างงานต้องถูกฝากไว้กับกองคลังแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา หรือในธนาคารซึ่งได้รับการรับรองโดยเลขานุการของกองคลัง ในกรณีมีการถอนเงินโดยสมาคมที่เวลาใดๆ ซึ่งต้องได้รับการอนุมัติโดยเลขานุการของกองคลัง และจะต้องถูกตรวจสอบในจำนวนหนี้สิน กุญแจเบียบ และดอกเบี้ยต่าง ๆ โดยประเทศสหรัฐอเมริกา กรณีหลังจากได้รับการอนุมัติโดยเลขานุการแล้ว ธนาคารแห่งเงินทุนสำรองของสหพันธ์ ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้จัดการ ในฐานะผู้จัดเก็บรักษา และตัวแทนทางด้านงบประมาณสำหรับสมาคมในการดำเนินงาน แล้วย่อมมีอำนาจในการจัดการตามที่ได้มอบหมายโดยบทนี้

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 510, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1511 การยกเว้นภาษี

สมาคมรวมถึงการเป็นผู้แทนในด้านการจัดการเกี่ยวกับเงินทุน เงินทุนสำรอง รายได้ และทรัพย์สิน จะได้รับการยกเว้นภาษีทั้งหมด ในหรือหลังจากวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 ซึ่งถูกจัดเก็บโดยประเทศสหรัฐอเมริกา หรือโดยรัฐ เขตการปกครอง หรืออำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น สัญญาการประกันภัยของสมาคม และสัญญาการประกันภัยซึ่งทำกันใหม่โดยสมาคมจะถูกยกเว้นจากการจัดเก็บภาษีซึ่งถูกจัดเก็บโดยรัฐ องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรืออำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 511, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1512 สมาคมในฐานะตัวแทนเกี่ยวกับงบประมาณของรัฐบาล

เมื่อวัตถุประสงค์ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยเลขานุการของกองคลัง สมาคมจะต้องเป็นตัวแทนในด้านการฝากเงินของรัฐ ยกเว้นใบเสร็จรับเงิน หรือการรับในสิ่งต่างๆ ซึ่งโดยจารีตประเพณีต้องถูกกำหนดโดยเลขานุการ และจะต้องมีการว่าจ้างสำหรับตำแหน่งตัวแทนทางการเงินของรัฐบาลในกรณีที่มีความจำเป็น

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 512, 52 ข้อมูลที่ 75)

มาตรา 1513 บัญชีงบดุลและรายงานประจำปีของสมาคม

สมาคมต้องเก็บรักษาบัญชีงบดุลและเอกสารที่ถูกต้อง และต้องมีการจัดเก็บรวบรวมเอกสารประจำปีซึ่งเกี่ยวข้องกับการงานของสมาคมไว้กับเลขานุการ

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตราที่ 513, 52 ข้อมูลที่ 76)

มาตรา 1514 อาชญากรรมและการกระทำความผิด

(เอ) ถึง (อี) ได้ถูกยกเลิก วันที่ 25 มิถุนายน 1948 บทที่ 645 มาตราที่ 21, 62 ข้อมูล 862 ซึ่งมีผลใช้บังคับวันที่ 1 กันยายน 1948)

(เอฟ) คำร้องขออันเนื่องมาจากการมีส่วนร่วมได้เสียของสมาชิกวุฒิสภาตามสัญญา

ข้อกำหนดของมาตรา 22 หัวเรื่องที่ 41 จะไม่ถูกดำเนินการสู่ข้อสัญญาการประกันภัยซึ่งทำขึ้นภายใต้บทนี้

มาตรา 1515 คณะกรรมการซึ่งมีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำ สำหรับการประกันสหพันธ์พืช

(เอ) การก่อตั้ง

รัฐมนตรีการเกษตรต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการซึ่งมีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำสำหรับการประกันสหพันธ์พืชขึ้น

(บี) ความรับผิดชอบเบื้องต้น

ความรับผิดชอบเบื้องต้นของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ได้แก่ ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีการเกษตรสู่การทำให้เป็นผลสำเร็จและปัญหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันรัฐพืช ซึ่งถูกพิจารณาโดยผู้บริหารของสมาคม

(ซี) การเข้าเป็นสมาชิก

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำจะถูกประกอบด้วยผู้บริหารของสมาคม เลขานุการ (ผู้ถูกแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีการเกษตร) และสมาชิกต้องไม่น้อยกว่า 12 คนซึ่งทำหน้าที่องค์กรในการจัดการถึงข้อกำหนดของการประกันรัฐพืชภายใต้บทนี้ ไม่น้อยกว่า 3 คนของสมาชิกของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ จะได้รับแต่งตั้งให้ดูแลทางด้านอุตสาหกรรมทางรัฐพืช องค์กรหรือตัวแทนซึ่งเป็นตัวแทนสมาชิกคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำนั้น ต้องรวมถึงบริษัทประกันภัย ตัวแทนประกันภัย องค์กรผู้ผลิตในการทำฟาร์ม ผู้เชี่ยวชาญในด้านวิทยาศาสตร์ เกี่ยวกับการเกษตร ธนาคารและสถาบันการกู้ยืมเงิน

(ดี) ข้อกำหนดในด้านการจัดการ

(1) สมาชิกของคณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ (นอกเหนือจากผู้บริหารของสมาคม และเลขานุการ) จะถูกแต่งตั้งโดยเลขานุการในวาระ 2 ปี โดยการเสนอชื่อขององค์กรและตัวแทนตามหัวข้อย่อ (ซี) ของมาตรานี้ วาระของสมาชิก (นอกเหนือจากผู้บริหารของสมาคมและเลขานุการ) สามารถถูกปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

(2) ประธาน

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำจะถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารของสมาคม

(3) การประชุม

คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ จะต้องทำการประชุมอย่างน้อยปีละครั้ง การประชุมดังกล่าวต้องประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน บันทึกต่างๆ จากการประชุมจะถูกเก็บรักษาสำหรับผู้สนใจเมื่อมีการร้องขอ

(อี) การทำรายงาน

ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายน ของทุกปี คณะกรรมการที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ต้องนำเสนอ
บทสรุปและการให้คำแนะนำของตนต่อรัฐมนตรีการเกษตรซึ่งเกี่ยวข้องกับ

- (1) ความก้าวหน้าสู่ความสำเร็จ
- (2) การประเมินค่าทางสถิติของโครงการการประกันสหพันธ์พืช
- (3) อัตราส่วนในการสมัครเข้าร่วมโครงการระหว่างการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตราย
ภายใต้มาตรา 1508 (บี) และขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษ ภายใต้มาตรา 1508 (ซี) และ
- (4) ความก้าวหน้าในการปรับปรุงทางด้านของเขตการคุ้มครองการประกันพืช
สำหรับพืชชนิดใหม่และชนิดเจาะจง

(เอฟ) การสิ้นสุดของอำนาจในการจัดการ

อำนาจในการจัดการจะสิ้นสุดลงในวันที่ 30 กันยายน 1998
(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 515)

มาตรา 1516 กองทุน**(เอ) อำนาจในการจัดสรร**

(1) ค่าใช้จ่ายอย่างรอบคอบ - ค่าใช้จ่ายจะต้องถูกจัดสรรสำหรับปีงบประมาณ 1999
และภายหลังจากนั้นในจำนวนที่จำเป็นในการครอบคลุมเงินเดือน และค่าใช้จ่ายของสมาคม

(2) ค่าใช้จ่ายในการจัดการในหน้าที่
ค่าใช้จ่ายจะต้องถูกจัดสรรในจำนวนแห่งความจำเป็น ในการคุ้มครองสำหรับปี
1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น

(เอ) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและจัดการของสมาคมงบประมาณในหน้าที่
ของตัวแทน และ

(บี) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน รวมถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและจัดการของ
ผู้วางแผนสำหรับการเผยแพร่ข้อมูล กฎระเบียบของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(บี) ค่าใช้จ่ายของสมาคมจากกองทุนการประกันภัย

(1) ค่าใช้จ่ายทั่วไป - สำหรับปี 1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น สมาคมต้องนำเงินจากกองทุนการประกันภัยใช้จ่ายในด้านค่าใช้จ่ายของสมาคม (นอกเหนือจาก ค่าใช้จ่ายซึ่งระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ) (1) และค่าใช้จ่ายตามย่อหน้า 2) (เอ) รวมถึง

(เอ) เงินสงเคราะห์เบี้ยประกัน และเงินทดแทน

(บี) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการของสมาคมเท่าที่จำเป็นสำหรับการขายในการได้รับมอบหมายในหน้าที่ของตัวแทน และ

(ซี) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและการจัดการในการชดเชยเงินคืนภายใต้ข้อกำหนดการทำสัญญาประกันภัยใหม่กับผู้วางแผน

(2) ค่าใช้จ่ายในการทำวิจัยและการพัฒนา

(เอ) ในด้านทั่วไป - สำหรับปี 1999 และปีที่มีการประกันภัยครั้งใหม่ภายหลังจากนั้น สมาคมต้องนำเงินจากกองทุนการประกันภัยซึ่งถูกกำหนดภายใต้หัวข้อย่อย (ซี) มาใช้จ่ายในด้านค่าใช้จ่าย จากการทำวิจัยและการพัฒนาของสมาคม แต่ต้องไม่เกินกว่า 3,500,000 ดอลลาร์ สำหรับปีงบประมาณในแต่ละปี

(บี) โครงการนำร่อง - จำนวนเงินต่อการทำให้บรรลุผลสำเร็จของโครงการ จะไม่ถูกรวมนับในค่าใช้จ่ายจากการทำวิจัยและการพัฒนาซึ่งถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ)

(ซี) กองทุนการประกันภัย

(1) ในด้านทั่วไป

กองทุนการประกันภัยได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อการเก็บสะสมของรายได้จากเบี้ยประกันและจำนวนเงินซึ่งถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ) (2) เพื่อที่สามารถนำมาใช้จ่ายโดยปราศจากการกำหนดขอบเขตรายได้ในปีงบประมาณ

(2) กองทุนสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์

ในกรณีที่เวลาใดจำนวนเงินในกองทุนการประกันภัยไม่เพียงพอที่จะทำให้สมาคม นำไปใช้จ่ายเพื่อความสำเร็จตามหัวข้อย่อย (บี) ของมาตรานี้ จะต้องมีการขยายกองทุนของสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์ขึ้น

(เอ) สมาคมต้องร้องขอต่อรัฐมนตรีการเกษตรในการใช้เงินกองทุนของสมาคมที่ให้ความเชื่อถือในด้านผลิตภัณฑ์เพื่อที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายตามหัวข้อย่อย (บี) ของบทนี้และ

(บี) รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้เงินกองทุนดังกล่าวเพื่อผลสำเร็จตามหัวข้อย่อย (บี) ของบทนี้

มาตรา 1517 ลักษณะที่เป็นเอกเทศ

มาตราต่างๆ ในหมวดนี้ ในแต่ละมาตรานั้นมีลักษณะเป็นเอกเทศ และในกรณีที่มีบทบัญญัติใดขัดหรือแย้งต่อบทมาตราในหมวดนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับไม่ได้

มาตรา 1518 ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร

“ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร” หมายความว่า ข้าวสาลี ฟ้าย ปอ ป่าน ข้าวโพด เมล็ดถั่ว ข้าวโอ๊ต ข้าวบาร์เลย์ ข้าวไรย์ ยาสูบ ข้าว ถั่วลิสง ถั่วเหลือง น้ำตาล มะเขือเทศ เมล็ดข้าว ข้าวฟ่าง เมล็ดทานตะวัน องุ่นแห้ง ส้ม ข้าวโพดหวาน แอปเปิล องุ่น มันฝรั่ง และผักผลไม้ชนิดอื่นๆ หรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรชนิดอื่นๆ ไม่รวมถึงอาหารปศุสัตว์ และเมล็ดข้าวซึ่งถูกกักเก็บ ซึ่งถูกกำหนดโดยสภากายใต้หัวข้อย่อย (เอ) หรือ (เอ็ม) ในมาตรา 1508 ของบทนี้ หรือผลิตภัณฑ์ชนิดอื่นซึ่งได้มีคำอธิบายระบุไว้

มาตรา 1519 ซึ่งถูกยกเลิกโดยกฎหมายมหาชนเลขที่ 104-127 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 196 (เจ) วันที่ 4 เมษายน 1996 110 ข้อมูลที่ 950 คำเนิการในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 519 มาตราเดิม 518, 52 ข้อมูลที่ 77 ; ถูกเรียงลำดับใหม่เป็นมาตรา 519 วันที่ 21 มิถุนายน 1941 บทที่ 214 มาตรา 9, 55 ข้อมูลที่ 256 ; ซึ่งถูกแก้ไขในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชนที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 111 , 112 , 108 ข้อมูลที่ 3199 3202 ซึ่งเกี่ยวกับโครงการการช่วยเหลือภัยพิบัติให้กับพืชที่มีได้มีประกัน ดูมาตรา 7333 ของหัวเรื่องนี้

มาตรา 1520 คุณสมบัติของผู้ผลิต

ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในบทนี้ ผู้ผลิตต้องไม่ถูกบอกปิดมิให้ทำการประกันภัยภายใต้บทนี้

(1) เพื่อวัตถุประสงค์ของขอบเขตการปกป้องคุ้มครองความเสี่ยงต่อภัยอันตราย ผู้ผลิตได้แก่ “บุคคล” (ซึ่งถูกให้คำจำกัดความโดยรัฐมนตรีการเกษตร) และ

(2) เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านอื่นของโครงการการประกันภัย ผู้ผลิตต้องมีอายุ 18 ปี และมีความตั้งใจจริง ในการทำการประกันภัยพืช ในฐานะ เจ้าของ-ผู้ดำเนินการ เจ้าของที่ดิน ผู้เช่า หรือ ชาวนา ที่เช่าและจ่ายค่าเช่าด้วยการแบ่งข้าวที่ปลูกได้ (วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 520 ซึ่งถูกแก้ไขในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชนเลขที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 113, 108 ข้อมูลที่ 32

มาตรา 1521 ความไม่เหมาะสมสำหรับความเสี่งต่อภัยอันตราย และค่าทดแทนความช่วยเหลือในกรณีที่มีได้ทำการประกันไว้

ในกรณีรัฐมนตรีการเกษตรพิจารณาเห็นว่า บุคคลใดมีการวางแผนในการหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ซึ่งได้บัญญัติไว้ในบทนี้ อันเกี่ยวกับการได้ปกป้องความเสี่งต่อภัยอันตราย หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ บุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่ไม่มีความสมบัตินในการได้รับผลกำไรที่หามาได้ เพียงเท่าที่ความเสียหายได้เกิดขึ้น อันเกิดจากการทุจริต อำนาจในการจัดการซึ่งถูกระบุโดยมาตรานี้ จะถูกเพิ่มเติมและจะไม่เข้าแทนที่อำนาจในการจัดการ ตามมาตรา 1506 (เอัน) ของหัวข้อเรื่องนี้

(วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 1938 บทที่ 30 หัวเรื่องที่ 5 มาตรา 521 ซึ่งได้ถูกเพิ่มเติมในวันที่ 13 ตุลาคม 1994 โดยกฎหมายมหาชน เลขที่ 103-354 หัวเรื่องที่ 1 มาตรา 114,108 ข้อมูลที่ 3203)

มาตรา 535 การศึกษาเกี่ยวกับการประกันรัฐพืช

(เอ) ในด้านทั่วไป - ภายใน 90 วัน นับตั้งแต่วันที่มีการประกาศใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องทำการศึกษารายละเอียดในสัญญากับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้กับผู้ผลิตทางการเกษตร ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ทำสัญญาในการศึกษาให้เข้าใจถึงปัญหาของการประกันรัฐพืชซึ่งเกี่ยวกับสัญญารวมถึง

- (1) การปรับปรุงการบริการทางการประกันรัฐพืช ต่อผู้ผลิตทางการเกษตร
- (2) ทางเลือกสำหรับการแปรรูปบทบาทของรัฐบาลสหพันธ์จากผู้วางแผนการประกันภัย

เป็นผู้ควบคุมการประกันรัฐพืชแต่ผู้เดียว และ

- (3) ความลับของขอบเขตการประกันรัฐพืช

(บี) ผู้ทำสัญญา - ภายใน 180 วันนับตั้งแต่วันที่สัญญามีผลใช้บังคับ ผู้ทำสัญญาต้องศึกษาและเสนอรายงานการศึกษารวมถึงคำแนะนำต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้กับเลขานุการ

(ซี) การทำรายงาน - ภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่รัฐมนตรีการเกษตรได้รับรายงาน รัฐมนตรีการเกษตรจะนำเสนอรายงานพร้อมความคิดเห็นให้กับคณะกรรมการการดำเนินงานทางการเกษตรของผู้แทนและกรรมการการเกษตร โภชนาการ และ กรมป่าไม้ของวุฒิสภา

ข้อกำหนดหลักที่ 104-107 ซึ่งมีผลต่อโครงการการประกันรัฐพืช

มาตรา 192 การให้ความรู้ในการจัดการเกี่ยวกับความเสี่ยง (7 ยู.เอส.ซี . 7332)

ในการปรึกษากับคณะกรรมการการค้าทางด้านผลิตภัณฑ์ รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องจัดให้ความรู้ในด้านการจัดการของความเสี่ยงทางการเงินอันเกี่ยวข้องกับการผลิต และการตลาดของผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรซึ่งรัฐมนตรีการเกษตรเห็นว่าเหมาะสม ในส่วนของการให้ความรู้นั้น รัฐมนตรีการเกษตรต้องพยายามผลักดันโครงการให้บรรลุผล โดยเสนอสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ผลิตในโครงการ การค้าเกี่ยวกับด้านผลิตภัณฑ์ รวมถึงทางเลือกของสัญญา และโครงการการปกป้องการประกันภัยโดยการให้ความช่วยเหลือ และการอบรมในการถือประโยชน์จากโครงการเพื่อความสำเร็จของโครงการ รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้ประโยชน์จากการวิจัยที่มีอยู่จริง

มาตรา 194 การก่อตั้งของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง

(เอ) การก่อตั้ง - พระราชบัญญัติการจัดระเบียบใหม่ของกระทรวงการเกษตร ปี 1994 ซึ่งถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยการเพิ่มเติมบางส่วนต่อจาก มาตรา 226 (7 ยู.เอส.ซี. 6932) ดังนี้

“มาตรา 226 เอ สำนักงานการจัดการความเสี่ยง (7 ยู.เอส.ซี. 6933)

(เอ) การก่อตั้ง - (ตามหัวข้อย่อ (อี)) รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องก่อตั้ง และรักษาไว้ซึ่งความเป็นเอกเทศของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง

(บี) บทบาทของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง - สำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง มีอำนาจในการควบคุมตามหัวข้อดังนี้

(1) การควบคุมดูแลสมาคมการประกันสหพันธ์พืช

(2) การบริหารการจัดการและการดูแลเอาใจใส่ ในหลักเกณฑ์ทั้งหมดของโครงการ ซึ่งได้รับอำนาจภายใต้พระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืช (7 ยู. เอส. ซี. 1501 อีที.เอสอีคิว.) รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลต่อสำนักงานท้องถิ่น

(3) โครงการนำร่องหรือโครงการอื่น รวมถึงการประกันภัยทางด้านรายรับ การจัดการความเสี่ยง บัญชีเงินฝากสะสม หรือการใช้นโยบายทางการตลาด ในการจัดการด้านความเสี่ยง และสนับสนุนช่วยเหลือรายได้ของฟาร์ม ซึ่งได้ถูกกำหนดขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติการประกันสหพันธ์พืชหรือกฎหมายอื่น

(ซี) ผู้บริหาร

(1) การแต่งตั้ง - สำนักงานของการจัดการทางด้านความเสี่ยงจะถูกบังคับบัญชาโดยผู้บริหารซึ่งจะถูกแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีการเกษตร

(2) ผู้ปกครอง - ผู้บริหารของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยงจะให้ความช่วยเหลือในฐานะผู้ปกครองของสมาคมการประกันสหพันธ์พืช

(ค) วิธีดำเนินงาน

(1) การประสานงานทางด้านการจัดการ - บทบาทที่แน่นอนของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยงได้แก่ ทรัพยากรบุคคลไม่ว่าในส่วนราชการ และเอกชนเกี่ยวกับกฎหมาย ต้องถูกจัดหาโดยการรวบรวมของวิธีการ โดยรัฐมนตรีการเกษตร สำหรับฟาร์มและการให้บริการทางการเกษตรระหว่างประเทศ

(2) ข้อกำหนดอย่างน้อยที่สุด - อย่างไรก็ตาม ย่อหน้า (1) หรือ ข้อกำหนดอื่นๆ ของกฎหมายหรือ คำสั่งโดยรัฐมนตรีการเกษตร รัฐมนตรีการเกษตรจะต้องจัดหาสำนักงานทางด้านการจัดการทางด้านความเสี่ยงพร้อมด้วยบุคลากรและทรัพยากร การลงทุนที่มีคุณภาพสำหรับสำนักงาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในเวลาอันควรและด้วยวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

(บี) เงินกองทุนปีงบประมาณ 1996 - จากเงินกองทุนซึ่งได้ถูกจัดสรรแบ่งจ่ายให้กับค่าเงินเดือน และค่าใช้จ่ายของตัวแทนการบริการฟาร์ม ซึ่งถูกรวมเข้าด้วยกันในทางการเกษตร การพัฒนาท้องถิ่น องค์การด้านอาหารและยา และพระราชบัญญัติการจัดสรรอันเกี่ยวข้องกับสำนักงานตัวแทนปี 1996 (กฎหมายมหาชนที่ 104-37) รัฐมนตรีการเกษตรต้องใช้จ่ายในจำนวนที่เหมาะสมสำหรับค่าเงินเดือน และค่าใช้จ่ายของสำนักงานการจัดการทางด้านความเสี่ยง ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในหัวข้อย่อย (เอ)

(ซี) การแก้ไขให้สอดคล้อง - มาตรา 226 (บี) ของพระราชบัญญัติ (7 ยู.เอส.ซี. 6932 (บี)) ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยย่อหน้า (2)

ภาคผนวก ค.
แผนการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

ชนิดของแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร

รายชื่อข้างล่างนี้ เป็นชนิดของแผนงานประกันภัยพืชผลเกษตร

- a) การประกันภัยข้าว ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ (เป็นโครงการที่จัดทำทั่วประเทศ)
- b) การประกันภัยปศุสัตว์ (เป็นโครงการที่จัดทำทั่วประเทศ)
- c) การประกันภัยผลไม้ และต้นผลไม้ (เป็นโครงการทางเลือก)
- d) การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูก และการเลี้ยงไหม (เป็นโครงการทางเลือก)
- e) การประกันภัยพืชที่เพาะปลูกในเรือนกระจก

สมาคมได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการโครงการประกันภัยทางการเกษตร สมาคมสามารถที่จะรับประกันภัยให้แก่ฟาร์มของเกษตรกรและทรัพย์สินของเกษตรกรได้อย่างเพียงพอ นอกจากการให้ความคุ้มครองอย่างใดอย่างหนึ่งในรายชื่อโครงการที่จัดให้มีการประกันดังกล่าวข้างบน (การประกันภัยฟาร์ม) แผนการนี้ได้จัดให้มีการครอบคลุมการประกันภัยในผลิตภัณฑ์เกษตรหลายชนิด และโดยแท้จริงก็ครอบคลุมเกือบทุกผลิตภัณฑ์หลักในประเทศญี่ปุ่น

กรอบของแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

พืชผลทางการเกษตรมีความแปรปรวนจากผลกระทบโดยธรรมชาติ ประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่ในแถบลมมรสุมของเอเชียที่มีการเปลี่ยนแปลงทางอุตุนิยมวิทยาอย่างรุนแรงมาก พืชผลทางการเกษตรของญี่ปุ่นได้ประสบกับความเสียหายอย่างมากเสมอ โดยผลจากความเสียหายที่ได้รับจากไต้ฝุ่น น้ำท่วม ความกดอากาศต่ำ และในสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่น เกษตรกรของญี่ปุ่นได้รับความเสียหายจากภัยที่เลวร้ายอยู่บ่อยครั้ง โดยความพินาสอย่างใหญ่หลวงเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อพื้นที่การเกษตร และการผลิตทางการเกษตรอื่นๆ และเป็นการยากยิ่งสำหรับเกษตรกรที่จะเยียวยาความเสียหายโดยเกษตรกรเองจากความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ นอกจากนี้ได้รับการความช่วยเหลือทางการเกษตรของญี่ปุ่น และมีความมั่นคงในการผลิตอาหารซึ่งเป็นวัตถุประสงค์อันหนึ่งของ รัฐบาลที่สำคัญมาก เมื่อได้พิจารณาถึงสิ่งต่างๆเหล่านี้แล้วรัฐบาลญี่ปุ่นได้มีการก่อตั้งแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรขึ้น เพื่อให้เกิดความมั่นคงต่อการจัดการของเกษตรกรและช่วยให้เกิดการ พัฒนาทางการเกษตรของญี่ปุ่น แผนงานนี้เป็นส่วนที่สำคัญของมาตรการของรัฐบาลในการป้องกันภัยที่เกิดจากธรรมชาติในพื้นที่เพาะปลูกทางการเกษตร และการช่วยเหลือทางการเงินที่ได้จัดเตรียมไว้จากรัฐบาล แผนงานนี้ได้มีการแก้ไขปรับปรุงอยู่บ่อยครั้งเมื่อได้ประสบกับสถานการณ์เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับการเกษตร และมีการพัฒนาทางการเกษตรอย่างมากมาในประเทศญี่ปุ่น

การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้

การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ ประด้วย 2 โครงการ คือ “การประกันภัยผลไม้” ในการคุ้มครองการสูญเสียจากการเก็บเกี่ยวผลไม้ และ “การประกันภัยต้นผลไม้” เป็นการคุ้มครองความเสียหายของต้นผลไม้ (หมายเหตุ เป็นการปฏิบัติตามโครงการ)

ขณะที่การประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ และการประกันภัยปศุสัตว์ เป็นการประกันภัยทางการเกษตรภาคบังคับของทุกสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในประเทศ การประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูก และการประกันภัยพืชที่เพาะปลูกในเรือนกระจก เป็นเพียงทางเลือก ตอนแรกนายอำเภอจะตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการที่จะประกันภัยต่อให้แก่สมาชิก เมื่อสมาพันธ์ดำเนินการรับประกันภัยต่อตามโครงการอย่างแน่นอนแล้ว สมาชิกของสมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเลือกที่จะเข้าร่วมโครงการหรือไม่ก็ได้

(1) วัตถุประสงค์ในการประกัน

(a) การประกันภัยผลไม้

ส้มอันชู มะนาวจีน ผลไม้จำพวกส้มมะนาวอื่นๆ แอปเปิ้ล องุ่น แพร์ บีทซ์ โลควอท เซอร์รี่ ลูกพลับ ลูกเกาลัด แอปริคอตญี่ปุ่น พลัม กีวี และสับปะรด

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

ต้นผลไม้ของผลไม้ดังที่กล่าวข้างต้น (ไม่รวมถึงต้นไม้ที่กล่าวมา ซึ่งไม่ออกผลตามอายุ)

(2) การเข้าร่วม

นโยบายของการประกันภัยผลไม้ หรือการประกันภัยต้นผลไม้ เป็นสัญญาที่เป็น การตกลงร่วมกันระหว่างเกษตรกรและสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม เกษตรกรที่มีจำนวนเนื้อที่ของสวนผลไม้น้อยกว่าเกณฑ์เนื้อที่ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ จะถือว่าไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการประกัน เกษตรกรที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดอาจจะนำสวนผลไม้เข้าสู่การประกันภัยผลไม้ และ/หรือการประกันภัยต้นผลไม้ หากการประชุมทั่วไปของสมาคมหรือที่ประชุมองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้ว จำนวนพื้นที่เพาะปลูกต่ำสุดจะถูกพิจารณาโดยสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (อยู่ระหว่าง 5 เอเคอร์ ถึง 30 เอเคอร์)

(3) ภัยพิบัติที่จะได้รับการคุ้มครอง

(a) การประกันภัยผลไม้

เกษตรกรจะประกันการลดลงของผลผลิตและการเสื่อมคุณภาพของผลผลิตอันเกิดจากไต้ฝุ่น น้ำท่วม ภัยแล้ง พายุลมแรง หิมะตกหนัก และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อักเสบ โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

หมายเหตุ

1. การเสื่อมคุณภาพของพืชผลเกษตรกรจะสามารถได้รับการชดเชยค่าเสียหายในพื้นที่ทางเกษตรที่ได้กำหนดโดยรัฐมนตรี โดยที่ความสูญเสียเป็นที่เชื่อถือได้ซึ่งมาจากข้อมูลการขายผลผลิตทางการเกษตรของเกษตรกรแต่ละราย อันมาจากความร่วมมือกัน

2. การประกันความเสี่ยงภัยเฉพาะ (เรียกว่า เป็นการประกันความเสี่ยงหลายชนิด) ในส่วนของเกษตรกรจะเป็นการประกันภัย พายุ ลูกเห็บ หรืออากาศเย็นจัด เท่านั้น ซึ่งเป็นการขายทางเลือกให้กับเกษตรกร

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

เกษตรกรจะได้รับการชดเชยค่าเสียหาย เมื่อต้นไม้เหี่ยวแห้งตาย โคนชะล้างไป สูญหายจมลง และได้รับความเสียหายอย่างหนัก โดยผลจากความหายนะจากภัยพิบัติใน (a)

(4) ระยะเวลาประกันภัย

(a) การประกันภัยผลไม้

ฤดูของการออกดอกออกผล (ฤดูผลไม้ที่ออกดอกออกผล ฤดูที่เป็นการเจริญเติบโตเต็มที่ของผลไม้จำพวกมะนาว ส้ม) ไปจนถึงฤดูการเก็บเกี่ยว (ฤดูผลิดอกไปจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว เกี่ยวกับการประกันความเสี่ยงภัยเฉพาะ และการคำนวณเวลาระยะสั้น)

หมายเหตุ การคำนวณเวลาระยะสั้นมีผลบังคับในพื้นที่ที่ได้กำหนดโดยรัฐมนตรี

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

1 ปีซึ่งเป็นวันเริ่มต้น เป็นการกำหนดโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

(5) จำนวนของความคุ้มครอง

(a) การประกันภัยผลไม้

มี นโยบายอยู่ 3 แบบ แบบแรก คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน แบบที่สอง คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน แบบที่สาม คือ ครอบคลุมรายรับของเกษตรกร จำนวนผลผลิต คุณภาพและราคาที่เหมือนกัน (ค่าชดเชยความเสียหายจ่ายเมื่อรายรับของ

เกษตรกรลดลงเท่านั้น เพราะผลผลิตมีจำนวนลดลงและเสื่อมคุณภาพ อันเนื่องมาจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้น (โดยการอ้างอิงดังนี้ “อุบัติภัยP x สูตรQ”). (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

จำนวนการคุ้มครองได้กำหนดสำหรับเกษตรกรแต่ละรายตามที่แสดงข้างล่าง
(อัตราการราคาของผลไม้ x (SIGMA) มาตรฐานการผลิตของแต่ละโครงการ) x อัตราการคุ้มครอง

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยเต็มจำนวน) จำนวนการคุ้มครองได้กำหนด สำหรับ
เกษตรกรแต่ละรายตามที่แสดงข้างล่าง

(อัตราการราคาของผลไม้ x มาตรฐานการผลิตของเกษตรกรแต่ละราย) x อัตราการคุ้มครอง

(อุบัติภัยP x สูตรคำนวณQ) จำนวนการคุ้มครองได้กำหนดไว้สำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่าง

มาตรฐานรายรับ x อัตราการคุ้มครอง

หมายเหตุ

1. ในแต่ละปีรัฐมนตรีจะประกาศอัตราราคาโดยอำเภอ (บางครั้งก็โดยตำบลซึ่งเล็กกว่าอำเภอ) โดยนานาประการหรือกลุ่มของผลไม้หลากหลายชนิด และบางครั้งโดยฤดูกาลเพาะปลูกหรือฤดูกาลเก็บเกี่ยว

2. อัตราการคุ้มครองสูงสุด คือ 70% (ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะ คือ 80%) สมาคมร่วมกันทางการเกษตร และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น กำหนดจำนวนต่ำสุดอยู่ระหว่าง 40% ถึง 60% เกษตรกรจะตัดสินใจในอัตราการคุ้มครองของแต่ละรายในขอบเขตที่กำหนด

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

จำนวนการคุ้มครองจะอยู่ที่การตัดสินใจของเกษตรกรแต่ละราย อัตราสูงสุดคือ 80% ของค่าที่เอาประกันภัยได้ และอัตราต่ำสุดจะถูกกำหนดโดยสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ไม่น้อยกว่า 40% และไม่มากกว่า 60%

(6) เบี้ยประกัน

รัฐมนตรีได้กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่ำสุด บนฐานของอัตราความเสียหายตามรายงานประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยที่แท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด อัตราเบี้ยประกันได้มีการปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้ที่จะมีการแบ่งอัตราเบี้ยประกันภัยแยกย่อยไปอีก ซึ่งกำหนดโดยแต่ละสมาคม

หรือแต่ละองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในอัตราระดับเบี่ยงประกันความเสี่ยงภัย กำหนดโดยฐานของแต่ละช่วงของความเสี่ยงภัย หากหาที่มีความจำเป็น

(7) การสงเคราะห์เบี่ยงประกัน

รัฐบาลได้อุดหนุนให้กับเกษตรกรถึง 50% ของเบี่ยงประกัน

(8) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหายได้ดำเนินการตามกระบวนการที่กำหนดไว้โดยรัฐมนตรี

(a) การประกันภัยผลไม้

1) การสำรวจแต่ละโครงการ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานโครงการทั้งหมด เช่น ความเสียหาย และการประเมินโดยสายตาในผลผลิตแต่ละโครงการ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) บันทึกความร่วมมือในการจัดกลุ่มที่ใช้ข้อมูลจากผลผลิตเกษตรกรแต่ละราย

2) การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

ตามที่สมาคม หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และสมาชิกของคณะกรรมการประเมินความเสียหายได้ประเมินผลของโครงการแต่ละโครงการโดยการดำเนินการสำรวจโดยผู้ประเมิน การสำรวจกลุ่มตัวอย่างเป็นการดำเนินการโดยการประเมินด้วยสายตา หรือการวัดตัวอย่างและการคำนวณ

3) คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหาย ในการพิจารณาผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ สำรวจกลุ่มตัวอย่าง และบันทึกการสำรวจกลุ่มต่างๆ และรายงานของประธานสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

4) การกำหนดจำนวนค่าเสียหาย

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นที่กำหนดในขั้นสุดท้ายบนความเห็นชอบในจำนวนความเสียหายภายในขอบเขต โดยสมาพันธ์ในการดำเนินการจากกลุ่มตัวอย่าง การประมาณและการสำรวจโดยการนับจำนวน และการตรวจสอบบันทึกของกลุ่มต่างๆ

(b) การประกันภัยต้นผลไม้

ผู้ประเมินความเสียหาย จะดำเนินการสำรวจในรายงานต้นผลไม้ทั้งหมดที่เกิดความเสียหายและสำรวจระดับของความเสียหาย และประเมินจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้น

(9) ค่าสินไหมทดแทน

(a) การประกันภัยผลไม้ (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ได้รับผลผลิตที่ลดลงเกินกว่า 30% ของผลผลิตมาตรฐาน ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{10/7 \times (\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}) / (\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 3/7 \}$$

ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะ สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตทั้งหมดลดลงในส่วนผลไม้ที่ได้รับความเสียหายเกินกว่า 30% ของผลผลิตมาตรฐาน โดยเกษตรกรแต่ละราย ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{5/4 \times (\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}) / (\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 1/4 \}$$

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตทั้งหมดในส่วนผลไม้ลดลงเกินกว่า 20% ของผลผลิตมาตรฐาน ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความคุ้มครอง} \times \{5/4 \times (\text{SIGMA})(\text{ผลผลิตมาตรฐาน} - \text{ผลผลิตที่แท้จริง}) / (\text{SIGMA}) \text{ผลผลิตมาตรฐาน} - 1/4 \}$$

(อุบัติเหตุภัย P x สูตร Q)

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้ โดยที่ผลผลิตแท้จริงของเกษตรกรอยู่ในระดับต่ำกว่าผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร และรายรับแท้จริงของเกษตรกรอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า 80% ของรายรับมาตรฐาน

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = (\text{รายรับมาตรฐาน} \times 0.8 - \text{รายรับแท้จริง}) \times \text{จำนวนความคุ้มครอง} / \text{รายรับมาตรฐาน} / 0.8$$

(b) การประกันภัยดินผลไม้

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่เสียหายเกินกว่าที่กำหนดเป็นจำนวน 100,000 เยน หรือ 10% ของเงินที่เอาประกันภัยไว้ อย่างไรก็ตามหนึ่ง ตามสูตรการคำนวณข้างล่างนี้

$$\text{ค่าสินไหมทดแทน} = \text{จำนวนความเสียหาย} \times \text{จำนวนความคุ้มครอง} / \text{เงินที่เอาประกัน}$$

(10) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

การประกันภัยต่ออีกครั้งระหว่างสมาพันธ์ และรัฐบาล เป็นการหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ 10% ของการสงวนไว้ซึ่งส่วนเกินความเสียหายโดยสมาพันธ์ สูตรนี้อธิบายตามตารางข้างล่างนี้

	5%	95%	อัตรา ความเสียหาย ปกติสูงสุด
สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น A	สมาพันธ์อำเภอ B	รัฐบาล C	
	เบี้ยประกันที่จ่าย โดยสมาพันธ์	(การประกันภัยต่อ อีกครั้งโดยรัฐบาล)	
เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยการ ประกันภัยขั้นต้น	สมาพันธ์อำเภอ B		
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยรัฐบาล		
10%	90%		

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในแต่ละชั้น

- สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น : A
- สมาพันธ์อำเภอ : B
- รัฐบาล : C

แม้ว่าค่าสินไหมทดแทนและเบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาคม หรือเทศบาล 10% ของทั้งหมดนั้น สามารถที่จะเพิ่มเป็น 20% ถ้าได้รับการพิจารณาโดยสมาพันธ์

2. ส่วนของเบี้ยประกันภัยที่กำหนดไว้ในตารางข้างต้นนั้น จะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์

(1) พืชผลเกษตรที่รับประกัน

ข้าวที่ปลูกในทุ่งนา ข้าวที่ปลูกในที่ดอน และมูจิ(ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์)

(2) การเข้าร่วม

นโยบายมีผลโดยอัตโนมัติ เมื่อเกษตรกรเพาะปลูกข้าวบนที่นา ปลูกข้าวบนที่ดอน หรือมูจินบนพื้นที่เพาะปลูกเฉพาะ ซึ่งกำหนดโดยนายกเทศมนตรี ในระหว่าง 20 ถึง 40 เอเคอร์ (30 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับข้าวที่ปลูกบนที่ทุ่งนา หรือข้าวปลูกบนที่ดอน ในฮอกไกโด และ 40 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับมูจิ ในฮอกไกโด)

(3) ภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

ภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง คือ ใต้ฝุ่น ภัยแล้ง ความกดอากาศต่ำ หิมะตกหนัก หรือสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อัคคีภัย โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

หมายเหตุ สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น มีระบบการควบคุมโรคที่สมบูรณ์เพียงพอ มีอำนาจจำกัดความเสียหายจากโรคและแมลง(นอกจากแบคทีเรียที่ทำลายใบพืชและโรคราน้ำค้าง) จากภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

(4) ช่วงระยะเวลาที่รับประกัน

ข้าวที่ปลูกในทุ่งนา ฤดูกาลย้ายพืชไปปลูกใหม่ (ฤดูแตกหน่อในกรณีการตัดต่อโดยตรง) อย่างไรก็ตาม การเก็บเกี่ยวข้าวและมูจิที่ปลูกบนที่ดอน ฤดูกาลเจริญเติบโต (ฤดูกาลเคลื่อนย้ายไปปลูกใหม่ในกรณีของการเคลื่อนย้ายไปปลูกใหม่) แม้จะมีการเก็บเกี่ยว

(5) การคุ้มครองผลผลิต

การประกันเมล็ดข้าว มีนโยบายอยู่ 3 แบบ แบบแรก ในการชดเช้อค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายเมื่อมีความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในโครงการเกิน 30% ของผลผลิตมาตรฐานในโครงการ (สูตรคำนวณในโครงการ) แบบที่สอง ในการชดเช้อค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายเมื่อรวมความเสียหายในความเสียหายของโครงการเกิน 20% ของผลเฉลี่ยพืชโดยรวมของเกษตรกร (สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) แบบที่สาม ในการชดเช้อค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายเมื่อจำนวนความเสียหายของผลรวมพืชที่ลดลงของเกษตรกรเกิน 10% ของผลผลิตมาตรฐานโดยรวมของเกษตรกร(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) ในกรณีของสูตรคำนวณหน่วยโครงการ 70% ของผลผลิตมาตรฐานในโครงการเฉพาะที่รับประกัน ในกรณีของสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน หรือสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน 80% ของผลผลิตมาตรฐาน ตลอดจนการเพาะปลูกของโครงการได้รับการคุ้มครองโดยลำดับ

หมายเหตุ ผลผลิตมาตรฐานโดยแท้จริง ต่อ 10 เอเคอร์ ในรายได้ประจำปี 1997 (ค่าเฉลี่ยของชาติ)

ข้าวที่เพาะปลูกบนทุ่งนา	504 Kg.
ข้าวสาลี	349 Kg.
ข้าวเพาะปลูกบนที่ดอน	202 Kg.

หมายเหตุ “โครงการอิทซุ” อ้างถึงการเพาะปลูกจำนวนมากที่แบ่งอย่างชัดเจนโดย ถนน ทางกั้น และทางเท้าหรือช่องทาง

(6) (สูตรคำนวณหน่วยโครงการ)

จำนวนการคุ้มครอง เป็นการกำหนดในแต่ละโครงการ ดังแสดงตามข้างล่างนี้
จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (70%ของผลผลิตมาตรฐานของโครงการสูงสุด)
(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (80%ของผลผลิตมาตรฐานของโครงการสูงสุด)
(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

จำนวนการคุ้มครอง เป็นการกำหนดในเกษตรกรแต่ละราย ดังแสดงตามข้างล่างนี้
จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง (90%ของผลผลิตมาตรฐานสูงสุดของเกษตรกรแต่ละราย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้และสัตว์น้ำ กำหนดจำนวนการคุ้มครองสูงสุดต่อกิโลกรัม กำหนดราคาของข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ ตามที่รัฐบาลกำหนด จากรายชื่อจำนวนประกันโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ป่าไม้และสัตว์น้ำ (ซึ่งที่จะกล่าวต่อไป เรียกว่า รัฐมนตรี) สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือเกษตรกรเอง เลือกจำนวนของความคุ้มครองต่อกิโลกรัม

หมายเหตุ เป็นทางเลือกสำหรับจำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัมในปี 1997 (หน่วย : เฮน)

ข้าวที่ปลูกบนทุ่งนา	263	258	248	238	228	218	208	198	188
ข้าวที่ปลูกบนที่ดอน	251	246	236	226	216	206	196	186	176
มูจิ	143	138	128	118	108	98			

(7) เบี้ยประกัน

เบี้ยประกัน ได้กำหนดโดยเพิ่มจำนวนความคุ้มครองโดยอัตราเบี้ยประกัน รัฐมนตรี จะกำหนดอัตราเบี้ยประกันขั้นต่ำบนฐานของอัตราการประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละสมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราขั้นต่ำ อัตราเบี้ยประกันจะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้ที่จะแบ่งอัตราเบี้ยประกัน ซึ่งกำหนดโดยสมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใน “อัตราเบี้ยประกันระดับความเสี่ยง” โดยการกำหนดบนช่วงของความเสี่ยงภัย หากมีความจำเป็น

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

รัฐบาลจะช่วยเหลือเกษตรกรในส่วนของเบี้ยประกันภัย ส่วนเปอร์เซ็นต์ของรัฐบาล ในการมีส่วนช่วยถูกระบุโดยกฎหมายบนอัตราเบี้ยประกัน ส่วนเปอร์เซ็นต์ที่รัฐบาลช่วยเหลืออยู่ที่ 55% (โดยที่มูจิ ส่วนเปอร์เซ็นต์ที่รัฐบาลช่วยเหลืออยู่ที่ 50% เมื่ออัตราเบี้ยประกันไม่มากกว่า 3%)

หมายเหตุ การร่วมเฉลี่ยในเบี้ยประกัน จ่ายโดยรัฐบาลจากเงินรายได้

ข้าวที่ปลูกบนทุ่งนา	ข้าวที่ปลูกบนที่ดอน	มูจิ	
ส่วนของรัฐบาล	ส่วนของรัฐบาล	อัตราเบี้ยประกัน	ส่วนของรัฐบาล
50%	50%	สูงกว่า 3%	55%
		ต่ำกว่า 3%	50%

(9) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหาย ดำเนินตามกระบวนการ โดยเฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี

การสำรวจโครงการแต่ละโครงการ

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานความเสียหายของโครงการ ทั้งหมด และประเมินโดยสายตาจากผลผลิตในแต่ละโครงการ ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชย ที่เต็มจำนวน แทนการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ บันทึกของจังหวัดซึ่งใช้ข้อมูลผลผลิตของ เกษตรกรแต่ละราย

การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อว่าเจ้าหน้าที่ของสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและสมาชิกของคณะกรรมการประเมินความเสียหาย จะประเมินผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการซึ่งดำเนินการโดย ผู้ประเมินความเสียหาย การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการโดยวิธีการประเมินโดยสายตา หรือการพิสูจน์จากการเก็บเกี่ยว

คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหายโดยพิจารณาผลของโครงการแต่ละโครงการ การสำรวจ และการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง และรายงานไปยังประธานของสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

การกำหนดจำนวนความเสียหาย

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นผู้กำหนดในขั้นสุดท้ายบนความเห็นชอบในความเสียหายโดยรวมภายในขอบเขตของสมาพันธ์ ในตัวอย่างการสำรวจการเก็บเกี่ยว

(10) ค่าสินไหมทดแทน

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรในแต่ละโครงการในผลผลิตที่ลดลงมากกว่า 30% ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม} \times \\ &(\text{ผลผลิตที่ลดลงของโครงการ} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของโครงการ} \times 0.3) \\ &(\text{สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน}) \end{aligned}$$

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตลดลงเกิน 20% ผลผลิตมาตรฐาน ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกรัม} \times \\ &((\text{SIGMA}) \text{ ผลผลิตลดลงของโครงการที่เสียหาย} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร} \times 0.2) \\ &(\text{สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน}) \end{aligned}$$

สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้เกษตรกรที่ผลผลิตลดลงเกิน 10% ผลผลิตมาตรฐาน ตามการคำนวณข้างล่างนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าสินไหมทดแทน} &= \text{จำนวนความคุ้มครองต่อกิโกรัม} \times \\ &(\text{ผลผลิตที่ลดลงของเกษตรกร} - \text{ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร} \times 0.1) \\ &(\text{ค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินการให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด}) \end{aligned}$$

ผู้อุปถัมภ์มีหน้าที่ที่จะให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด เมื่อผู้อุปถัมภ์ละเลยต่อหน้าที่ ผู้รับประกันภัยทางการเกษตรโดยหลักจะไม่ชดใช้ค่าใช้จ่ายให้ โดยที่การประกันภัยข้าวในพื้นที่ที่กำหนดโดยรัฐมนตรี บุคคลในพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดในเขตที่เข้าร่วมในการป้องกันการเพิ่มจำนวนของโรคพืชและแมลงซึ่งมีผลในการดำเนินการ ผู้รับประกันจะจ่ายให้กับผู้อุปถัมภ์ในค่าใช้จ่ายสำหรับสารเคมีและน้ำมันที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้เตือนภัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในขอบเขตที่จำกัด การจ่ายนี้เรียกว่า “ค่าสินไหมทดแทน” เช่นเดียวกัน และนับเป็นค่าสินไหมทดแทนในการประกันภัยต่ออีกครั้ง และในการคิดเบี้ยประกันภัย การคำนวณค่าสินไหมทดแทนนี้เป็นไปตามข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ได้จ่ายภายในขอบเขต x (ค่าใช้จ่ายเฉพาะของเกษตรกรที่ได้จ่าย/ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ได้จ่าย(ภายในขอบเขต) x (จำนวนคุ่มครองของเกษตรกรต่อเอเคอร์/จำนวนคุ่มครองโดยเฉลี่ยต่อเอเคอร์ในขอบเขต)

(11) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์อำเภอ และรัฐบาลร่วมกันประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ ในการชดใช้ค่าเสียหายในสัดส่วนของการประกันภัยต่อและหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ สูตรนี้อธิบายตามตารางข้างล่างนี้

อัตราความเสียหาย ปกติสูงสุด	รัฐบาล C	
	การประกันภัยต่ออีกครั้งในเบี้ยประกันของรัฐบาล	
	สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล C	สมาพันธ์อำเภอ B
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดย ผู้รับประกันภัยขั้นต้น	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดย สมาพันธ์

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่ละชั้น
 - a. สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล :A
 - b. สมาพันธ์อำเภอ :B
 - c. รัฐบาล :C

2. การมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกันในแต่ละชั้น ในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของคู่กรณีที่เกี่ยวข้อง

3. ฐานการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยผู้รับประกันภัยชั้นต้น และสมาพันธ์ คำนวณโดยการเพิ่มความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัยแต่ละรายโดย “อัตราความเสียหายปกติสูงสุด” ซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี ผู้รับประกันแต่ละราย รวมถึงบันทึกที่ผ่านมา

4. $B/A+B$ เป็นการกำหนดโดยรัฐบาล ผู้รับประกันภัยแต่ละราย ในช่วงจาก 20% ถึง 50%

การประกันภัยพืชไร่

(1) พืชที่ได้รับประกัน

มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลันเตา หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ้อบ และ
ใบชา

(2) การเข้าร่วม

เกษตรกรทำการปลูกพืชชนิดใดชนิดหนึ่ง คือ มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลันเตา หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ้อบ เกินกว่าพื้นที่ต่ำสุดที่กำหนด โดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ภายในช่วง 5 เอเคอร์ ถึง 30 เอเคอร์ (30 ถึง 100 เอเคอร์ สำหรับพืชที่เพาะปลูกในฮ็อกไกโด) สามารถที่จะทำประกันภัยบนเงื่อนไขของเกษตรกรที่จะประกันภัยในพืชอะไรบ้าง การประกันภัยใบชา ได้ดำเนินการในพื้นที่เฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี เกษตรกรมีหน้าที่โดยชอบธรรมที่จะสมัคร เมื่อสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง ได้พิจารณาแล้ว

(3) ภัยพิบัติที่ได้รับการคุ้มครอง

เกษตรกรสามารถที่จะประกันความเสียหายที่เกิดจากได้ฝุ่น ภัยแล้ง ความกดอากาศต่ำ หิมะตกหนัก หรือสถานการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ (รวมถึงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด) อัคคีภัย โรคพืช แมลง นกป่าและสัตว์

(4) ช่วงระยะเวลาประกันภัย

ฤดูเจริญเติบโต (ฤดูเคลื่อนย้ายสำหรับพืชที่จะต้องเคลื่อนย้าย) จนถึงการเก็บเกี่ยว

(5) การคุ้มครองผลผลิต

โปรแกรมนี้ได้มีนโยบายอยู่ 2 แบบ แบบแรก การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายในกรณียอดรวมของความเสียหายในโครงการที่ได้รับความเสียหายเกิน 20%-30% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) แบบที่สอง การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจะจ่ายในกรณีความเสียหายซึ่งผลผลิตโดยรวมของเกษตรกรมีจำนวนลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร (สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชย ความเสียหายไม่เต็มจำนวน 70% (80% สำหรับถั่วเหลือง) ของผลผลิตมาตรฐานตลอดทั้งโครงการเพาะปลูกของเกษตรกรจะได้รับความคุ้มครอง สูตรคำนวณนี้ใช้กับ ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลันเตา และใบชา ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน 80% ของผลผลิตมาตรฐานตลอดทั้งโครงการเพาะปลูกของเกษตรกรจะได้รับความคุ้มครอง สูตรคำนวณนี้ใช้กับ มันฝรั่ง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย และถั่วเหลือง

(6) จำนวนความคุ้มครอง

(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน) จำนวนการประกันได้กำหนดสำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่างนี้

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง
(70% - 80% สำหรับถั่วเหลือง x (SIGMA) ผลผลิตมาตรฐานของแต่ละโครงการ)

(สูตรคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน) จำนวนการประกันได้กำหนดสำหรับ
เกษตรกรแต่ละราย ตามที่แสดงข้างล่างนี้

จำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม x ผลผลิตที่คุ้มครอง
(80% x (SIGMA) ผลผลิตมาตรฐานของแต่ละโครงการ)

ในจำนวนมากกว่า 2 ราคา กำหนดโดยรัฐมนตรี สภากรม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
เลือกจำนวนความคุ้มครองต่อกิโลกรัม

(7) อัตราเบี้ยประกัน

รัฐมนตรีกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตราการประกันความเสียหาย
ประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สภากรม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด
อัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด อัตราเบี้ยประกันจะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี เป็นไปได้
ที่จะแบ่งอัตราเบี้ยประกัน โดยการกำหนดของแต่ละสภากรม และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใน
“อัตราเบี้ยประกันระดับความเสี่ยง” กำหนดบนฐานของแต่ละช่วงของความเสี่ยง หากมีความจำเป็น

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

รัฐบาลช่วยเหลือให้แก่เกษตรกรเป็นจำนวน 55% ของเบี้ยประกัน

(9) การประเมินความเสียหาย

การประเมินความเสียหาย ดำเนินตามกระบวนการ โดยเฉพาะซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรี

การสำรวจโครงการแต่ละโครงการ

ผู้ประเมินความเสียหาย ดำเนินการสำรวจจากรายงานความเสียหายของโครงการ
ทั้งหมด และประเมินโดยสายตาจากผลผลิตในแต่ละโครงการ ในกรณีของสูตรคำนวณค่าชดเชย
ที่เต็มจำนวน แทนการสำรวจโครงการแต่ละโครงการ บันทึกของจังหวัดซึ่งใช้ข้อมูลผลผลิตของ
เกษตรกรแต่ละราย

การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

ในกรณีสมาคม หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่และสมาชิกของ คณะกรรมการประเมินความเสียหาย จะประเมินผลของการสำรวจโครงการแต่ละโครงการซึ่ง ดำเนินการโดย ผู้ประเมินความเสียหาย การสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการโดยวิธีการประเมินโดย สายตาหรือการพิสูจน์จากการเก็บเกี่ยว

คณะกรรมการประเมินความเสียหาย

คณะกรรมการจะประเมินระดับของความเสียหายโดยพิจารณาผลของโครงการ แต่ละโครงการ การสำรวจ และการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง และรายงานไปยังประธานของสมาคม หรือนายกเทศมนตรี

(10) ค่าสินไหมทดแทน

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ เกษตรกร เมื่อยอดรวมผลผลิตได้ลดจำนวนลงในความเสียหายของโครงการเกิน 30% (20% สำหรับถั่วเหลือง) ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร ตามการคำนวณข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = จำนวนการคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกลกรัม x

((SIGMA) ผลผลิตลดลงของความเสียหายในโครงการ – ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร x 0.3)

(สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน)

สมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เกษตรกร เมื่อผลผลิตโดยรวมได้ลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร ตามการคำนวณข้างล่างนี้

ค่าสินไหมทดแทน = จำนวนการคุ้มครองที่เลือกต่อกิโกลกรัม x

((SIGMA) ผลผลิตลดลงของเกษตรกร – ผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร x 0.2)

(11) การประกันภัยต่อ และการประกันภัยต่ออีกครั้ง

การประกันภัยต่อระหว่างสมาคมร่วมกันทางการเกษตรหรือเทศบาล และสมาพันธ์ อำเภอเป็นการมีส่วนร่วมในส่วนที่กำหนด การประกันภัยต่ออีกครั้งระหว่างสมาพันธ์และรัฐบาล เป็นการหยุดความเสียหายจากการประกันภัยต่อ 10% ของการกันไว้ในความเสียหายส่วนที่เกินโดย สมาพันธ์ สูตรนี้อธิบายโดยตารางข้างล่างนี้

	5%	95%	อัตราความเสียหาย ปกติสูงสุด
สมาคมร่วมกัน	สมาพันธ์อำเภอ B	รัฐบาล C	
ทางการเกษตร หรือเทศบาล A	เบี้ยประกันที่จ่าย โดยสมาพันธ์	(การประกันภัยต่ออีกครั้ง ในเบี้ยประกันโดยรัฐบาล)	
เบี้ยประกันภัยที่ จ่ายโดยการ ประกันภัยขั้นต้น	สมาพันธ์อำเภอ B		
	เบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาพันธ์		
10%	90%		

หมายเหตุ

1. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในแต่ละชั้น
 - a สมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือเทศบาล : A
 - b สมาพันธ์อำเภอ : B
 - c รัฐบาล : C

แม้ว่าค่าสินไหมทดแทนและเบี้ยประกันภัยที่จ่ายโดยสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 10% ของทั้งหมดนั้น สามารถที่จะเพิ่มเป็น 20% หากสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้พิจารณาแล้ว

2. ส่วนของเบี้ยประกันภัยที่กำหนดไว้ในตารางจ่ายแต่ละชั้นต่อนั้น จะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ภาคผนวก ง.
การระบุคุณเกณฑ์ของรัฐพีชและปศุสัตว์ที่สามารถประกักันภัยได้
ของแคนาดา

การระบุคุณลักษณะของธัญพืชและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้

ทำขึ้นภายใต้มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติการประกันธัญพืชและปศุสัตว์

อาร์. เอส. เอ็น. เอส. 1989 ซี. 113

โอ. ไอ. ซี. 2005-66 (วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2005) เอ็น.เอส. ระเบียบที่ 22/2005

การอ้างอิง

1. กฎระเบียบเหล่านี้ ได้ถูกอ้างอิงในนามของการระบุคุณลักษณะของธัญพืชและปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้

การระบุธัญพืชและปศุสัตว์

2. (1) ธัญพืชซึ่งได้ถูกระบุในกฎระเบียบนี้ ได้ถูกให้คำนิยามในโครงการที่เหมาะสมสำหรับธัญพืช

(2) ปศุสัตว์ซึ่งได้ถูกระบุในกฎระเบียบนี้ ได้ถูกให้คำนิยามในโครงการที่เหมาะสมสำหรับธัญพืช

ธัญพืชที่ถูกระบุชื่อ

3. ธัญพืชดังต่อไปนี้ได้ถูกระบุให้เป็นธัญพืชที่สามารถประกันภัยได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันธัญพืชและปศุสัตว์

- (เอ) ข้าวโพด
- (บี) อาหารสัตว์
- (ซี) บลูเบอร์รี่ต้นใหญ่
- (ดี) บลูเบอร์รี่ต้นเล็ก
- (อี) พืชจำพวกตระกูลถั่ว
- (เอฟ) ในฝรั่ง
- (จี) ราสเบอร์รี่
- (เอช) ต้นถั่วเหลือง
- (ไอ) เมล็ดข้าวในฤดูใบไม้ผลิ
- (เจ) สตรอเบอร์รี่
- (เค) พืชผลไม้

(แอล) พืชผัก

(เอ็ม) เมล็ดข้าวในฤดูหนาว

ปศุสัตว์ที่ถูกระบุชื่อ

4. ปศุสัตว์ดังต่อไปนี้ ได้ถูกระบุให้เป็นปศุสัตว์ที่สามารถประกันภัยได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์

(เอ) เนื้อวัว และสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม

(บี) ผลิตภัณฑ์นมวัว

ภาคผนวก จ.

ร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ. ...

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร

พ.ศ.....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเกษตร

เหตุผล

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเกษตร เพื่อดำเนินนโยบายสาธารณะในการแก้ไขปัญหาความยากจนอันเนื่องมาจากความเสียหายจากภัยธรรมชาติ ซึ่งทำให้รายได้หลักที่มาจากอาชีพเกษตรลดลง ส่งผลให้เกษตรกรต้องกู้ยืมเงินมาลงทุนใหม่ทดแทนที่เสียหายไป ในขณะที่ตัวเกษตรกรต้องใช้ งบประมาณจำนวนมาก ซึ่งความช่วยเหลือที่เกษตรกรได้รับมักขึ้นอยู่กับนโยบายของภาครัฐประกอบกับภาคเอกชนไม่รับดำเนินการประกันภัยธรรมชาติขั้นพื้นฐานจึงมีความจำเป็นที่ภาครัฐต้องจัดให้มีการประกันภัยทางการเกษตรเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เกษตรกร ให้ได้รับการคุ้มครองความเสี่ยงภัยระบบประกันภัยและได้รับการชดเชยมูลค่าความเสียหายเพื่อฟื้นฟูอาชีพเกษตรกรกรรม และเพื่อสร้างความมั่นคงในการประกอบอาชีพอันจะเป็นการสร้างโอกาสให้ประชาชนได้เข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบประกันภัย ลดผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเมื่อเกิดภัยธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยการสงเคราะห์เกษตรกรและอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะประโยชน์ ซึ่งมีได้แสวงหากำไรเป็นหลักให้แก่เกษตรกรผู้ประสบภัยธรรมชาติ ในการนี้สมควรจัดตั้งบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตรขึ้นเป็นองค์กรของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคลเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรประสบภัยธรรมชาติทางการเกษตร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร

พ.ศ.....

.....
.....
.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางการเกษตร

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกันภัยทางการเกษตร พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การเกษตร” หมายความว่า การทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ หรือการเกษตรอื่น ตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

“คณะกรรมการนโยบาย” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายประกันภัยทางการเกษตร

“คณะกรรมการบริหาร” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร

“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร

“บรรษัท” หมายความว่า บรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร เรียกโดยย่อว่า “บกลป.”

“เกษตรกร” หมายความว่า ผู้ประกอบอาชีพทางการเกษตรที่คณะกรรมการบริหารกำหนด และได้จดทะเบียนไว้กับบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร

“เบี้ยประกัน” หมายความว่า เงินที่จัดเก็บจากเกษตรกร หรือเงินอุดหนุนที่รัฐบาลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือธนาคารผู้ได้รับประโยชน์จากการประกันภัยของเกษตรกรสมทบเข้าบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตรตามนโยบาย ระเบียบ หลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

“ผู้เอาประกันภัย” หมายความว่า เกษตรกรที่จดทะเบียนกับบรรษัท และเข้าทำสัญญาประกันภัยกับบรรษัท หรือผู้แทน หรือตัวแทน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงออกประกาศและกำหนดกิจการอื่นใดเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้นเมื่อได้ประกาศตามราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

คณะกรรมการ

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการนโยบายประกันภัยทางการเกษตร ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงการคลัง อธิบดีกรมการประกันภัย เลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจทางการเกษตร อธิบดีกรมการปกครอง ประธานชุมนุมและสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย ประธานกลุ่มเกษตรกรกลางแห่งประเทศไทย ผู้แทนธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร และให้ประธานกรรมการบริหารเป็นเลขานุการ

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการนโยบาย ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๘ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียใดๆ ให้พิจารณาห้ามมิให้เข้าร่วมพิจารณาในเรื่องนั้น

มาตรา ๕ ให้คณะกรรมการนโยบายมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบายและควบคุมกำกับดูแลการดำเนินกิจการของคณะกรรมการบริหารและ บกป.ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
- (๒) ตรวจสอบและติดตามการบริหารงานของกรรมการบริหาร บกป. และ ผู้จัดการเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) สั่งให้คณะกรรมการบริหารหรือผู้จัดการ กระทำการหรืองดเว้น กระทำเกี่ยวกับการรับประกันภัยนี้
- (๔) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการบริหารในการดำเนินการ ตามพระราชบัญญัตินี้
- (๕) กำหนดหลักเกณฑ์การสรรหาคณะกรรมการบริหาร
- (๖) แต่งตั้งและถอดถอนคณะกรรมการบริหาร คณะอนุกรรมการและ คณะกรรมการอื่น เพื่อปฏิบัติการอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นบัญญัติ ให้ เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนโยบาย หรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๐ เบื้องประชุมของคณะกรรมการนโยบาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ คณะรัฐมนตรีกำหนด เบื้องประชุมและประโยชน์ตอบแทนของคณะกรรมการบริหาร คณะอนุกรรมการ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษาที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการนโยบาย สรรหาและแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารขึ้น คณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการบริหารบรรษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร ประกอบด้วย บุคคลรวมจำนวนเก้าคนเป็นกรรมการ

บุคคลซึ่งคณะกรรมการนโยบายสรรหาตามวรรคหนึ่งให้สรรหาผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ด้านกฎหมาย ด้านการเงิน ด้านการพาณิชย์ และด้านเกษตร รวมอยู่ด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหา ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

ให้คณะกรรมการบริหารเลือกกรรมการบริหารคนหนึ่งเป็นประธาน ซึ่งมีใช้ จัดการ และแต่งตั้ง ผู้จัดการเป็นกรรมการและ เลขานุการ

กรรมการนโยบายจะเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารไม่ได้

มาตรา ๑๒ คณะกรรมการบริหารต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง
- (๓) มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และมีประสบการณ์ด้านกฎหมาย ด้านการเงิน ด้านการพาณิชย์ ด้านการประกันภัย และด้านการเกษตร มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

ข. ลักษณะต้องห้าม

- (๑) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๒) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๓) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาที่สุดให้จำคุก เว้นแต่จะเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ
- (๔) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง
- (๕) เป็นข้าราชการประจำหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (๖) เป็นผู้มีหรือเคยมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๗) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่เกี่ยวข้องกับ บกป. หรือในกิจการที่ขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของ บกป. ไม่ว่าในทางตรงหรือทางอ้อม

มาตรา ๑๓ กรรมการบริหารให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่งให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการบริหารขึ้นใหม่ภายในหกสิบวัน ในระหว่างที่ยังมีการแต่งตั้งกรรมการบริหารขึ้นใหม่ ให้กรรมการบริหารซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นที่อยู่ตำแหน่ง เพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการบริหารซึ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๑๔ กรรมการบริหารซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ อาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองครั้งไม่ได้

มาตรา ๑๕ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๗ และ ๘ มาใช้บังคับคณะกรรมการบริหารโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการบริหารมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ควบคุมกำกับดูแล การบริหารงาน และการดำเนินงานของ บกป. ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งนโยบายที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด และปฏิบัติการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๒) อนุมัติแผนงาน โครงการ งบประมาณประจำปี และให้ความเห็นชอบในการก่อการระผูกพันของ บกป.

(๓) กำหนดระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับ บกป. ในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การบริหารงานทั่วไป การจัดแบ่งส่วนงานขอบเขตหน้าที่ของส่วนงาน

(ข) การบริหารงานบุคคล การกำหนดตำแหน่งและคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้างรวมทั้งเงินอื่นของที่ปรึกษาเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ค) การคัดเลือก บรรจุ แต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอนวินัย และการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ การลงโทษเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(ง) การบริหารและการจัดการ การเงิน การพัสดุ การบัญชีและทรัพย์สิน

(จ) การจัดสวัสดิการ และสิทธิประโยชน์อื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

(ฉ) ขอบเขตอำนาจหน้าที่ และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบภายใน

(ช) หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการประกันภัยทางการเกษตร และการกู้ยืมเงิน การให้กู้ยืมเงิน การร่วมลงทุน โดยการเห็นชอบของคณะกรรมการนโยบาย

(๔) กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย ค่าสินไหมทดแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรม

(๕) กระทำการอื่นใดเพื่อให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการนโยบายมอบหมาย

มาตรา ๑๗ ให้ บกป. มีผู้จัดการคนหนึ่ง โดยให้คณะกรรมการบริหารเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้จัดการ ในกรณีไม่มีผู้จัดการหรือผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองผู้จัดการที่มีอาวุโสตามลำดับปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าไม่มีรองผู้จัดการให้คณะกรรมการบริหารแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของบกป. เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่

มติของคณะกรรมการบริหารให้ผู้จัดการออกจากตำแหน่งตามวรรคแรกต้องประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารที่มีอยู่

มาตรา ๑๘ ผู้จัดการต้องสามารถทำงานให้แก่บป. ได้เต็มเวลาและต้องไม่เป็นกรรมการผู้มีอำนาจในหุ้นส่วนผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือผู้มีอำนาจบริหารกิจการของนิติบุคคลอื่น และต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒

มาตรา ๑๙ ผู้จัดการ บป. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารงานประกันภัยทางการเกษตรให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ

(๒) บริหารงานต่อไป งานบุคคล งานการเงิน การบัญชี งานพัสดุ และทรัพย์สิน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด ประกาศนโยบาย บป.

(๓) เสนอเป้าหมาย แผนงาน โครงการ เพื่อให้การดำเนินงานของ บป. บรรลุตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนเสนอแผนการเงินและงบประมาณต่อกรรมการบริหารเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(๔) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัย เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

(๕) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านต่างๆ รวมทั้งรายงานการเงินและบัญชีภายในหกสิบวันเมื่อครบรอบปีบัญชีต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหารเพื่อทราบ

(๖) พัฒนากิจการและการดำเนินงานของ บป. ให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้

(๗) ทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่คณะกรรมการนโยบายหรือคณะกรรมการบริหารมอบหมายในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอกให้ผู้จัดการเป็นผู้แทนของ บป. ผู้จัดการมอบหมายอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนภายในขอบอำนาจหน้าที่ก็ได้

หมวด ๒

บริษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตร

มาตรา ๒๐ ให้จัดตั้งบริษัทกลางรับประกันภัยทางการเกษตรขึ้น เรียกโดยย่อว่า “บคป.” ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

บคป. ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น และบรรดารายได้ของ บคป. ไม่ต้องส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

กิจการตามวรรคหนึ่งของ บคป. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการค่าชดเชย กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๒๑ ให้ บคป. มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือจังหวัดใกล้เคียงและอาจตั้งสำนักงานสาขา หรือตัวแทนขึ้น ณ ที่อื่นใดได้

มาตรา ๒๒ บคป. มีวัตถุประสงค์ให้บริการสาธารณะด้านรับประกันภัยธรรมชาติทางการเกษตร

มาตรา ๒๓ ให้ บคป. มีอำนาจหน้าที่ทำการใดๆ ภายในขอบวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๒ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการประกันภัยทางการเกษตร รวมทั้งการรับเงินอุดหนุนและเงินสมทบจากภาครัฐ หรือแหล่งอื่นๆ ตามมาตรา ๒๔

(๒) ปฏิบัติงานด้านธุรการของคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร

(๓) รับจดทะเบียนประกันภัยทางการเกษตร เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) รับแจ้งเหตุแห่งความเสียหาย ตรวจสอบความเสียหาย รับคำร้องขอรับค่าเสียหายจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทน

(๕) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิในการครอบครอง หรือมีทรัพย์สิน สร้าง ซื้อ จัดหา จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจํานำ รับจํานอง แลกเปลี่ยน โอน รับโอน หรือดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้

(๖) กู้ยืมเงิน ให้กู้ยืมเงินโดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน และร่วมลงทุน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๒

การกู้ยืมเงิน การให้กู้ยืมเงิน การร่วมลงทุนหรือการลงทุน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกำหนด ถ้าเป็นจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งในสี่ของจำนวนทรัพย์สินของ บกป. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหาร ถ้าเป็นจำนวนเงินเกินหนึ่งในสี่ ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการนโยบาย และถ้าเป็นจำนวนเงินเกินครึ่งหนึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน

- (๙) ออกพันธบัตรโดยมีกระทรวงการคลังค้ำประกัน
- (๙) ฝากเงินกับสถาบันการเงินเป็นองค์กรของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจตามที่คณะกรรมการบริหารเห็นจำเป็นและสมควร
- (๙) กำหนดค่าบริการในการดำเนินงานของ บกป.
- (๑๐) เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการ ค่าเบี้ยประกันภัย ตามอัตราที่คณะกรรมการบริหารกำหนด
- (๑๑) ทำความตกลงและร่วมมือในภาคเอกชน องค์กรหรือหน่วยงานในประเทศหรือต่างประเทศหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในกิจการที่เกี่ยวกับการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้
- (๑๒) จัดให้มีและให้ทุนเพื่อการสนับสนุนการดำเนินงาน
- (๑๓) ให้ บกป. บริหารการใช้จ่ายเงิน การรับเงิน ซึ่ง บกป. ได้รับตามมาตรา ๒๔ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (๑๔) ในกรณีที่ บกป. ได้ดำเนินการรับประกันภัยทางการเกษตรประเภทใดแล้ว ให้ บกป. แจ้งต่อคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติเพื่อกดการให้ความช่วยเหลือตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเมื่อ บกป. ยกเลิกการรับประกันภัยประเภทใด ให้แจ้งต่อคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยดังเดิม
- (๑๕) รายงานผลการดำเนินงานต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร
- (๑๖) ปฏิบัติงานหรือดำเนินการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ บกป. หรือตามคณะกรรมการนโยบาย หรือคณะกรรมการมอบหมาย ทั้งนี้ เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของ บกป.

มาตรา ๒๔ เงินทุนและทรัพย์สินในการดำเนินงาน บกป. ประกอบด้วย

(๑) เงินทุนและทรัพย์สินที่ได้รับโอนมาจากกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ และเงินอื่นตามที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

(๒) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๓) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรให้ประจำปี

(๔) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากรัฐบาล หรือจากแหล่งต่างๆ ภายในประเทศ หรือต่างประเทศ หรือองค์กรระหว่างประเทศ หรือบุคคลอื่น

(๕) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ ค่าเบี้ยประกันหรือรายได้จากการดำกิจการของ บกป.

(๖) ดอกผลหรือรายได้และผลประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากการลงทุนและจากทรัพย์สินของ บกป.

(๗) เงินรายได้อื่นๆ

ในกรณี บกป. มีเงินทุนดำเนินการไม่เพียงพอแก่การดำเนินการ และไม่สามรถหาเงินจากแหล่งอื่นได้ รัฐบาลพึงจัดสรรเงินอุดหนุนตาม (๓) ให้เพียงพอสำหรับบริหารงานตามวัตถุประสงค์ในมาตรา ๒๒

เงินอุดหนุนตาม (๗) รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่ บกป. ให้เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ของ บกป. ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๒

หมวดที่ ๓

การประกันภัยทางการเกษตร

มาตรา ๒๕ ให้ บกป. จัดให้มีการประกันภัยทางการเกษตร ให้แก่เกษตรกรที่จดทะเบียนได้กับ บกป. หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๖ ให้รัฐอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยจำนวนหนึ่งให้กับเกษตรกรในการประกันภัยตามมาตรา ๒๕

หากเกษตรกรรายใดมีความประสงค์ที่จะทำประกันภัยนอกเหนือจากการประกันภัยที่รัฐอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยตามวรรคแรก ให้เกษตรกรแจ้ง บกป. หรือตัวแทนเพื่อให้ออกให้มีการทำประกันภัยเพิ่มเติมต่อไป

มาตรา ๒๗ ให้ธนาคารผู้ได้รับประโยชน์จากการประกันภัยของเกษตรกร มีส่วนร่วมจ่ายค่าเบี้ยประกันให้เกษตรกร ตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๘ แบบและประเภทของกรมธรรม์ประกันภัยทางการเกษตร ให้เป็นไปตามคณะกรรมการบริหารกำหนด

มาตรา ๒๙ กรณีเกิดความเสียหายมากกว่าเงินทุนดำเนินการที่ บกป. มีข้อเสนอคณะกรรมการนโยบาย เพื่อขอเงินอนุมัติช่วยเหลือจากรัฐสมทบจ่ายค่าสินไหมแก่ผู้เอาประกันภัย

หมวด ๔

การบัญชี และการตรวจสอบ

มาตรา ๓๐ ให้ บกป. วางและรักษาไว้ซึ่งระบบการบัญชีตามหลักสากล ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด โดยปรึกษาหารือกับสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชีและวัสดุ บกป. รายงานผลการตรวจสอบภายในให้คณะกรรมการบริหาร และคณะกรรมการนโยบายทราบอย่างน้อยปีละครั้ง และจัดทำรายงานประจำปีเสนอคณะรัฐมนตรี รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานของ บกป. ในปีที่ล่วงมาแล้ว แสดงบุคคลบัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบแล้วภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบว่าถูกต้อง

มาตรา ๓๑ ทุกกรอบปีในสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินของ บกป. โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะห์ว่า การใช้จ่ายเงินดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึกรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการนโยบาย และคณะกรรมการบริหาร

มาตรา ๓๒ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่างๆ ของ บกป. สอบถามประธานกรรมการ ผู้จัดการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างและเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชี และเอกสารหลักฐานต่างๆ ของ บกป. เป็นการเพิ่มเติมได้

หมวดที่ ๕

การกำกับและควบคุม

มาตรา ๓๓ ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลดำเนินกิจการของ บกป. ให้เป็นไปตามกฎหมายและให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของ บกป. นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรี และมติของคณะกรรมการ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๔ ในวาระเริ่มแรก เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เลขาธิการสำนักเศรษฐกิจการเกษตรทำหน้าที่เป็นเลขานุการชั่วคราวของคณะกรรมการนโยบาย และให้ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตรหรือบุคคลที่ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตรมอบหมายทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ บกป. ชั่วคราว เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งบุคคลดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดไว้

มาตรา ๓๕ ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหาร ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลเพื่อเป็นกรรมการบริหารชั่วคราว ประกอบไปด้วย อธิบดีกรมการประกันภัยหรือผู้แทน อธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์หรือผู้แทน อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตรหรือผู้แทน อธิบดีกรมการปกครองหรือผู้แทน และเลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรหรือผู้แทน เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๓๖ ให้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารและผู้จัดการ บกป.ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๗ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะรัฐมนตรีอนุมัติและจัดสรรเงินเพื่อใช้จ่ายในกิจการของ บกป. ให้เพียงพอตามความจำเป็นและเหมาะสมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

ประวัติการศึกษา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ศักดิ์ชัย ศิละม้าย

นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปีการศึกษา 2543

ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาการปกครอง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2548

เนติบัณฑิตไทย สมัยที่ 57 สำนักอบรมศึกษากฎหมาย

แห่งเนติบัณฑิตยสภา

ทนายความ สำนักงานที่ปรึกษาากฎหมายคุณธรรม